

ஜெபமும் வேதாகம ஜெபவீரகும்

இ. எம். பவுண்ட்ஸ்

ஜெபமும் வேதாகம ஜெபவீரகும்

இ. எம். பவுண்ட்ஸ்

சுவிசேஷ ஊழிய நூல் நிலையம்

95-A, வேப்பேரி நெடுஞ்சாலை

சென்னை - 600 007

பொருளடக்கம்

1. பழைய ஏற்பாடு காட்டும் ஜெபவீரர்	...	1
2. விண்ணப்ப வீரன்-ஆபிரகாம்	...	10
3. மற்றோருக்காய் மன்றாடிய மோசே	...	13
4. விண்ணப்பித்த தீர்க்கதரிசி-எலியா	...	18
5. ஜெபித்த மன்னன்-எசேக்கியா	...	25
6. ஜெபித்த சீர்திருத்தவாதி-எஸ்றா	...	33
7. மன்றாட்டு வீரன்-நெகேமியா	...	36
8. ஜெபித்த சிறுவன்-சாமுவேல்	...	42
9. நாடுகடத்தப்பட்ட ஜெபவீரன் -தானியேல்	...	48
10. விண்ணப்பத்தில் விசுவாசம் வைத்த பாவிகள்	...	54
11. ஜெபத்தில் ஊன்றிய ஆசிரியன்-பவுல்	...	61
12. பவுலும் அவன் ஜெபமும்	...	72
13. பவுலும் விண்ணப்பக் குறிப்புகளும்	...	89

பழைய ஏற்பாடு காட்டும் ஜெபவீரர்

(கடவுளின் மக்களாய் ஜெபித்த அநேகரைக் குறித்துப் பழைய ஏற்பாட்டில் காண்கிறோம். இஸ்ரவேல் மக்களின் தலைவர் பலர் ஜெபிப்போராய் இருந்தனர். ஜெபம் அவர்கள் வாழ்க்கையில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது.)

யோசுவா 10 ஆம் அதிகாரத்தை வாசித்துப் பாருங்கள். இஸ்ரவேல் மக்கள் பகைவருடன் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். பிற்பகலாயிற்று. இரவு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இருள் சூழ்ந்துவிட்டால் பகைவர்கள் ஓடி மறைந்து தப்பிவிடுவர். இந்நிலையில் யோசுவா ஜெபித்து சந்திர, சூரியன் தங்கள் நிலையிலேயே நிற்கும்படி கடவுளிடத்தில் கேட்டான். கேட்டபடி நடந்தது. பகல் பொழுது தொடர்ந்தது. இஸ்ரவேல் மக்கள் பகைவரை வென்று மகத்தான வெற்றி பெற்றனர்.

யாக்கோபைப் பாருங்கள். கடவுளிடத்தில் இரா முழுவதும் ஜெபிக்கும் முன்னதாக அவன் நீதிமானாய் இருக்கவில்லை. ஆனால் அவன் ஜெபிக்கும் பழக்க முடையவனாய் கடவுள் ஜெபத்திற்குப் பதில் கொடுப்பார் என்றும் அறிந்திருந்தான். இக்கட்டு நேரத்தில் ஜெபித்தான். ஏசா தன்னைக் கொல்லவிருப்பதாக எண்ணித் தன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறித் தன் மாமன் லாபான்

வீட்டிற்குச் செல்லும் வழியில் ஓரிடத்தில் இராத்தங்கினான். பூமியையும் வானத்தையும் இணைக்கும் ஓர் ஏணியையும், தேவதூதர்கள் மேலும் கீழும் ஏறி இறங்குகிறதையும் கனவில் கண்டு விழித்தான். கடவுள் அவ்விடத்தில் இருப்பதை உணர்ந்தான் உடனடியாக ஜெபித்துக் கடவுளுடன் உடன்படிக்கையும் செய்தான். ஆதி. 28:20-22இல் யாக்கோபு என்ன கூறினான் என்பதைப் பாருங்கள். தனக்குக் கடவுளின் உதவி தேவை என்பதை உணர்ந்து கடவுள் தன் ஜெபத்தைக் கேட்டால்தான் சில காரியங்களைச் செய்வதாக உறுதியளித்தான்.

இருபது ஆண்டுகள் லாபான் வீட்டில் யாக்கோபு வசித்தான். லாபானின் இரு குமாரத்திகளைத் திருமணம் செய்தான். பிள்ளைகளால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுச் செல்வம் கொழிக்க வாழ்ந்து இறுதியில் தன் வீடு திரும்பினான். வீட்டை நெருங்கும் சமயம் தன் சகோதரன் ஏசாவைச் சந்திக்கவேண்டுமே என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. மிகவும் பயந்தான். ஆனாலும் கடவுள் தன்னோடு இருப்பதாக உறுதியளித்திருப்பதை நினைவில் கொண்டான் இராமுமுவதும் ஜெபித்து தேவனோடு போராடி இறுதியில் யாக்கோபு வெற்றியும் பெற்றான். “என்னை ஆசீர்வதித்தா லொழிய போகவிடமாட்டேன்” என்று கடவுளைப் பிடித்துக்கொண்டான். பெருத்த ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றதோடல்லாமல் அவன் பெயரும் புதிதாக்கப்பட்டது. யாக்கோபு விரும்பிக் கேட்டதற்கும் மேலாக கடவுள் பதிலளித்தார், மறுநாள் யாக்கோபும் ஏசாவும் அன்புடன் ஒருவரையொருவர் சந்தித்தனர். இது எப்படி உண்டாயிற்று? தன்னை ஏமாற்றிய யாக்கோபு மேல் ஏசா எப்படி அன்பு செலுத்த முடிந்தது? இதற்குப் பதில் ஒன்றே! யாக்கோபுவின் ஜெபத்தைக் கேட்ட கடவுள் ஏசாவின் மனதில் கிரியை செய்து அவன் கோபத்தைத் தணித்து அவன் மனதையும் மாற்றினார்.

சாமுவேலின் தாய் அன்னானைப் பாருங்கள்! அநேக ஆண்டுகள் பிள்ளையற்ற தாயின் ஜெபத்திற்குப் பதிலாகப் பிறந்தவன் சாமுவேல். அவள் தேவாலயத்திற்குப்போய் ஜெபிக்கும் நேரத்தில் ஏலி அவள் வெறித்திருப்பதாக நினைத்தான், அவள் இருதயம் துக்கத்தால் நிறைந்திருந்ததால் தெளிவாக சொற்கள் வெளிவராத நிலையில் தன் ஆத்துமாவில் கடவுளுடன் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள். கடவுள் தன் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டதாக மனதில் உறுதி ஏற்பட்டதும் குறித்த காலத்தில் சாமுவேல் பிறந்து கடவுளுடைய பிள்ளைகளை மீண்டும் கடவுள் பக்கமாய்த் திருப்பினான்.

அன்னாள் ஜெபித்தபோது ஆண்டவருடன் உடன் படிக்கை ஒன்று செய்தாள். இதை நாம் மறக்கலாகாது. விண்ணப்பத்தில் உடன்படிக்கை செய்பவர்கள் வல்லமையுடன் ஜெபிப்பார்கள். நம்மையும் நம்முடையவைகளையும் கடவுளிடம் ஜெபத்தில் தத்தம்செய்ய அவர் விரும்புகிறார்.

சிம்சோன் விந்தை மனிதன். அவனிடம் குறைகள் பல இருந்தபோதிலும் கடவுளை அறிந்திருந்தான். கடவுளுடன் ஜெபித்து பேசும் விந்தையும் அறிந்திருந்தான்.

இஸ்ரவேல் மக்கள் கடவுளைவிட்டுச் சோரம் போனார்கள். விண்ணப்பிக்கும் மனிதர் அவர்களை மீண்டும் தேவன் பக்கம் வழிநடத்தினார். பாவத்தில் விழுந்த இஸ்ரவேல் மக்கள் ஜெபத்தின்மூலம் வெற்றி பெற்றனர். சங்கிலிகளினால் பிணைக்கப்பட்ட கைதிகள் போலிருந்த இஸ்ரவேலர் ஜெபத்தின்மூலம் விடுதலைபெற்றனர். அடிக்கடி இந்தப் பாடங்களை கற்றும் அடிக்கடி மறந்தும் போயினர். அவர்கள் விண்ணப்பித்தபொழுதெல்லாம் தேவன் அவர்களுக்கு உதவினார். அவருடைய மக்களுக்கு உதவி செய்ய தேவனுக்கு எதுவும் கடினமானதாகப் படவில்லை. தேவனின் பிள்ளைகளுக்கும் ஒவ்வொரு

சமயத்தில் இக்கட்டு நேரிடுவது இயல்பு. வெற்றிக்குமுன் இக்கட்டு வருவது இயற்கை. ஆனால் விண்ணப்பம் எந்த இக்கட்டினையும் நீக்கக்கூடும். சிம்சோனுக்கு உடல் வலிமையிருந்த போதிலும் அது போதுமானதாயில்லை. அவன் கட்டப்பட்டிருந்த கயிறுகள் அறுந்ததும் அருகிலிருந்த கழுதையின் தாடையை எடுத்து தன் பகைவர் ஆயிரம் பேரைக் கொன்றான். இதன் பின்பு அகோர தாகம் ஏற்பட்டுத் தண்ணீரின்றி மடிந்துபோகும் நிலையை அடைந்தான். அந்நிலையில் அவன் ஜெபித்தான். அந்த இடத்திலிருந்து ஒரு நீருற்று புறப்பட்டது. சிம்சோன் தண்ணீர் அருந்தி மகிழ்ச்சியடைந்தான் (நியா. 15:14-19ஐப் பாருங்கள்). துன்ப நேரத்தில் சிம்சோன் ஆண்டவரை நோக்கிப் பார்த்தான். பாவத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஆண்டவர் தன்னைக் காப்பாற்ற முடியுமென நினைத்தான். பாவத்தை விட்டு விலகும்போதும் ஆண்டவர் தான் விரும்புவதனைத்தையும் தரக்கூடும் என்பதைத் தன் வாழ்வின் இறுதியில் சிம்சோன் உணர்ந்தான்.

உண்மையான கடவுளை அறியாத தெலீலாள் என்ற பெலிஸ்திய பெண்ணைச் சிம்சோன் நேசித்தான். அவள் சிம்சோனின் பலம் சவரகன் கத்திபடாத தலைமயிரில் அடங்கியிருக்கிறது என்பதைத் தன் திறமையால் அறிந்து பகைவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்தாள். பெலிஸ்தரோ அவனைக் கொண்டுபோய் கண்களைப் பிடுங்கித் துண்புறுத்தினர். தாகோனுக்கு விழாக் கொண்டாடிய சமயம் கண்ணிழந்த சிம்சோனை அழைப்பித்து அவனைக் கேலி செய்தனர். தன் வழிகாட்டியாய் அமைந்தவனிடம் கோயிலைத் தாங்கி நின்ற தூண்களைத் தான் தடவிப் பார்க்கும்படி உதவிசெய்ய கேட்டான் சிம்சோன். அக்கோயிலில் அச்சமயம் மூவாயிரம் மக்கள் இருந்தனர். சிம்சோன் கடைசி முறையாக தன் கண்களைப் பிடுங்கின தன் பகைவர்களைப் பழிவாங்க உதவும்படி கடவுளிடத்தில்

ஜெபித்தான். ஜெபித்து முடிந்ததும் கோயிலில் இரு தூண்களையும் தன் இரு கரங்களால் பிடித்துத் தன் பலன் முழுவதையும் பிரயோகித்தான். கட்டடம் இடிந்து விழுந்தது. தன் வாழ்நாள் முழுவதும் அழித்தவரைவிடச் சிம்சோன் தான் இறந்த நாளில் அழித்த பகைவர் ஏராளமானோர் என்பதை நியாயாதிபதிகள் 16:26-30 கூறும். உண்மையாகவே சிம்சோனின் விண்ணப்பம் கேட்கப் பட்டது.

அடுத்து யோனாவைப் பார்ப்போம். அவன் தேவனுடைய தீர்க்கதரிசியாயிருந்தும் அவரிடமிருந்து ஓடிப்போக முயன்றான். நினிவே பட்டணத்தாரிடம் அவர்கள் பாவத்தைக் குறித்துக் கண்டித்து நினிவே அழிக்கப்படும் என்று கூறும்படி தேவன் கூறினார். யோனாவிற்கு இந்தக் கட்டளையைச் செயல்படுத்த விருப்பமில்லை. நினிவேயைவிட்டு விலகியிருக்கும் தர்ஷீசுக்குப் போகக் கப்பல் ஏறினான். நினிவேக்குப் போகும்படிக் கட்டளை கொடுத்த கர்த்தர் கப்பலில் ஒளிந்து கொள்ளும் தன்னையும் காணமுடியும் என்பதை மறந்துவிட்டான். யோனா கடலில் பிரயாணம் செய்யும் சமயம் புயல் ஏற்பட்டது. புயல் ஏற்பட்டதினிமித்தம் கர்த்தர் கோபமடைந்திருக்கிறார் என்பதை கப்பற்காரர் புரிந்துகொண்டு தேவனின் கோபத்தைத் தணிக்கும் முறையில் யோனாவைக் கடலுக்குள் எறிந்து தங்களைக் காத்துக்கொண்டனர். ஆனாலும் கடலில் ஒரு மீன் அவனை விழுங்கும்படி கர்த்தர் ஒழுங்கு செய்திருந்தார். கர்த்தர் யோனாவோடிருந்ததால் இவ்விந்தையான முறையில் மீண்டும் யோனாவைத் தன் பக்கமாய் சேர்த்துக்கொண்டார்.

இக்கட்டு நிலையில் விண்ணப்பிக்கப் பழகியிருந்த யோனா நரகத்தை ஒத்த மீன் வயிற்றிலிருந்து தன் நிர்ப்பந்த நிலையில் விண்ணப்பம் பண்ணினான். கர்த்தரிடத்தில்

முறையிட்ட அவனைக் கர்த்தர் கேட்டருளினார். ஜெபத்திலேயே உடன்படிக்கையும் செய்தான் யோனா என்பது யோனா 2:2-9 லிருந்து விளங்கும். தன்னிடத்தில் உண்மையற்றிருந்த யோனாவையும் கர்த்தர் காப்பாற்றினார். கர்த்தரால் ஆகாதது ஒன்றுமில்லை. தன் பிள்ளைகளின் ஜெபத்தைக் கேட்க அவர் ஆவலுள்ளவராயிருக்கிறார். கர்த்தர் மீனுக்குக் கட்டளை கொடுக்க, மீன் கரையிலே யோனாவைக் கக்கியதை நாம் யோனா 2:10 இல் காண்கிறோம்.

ஆச்சரியமான முறையில் விண்ணப்பத்திற்குப் பதிலளித்துக் காப்பாற்ற வல்லவர் கர்த்தர். தேவனோடு நாம் பேசுவதே விண்ணப்பம். அவர் ஜெபங்களைக் கேட்டுப் பதிலளிக்கிறார். பழைய ஏற்பாட்டில் நாம் காணும் விண்ணப்ப வீரர் பலர் இதை நம்பினர் என்பதை அவர்கள் வாழ்க்கை நமக்குத் தெளிவாக்குகிறது. அவர்கள் உண்மை ஜெபவீரர்கள்.

நாம் சரியான முறையில் ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். எளிதான முறையில் ஜெபித்துப் பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்கலாமெனினும் அநேக முறைகளில் ஜெபிக்க மறந்துவிடுகிறோம். நாம் வளர வளர ஜெபிக்கவேண்டிய முறையில் ஜெபிக்கவும் தவறுகிறோம். பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் மக்கள் எளிதான விசுவாசத்துடன் சிறு பிள்ளை தன் பெற்றோரை நம்புவதுபோல் வாழ்ந்ததால் அவர்களால் நன்கு ஜெபிக்க முடிந்தது.

தாவீதைச் சற்று கவனிப்போம். தாவீது ஒரு ஜெபவீரன். சங்கீதம் 55:17 இல் காண்கிறபடி காலையும், நண்பகலும், மாலையும் அவன் ஜெபித்தான். ஜெபத்தோடு கீதங்களையும் பாடினான். கர்த்தரிடத்தில் செல்லும் வழியை அவன் அறிந்திருந்தான். வாருங்கள்! நம்மை

உருவாக்கின கர்த்தருக்கு முன்பாக நாம் பணிந்து முழங்கால்படியிடக்கடவோம் என்று திட்டவட்டமாய் அழைப்பதைப் பாருங்கள்! (சங். 95:6). “ஜெபத்தைக் கேட்கிறவரே! மாம்சமான யாவரும் உம்மிடத்தில் வருவார்கள்” என்று சங்கீதம் 65:2இல் கூறியுள்ளபடி கர்த்தர் ஜெபத்தைக் கேட்கிறவர் என்பதைத் தாவீது அறிந்திருந்தான்.

உரியாவின் மனைவியாகிய பத்சேபாளிடத்தில் பாவம் செய்த காரணத்தால் தாவீதுக்குப் பிறந்த மகன் வியாதிப்பட்டான். தாவீது பாவத்துக்குட்பட்டதால் தங்களுடைய தேவர்களைப்போல கர்த்தரும் ஒருவர் என்று கூற அந்நிய தேவர்களைப் பின்பற்றியோர்க்குத் தருணம் கிடைத்தது என்று தேவன் உணர்ந்தார். தன் பிள்ளையைக் குணமாக்கும்படி ஒருவார காலமாய் ஜெபித்தான் தாவீது. கர்த்தர் அவன் ஜெபத்தைக் கேட்கவில்லையெனினும் தாவீது நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. கர்த்தர் அந்தப் பிள்ளைக்கு உயிர் கொடுக்க வில்லையெனினும் அவனிலும் பெருமை பொருந்திய ஒரு மகனைப் பின்னால் தாவீதுக்குக் கொடுத்தார். சாலொமோன் அநேகருக்கு ஆசீர்வாதமா யிருந்தான்.

கர்த்தர், நாத்தான் மூலமாய்த் தாவீது செய்த விபசாரம், கொலை ஆகிய பாவங்களை எடுத்துக்காட்டியபோது தாவீது ஜெபித்துத் தன் பாவத்தை அறிக்கையிட்டான். தன் செயலைக் குறித்து உண்மையாகவே மனஸ்தாபப் பட்டான். அவன் ஜெபமே சங்கீதம் 51. கர்த்தர் அவன் பாவத்தை மன்னித்ததால் மீண்டும் தன் இருதயத்தில் இரட்சிப்பின் மகிழ்ச்சியை அடைந்தான். பாவிகள் தங்கள் பாவத்தைவிட்டு மனந்திரும்பி ஜெபிக்கும்போது கர்த்தர் பாவத்தை மன்னித்துப் புதிய தன்மையைக் கொடுக்கிறார். சங்கீத புத்தகம் முழுவதும் ஜெபத்தின் முக்கியத்துவத்தையே நம் ஒவ்வொருவருக்கும் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

சாலொமோனும் ஜெபிக்கிற மனிதனாயிருந்தான். அநேகத் தவறுகளிழைத்தபோதும் ஜெபத்தைக் கேட்கும் தேவனை ஒருபோதும் மறவாதவனாகவே சாலொமோனும் ஜெபித்தான். தன் அரசாட்சியின் தொடக்கத்தில் தனக்கு உதவி செய்யும்படித் தேவனிடம் கேட்டான். ஒரு சமயம் கிபியோனுக்குச் சென்று பலிகள் செலுத்தினான். அன்றிரவு கர்த்தர் சாலொமோனுக்குத் தரிசனமாகி “உனக்கு வேண்டியதைக் கேள்” என்றார். சாலொமோன் நீண்ட ஆயுளையோ, செல்வத்தையோ, பகைவர்மீது வெற்றியையோ கேட்கவில்லை. பதிலாக நன்மை தீமையைப் பகுத்தறிந்து மக்களை நீதியாய் ஆளத்தக்க ஞானமுள்ள இருதயத்தைத் தரும்படிக் கர்த்தரிடத்தில் கேட்டான். சாலொமோன் கேட்டதைக் குறித்துக் கர்த்தர் மகிழ்ச்சியடைந்து அவன் கேட்டதற்கும் மேலாகத் தந்தருளினார் என்று 1 இராஜாக்கள் 3:3-14இல் காண்கிறோம். சிறு குழந்தையைப்போல சாலொமோன் ஜெபித்தான். தனக்கு அதிக தேவையாயிருந்ததாக தான் உணர்ந்ததைக் கர்த்தரிடம் கேட்டான். அவன் கேட்டதற்கும் மேலாகக் கர்த்தர் தந்தருளினார்.

தேவாலயம் கர்த்தருக்கென்று அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பின்னர் சாலொமோன் மீண்டும் ஜெபித்தான். பரிசுத்த வேதாகமத்தில் நாம் காண்கிற நீண்ட ஜெபம் இதுவே. சாலொமோன் கிபியோனில் ஜெபித்ததைக் கேட்டது போலவே எளிதாகவும் தெளிவாகவுமிருந்த இந்த ஜெபத்தையும் கர்த்தர் கேட்டருளினார். அவன் ஜெபித்து முடித்ததும் கர்த்தருடைய மகிமை தேவாலயத்தை நிறைத்ததாய் நாம் 2 நாளாகமம் 7:1இல் காண்கிறோம். தம் மகிமையால் தேவாலயத்தை நிறைத்ததன்மூலம் இறைவழிபாட்டிற்கென சாலொமோன் கட்டி எழுப்பிய தேவாலயத்தின்பேரில் தாம் பிரியமுள்ளவராயிருப்பதைக் கர்த்தர் நிரூபித்தார். ஆனால் வயதானபோது கர்த்தரை

விட்டு .விலகிப்போனது அவன் வாழ்க்கையில் காணக்கிடந்த வருத்தமான செயலாகும்.

கர்த்தருடைய பிள்ளைகளாய் ஜெபித்த பிற அநேகரைப் பற்றியும் பழைய ஏற்பாட்டில் காண்கிறோம். தனித்தனியே ஒவ்வொருவரைப்பற்றியும் எழுத இடமில்லை. இயேசுவில் நற்செய்தியைக் குறித்த நிகழ்ச்சிகளை முன்னோடியாய் அறிவித்துச் சென்ற ஏசாயாவும், எருசலேமுக்காக அழுது புலம்பிய எரேமியாவும் ஜெபவீரரே. இன்னும் ஏராளமானோரைக் குறித்து பழைய ஏற்பாடு கூறுகிறது. பழைய ஏற்பாட்டைப் படிக்கும்போது இம்மக்கள் மனதில் ஜெபம் எத்தனை முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது என்பதை உணர்ந்து படிப்போமாக!

விண்ணப்ப வீரன்-ஆபிரகாம்

ஜெபத்தில் நம்பிக்கை வைத்த பழைய ஏற்பாட்டு மனிதரில் கடவுளின் நண்பனாகிய ஆபிரகாமும் ஒருவன். இவன் இன்றைக்கு சுமார் 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்தவன். அன்றும், அதற்கு முன்பு கடவுள் மனிதனைத் தோற்றுவித்த காலத்திலும், ஜெபிக்கவேண்டியதைக் குறித்து மனிதர் அறிந்திருந்தனர். வாழ்க்கைமுறை எளிதான காலத்தும், கடினமான காலத்தும் - எக்காலத்தும் ஜெபம் தேவை.

தானறியாத ஓரிடத்திற்குப் போகும்படி ஆபிரகாமை தேவன் அழைத்தார். தன் குடும்பத்தோடும், வேலைக் காரர்களோடும், பணிமுட்டுகளோடும் புறப்பட்டான் ஆபிரகாம். எந்த இடத்தில் இராத்தங்கினாலும் அங்கெல்லாம் ஒரு பலிபீடம் எழுப்பித் தன் தேவனாகிய கர்த்தரைத் தொழுது கொண்டான். அவனுடைய குடும்பத்தினரும் பலி செலுத்தித் தொழுது துதிப்பதில் பங்கு பெற்றனர். தனித்து ஜெபித்தாலும் “குடும்ப ஜெபமில்லா வீடு கூரையில்லா வீடு” என்பதற்கேற்ப குடும்ப ஜெபத்தின் வல்லமையையும் ஆபிரகாம் உணர்ந்திருந்தான்.

கர்த்தர் தம்மைப் படிப்படியாக ஆபிரகாமுக்கு வெளிப்படுத்தி அவனோடு பேசினார். ஆபிரகாமும் கர்த்தரை அதிகமதிகமாய் கிட்டிச்சேர்ந்தான்; ஜெபித்தான்.

ஒருமுறை கர்த்தரும் அவனுடன் பேசினார். சாராளுக்கும் ஆபிரகாமுக்கும் அவர்கள் வயதான காலத்தில் ஒரு மகன் பிறப்பான் என்று கூறி ஆபிரகாமை வியப்புக்குள்ளாக்கினார். வருங்காலத்தைக் குறித்த திட்டங்களையும் வெளிப்படுத்தினார். ஆபிரகாம் அவன் மகன் இஸ்மவேலுக்காகவும் ஜெபித்தான்.

சோதோம் பட்டணத்தில் ஆபிரகாமின் உறவினன் லோத்து வாழ்ந்தான். சோதோமை அழிக்கப்போவதாய் தேவன் ஆபிரகாமிடம் கூறியிருந்தார். சோதோமுக்காக ஜெபித்தான் ஆபிரகாம். பத்து நீதிமான்கள் இருந்தாலும் சோதோம் பட்டணத்தைக் கர்த்தர் அழிக்கக்கூடாது என்று மன்றாடினான். அதற்குமேல் ஆபிரகாம் மன்றாடவில்லை. ஒருவேளை ஒரு நீதிமான் நிமித்தமும் சோதோமைக் கடவுள் அழிக்கக்கூடாது என்று ஆபிரகாம் கேட்டிருப்பின் லோத்தின் நிமித்தமாக சோதோமை அழிக்கா திருந்திருக்கலாம்.

ஆபிரகாம் கேராரிலே தங்கியபோது அந்நாட்டு மன்னனாகிய அபிமெலேக்கு சாராளைத் தன் அந்தப்புரத்துப் பெண்களுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுபடிக்குத் தன்னை கொன்று விடுவானோ என்று பயந்தான். ஆகவே சாராள் தன் உடன் பிறந்தவள் என்று அபிமெலேக்குக்கு ஆபிரகாம் அறிவித்திருந்தான். ஆனால் இரவில் சொப்பனத்தில் அபிமெலேக்குடன் தேவன் பேசினார். சாராள் ஆபிரகாமின் மனைவி என்பதையும் தெளிவுபடுத்தினார். மேலும் ஆதியாகமம் 20:7இல் காண்கிறபடி, “அந்த மனிதனுடைய மனைவியை அவனிடத்திற்கு அனுப்பிவிடு” என்றும் கூறினார். சாராளை அபிமெலேக்கு சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பியதின் நிமித்தம் கர்த்தர் அபிமெலேக்கு வீட்டாரின் கர்ப்பத்தையெல்லாம் அடைத்துப் போட்டிருந்தார். சாராளை அனுப்பாதிருந்தால் சாவு ஏற்படும் என்று சாபமும் கொடுத்திருந்தார். மேலும்

சாராளை அனுப்பிவிடும்போது ஆபிரகாம் அபிமெலேக்குக் காக ஜெபிப்பான் என்று கூறினார். அதுபோலவே சாராள் தன்னிடம் திரும்பி வந்ததும் ஆபிரகாம் அபிமெலேக்குக் காகவும் அவன் வீட்டாருக்காகவும் மன்றாடினான். மன்றாட்டிற்குப் பதிலாக சாபம் நீங்கப்பெற்று அபிமெலேக்குப் பிள்ளையும் பெற்றான் என்பது ஆதியாகமம் 20:17,18 வசனங்கள்மூலம் தெளிவாகிறது.

இதுபோன்ற அனுபவம் யோபுவுக்குமிருந்தது. யோபுவுக்கும் அவன் தோழர்களுக்கும் கடவுள் ஏன் இத்தீராத தொல்லைகளை யோபுவுக்குக் கொடுக்கிறார் என்று புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. யோபு அந்தரங்கத்தில் பாவியாயிருப்பதாலேயே துன்பம் நேரிடுகிறதென அவன் தோழர்கள் முடிவு செய்தனர். ஆனால் இந்நிலையில் யோபு விண்ணப்பவீரன் என்பதைக் கடவுள் அறிந்து அதை அவர் வெளிப்படுத்தி “யோபு உங்களுக்காக ஜெபிப்பான்; அதற்கு நான் செவி கொடுப்பேன்” என்று யோபுவின் தோழர்களிடம் கூறினார். அவனுடைய தோழர்க்காய் யோபு மன்றாடியபோது அவனுடைய இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் பெற்றான் என்பதற்கு யோபு 42:8-10 உறுதி கூறும். தன் சித்தத்தை நிறைவேற்றவே தோழர்களைக் கடவுள் யோபினிடம் அனுப்பினார். அவன் அவர்களுக்காக வேண்டுதல் செய்தான்.

ஆபிரகாம் விண்ணப்ப வீரன். அவன் ஜெபிக்க கடவுள் முன்னிலையில் நின்றான். நிறைந்த மன்றாட்டுகளால் அவன் வாழ்க்கையைக் கர்த்தர் பரிசுத்தமாக்கினார். தன் பயணத்தில் இடையிடையே தங்கிய இடங்களிலெல்லாம் கடவுளுக்குப் பலி செலுத்தி விண்ணப்பித்தான். அன்றாடம் காலையிலும் ஜெபிக்க தவறவில்லை.

மற்றோருக்காய் மன்றாடிய மோசே

கடவுளின் சித்தத்தை மனிதன் அறிந்து அதை முழுமை பெறச் செய்வதே உண்மை ஜெபத்தின் நோக்கமாகும். மனிதன் ஆசீர்வதிக்கப்படவேண்டுமென்பதே கடவுளின் சித்தம். ஆனால் பாவம் நம்மைக் கடவுளிடத்தினின்றும் பிரித்து ஆக்கினையையும் வருவிக்கிறது. மாறாக ஜெபம் தேவ கோபாக்கினையைத் தள்ளிவைப்பதோடு ஆசீர்வதித்து, அவரது நோக்கத்தையும் நிறைவேற்றுகிறது. பொன்னாலான கன்றுக்குட்டியை இஸ்ரவேல் மக்கள் வழிப்பட்டதையும், தேவன் மக்களை அழிக்க முனைந்ததையும், மோசே இடையீடு பட்டதையும் நினைத்துப் பாருங்கள்.

மோசேயின் வாழ்க்கையை முற்றிலும் மாற்றியது ஜெபம். கடவுள் கற்பனைகளைக் கொடுத்தபோது நாற்பது நாள் இராப் பகல் விண்ணப்பித்தான் மோசே. கடவுளோடு ஒன்றுபட்டதால் அவன் முகம் தெய்வ ஒளிபெற்றுப் பிரகாசமடைந்தது. தீமையை எதிர்த்து உத்தமமாய் மன்றாடும் சமயம் கடவுள் நம் தன்மையையும், பண்பையும், தம் ஒளியால் பிரகாசிப்பிக்கிறார். இரா முழுவதும் கடவுளோடு போராடி யாக்கோபு இஸ்ரவேலானான். விண்ணப்பத்தின் மூலம் எத்தர்கள் பலர் மனந்திரும்பி கடவுளின் வன்மையால் அரச மகிமை பெற்றிருக்கின்றனர்.

கடவுளுக்காக சாதிக்க மோசேக்கு ஒரு பெரிய வேலை கொடுக்கப்பட்டது. கருத்தூன்றிச் செய்யவேண்டிய ஆழ்ந்த வேலை அது. இந்நிலையில் அவனுக்குத் தேவையான பெலனையும் சக்தியையும் கடவுள் கொடுத்துத் தாங்கினார். ஆனால் எப்படி? ஜெபத்தின்மூலமே. ஜெபம் கடவுள் நம்மேல் கொண்டுள்ள அன்பையும் இரக்கத்தையும் தமக்கு வெளிப்படுத்துகிறது. அதோடு நில்லாமல் ஆக்கினையை நீக்கி இரக்கத்தைக் காணவும் உதவுகிறது.

மக்கள் கடவுளிடத்து முறையிட்டபோது அடிமைத் தனத்தினின்று அவர்களை மீட்க மோசே அனுப்பப் பட்டான். மக்கள் ஜெபிக்க ஆரம்பித்தபோதே எகிப்தின் ஆதிக்கத்தினின்றும் அவர்களுக்கு விடுதலை கிடைக்க ஆரம்பித்தது (1 சாமு. 12:8). ஜெபமே கடவுளுடனிருக்கக் கூடிய நேரிடைத் தொடர்பாதலால் எதையும் சாதிக்க ஜெபம் தேவை. மக்கள் ஜெபிக்கும்போது கடவுள் செயல்படுகிறார். கடவுளின் சித்தப்படி மக்களை வழிநடத்த மோசேக்கு உதவியது ஜெபமே. ஜெபமின்றி கடவுளின் பணி ஆற்றுவது எங்ஙனம்? கடவுளுக்குச் சேவை செய்ய விரும்பும் ஒவ்வொரு மனிதனும் ஜெபிக்கவேண்டும்.

மோசே ஜெபித்தபோது நான்குமுறை தேவகோபம் குறைந்தது. தேசம் தவளைகளாலும், வண்டுகளாலும் வெட்டுக்கிளிகளாலும் நிறைந்தபோதும், மழையும் இடிமுழக்கமும் தேசத்தை சீர்குலைத்தபோதும் பார்வோன் மோசேயைநோக்கிக் கர்த்தரிடத்தில் முறையிடுமாறு கேட்டுக் கொண்டான். மோசே ஜெபித்து வெற்றி கண்டான் என்று வரலாறு கூறுவதற்குச் சான்று யாத்திராகமம் 8:12, 13, 29; 9:33; 10:18.

கற்பனைகளை மோசேமூலம் கடவுள் மக்களுக்கு வழங்கினார். எனினும் ஜெபத்தின் முக்கியத்துவத்தை மோசே மறந்தானில்லை; அவன் ஜெபித்தான்.

ஆபிரகாமைப்போல மோசேயும் ஜெபிக்க அறிந்திருந்தான். ஜெபத்தில் நாம் நேரிடையாகக் கடவுளிடம் தொடர்பு கொள்கிறோம் என்பதை மன்றாட்டுக்கு மறுமொழியாகக் கடவுள் செயல்படுவது மோசேக்குத் தெரிந்திருந்தது. எல்லாச் சூழ்நிலையிலும் கடவுள் தம் மக்களின் விண்ணப்பங்களைக் கேட்டுச் செயல்பட ஆயத்தமா யிருக்கிறார்.

கடவுளை முகமுகமாய் நோக்கி அவர் பிரசன்னத்தி லேயே வாழ்ந்தவன் மோசே. இதன் காரணத்தால் மோசே ஜெபிக்கத் தேவையில்லை என எண்ணுதல்கூடாது. மாறாக கடவுள் பிரசன்னத்திலேயே இருந்ததால் ஜெபம் அதிகம் தேவைப்பட்டது. தேவனோடு நெருங்கி வாழ வாழ ஜெபமும் அதிகம் தேவைப்படும். கடவுளை நன்கு அறிந்தவர்கள் நன்கு ஜெபிக்கக்கூடும். கடவுளை உணராதவர்கள் அவர் பிரசன்னத்தில் பழக்கப்பட்டிராத படியால் கருத்துடன் ஜெபிக்க இயலாது. இக்கட்டான சூழ்நிலைகளில் ஆண்டவர் எல்லாம்வல்ல கடவுளாதலால் எக்காலத்திலும் அவரிடம் ஜெபத்தின் மூலம் உதவியை நாடுவது நல்லதன்றோ!

ஆதியிலிருந்து தாம் உருவாக்கிய ஒரு திட்டத்தைச் செயல்படுத்த மோசேயைக் கருவியாகக் கொண்டார் தேவன். செய்யவேண்டியதை வெளிப்படுத்தியும் காட்டினார். தேவனின் கைக்குள்ளிருக்கும் எந்தச் சூழ்நிலைக்கும் ஜெபம் அவசியம். நாற்பது நாள் இராப் பகலாய் தன் சொந்த தேவைகளையும்கூட உணராது இஸ்ரவேலருக்காய் ஜெபித்தான் மோசே. “வணங்காக் கழுத்துள்ளவர்களாகிய இஸ்ரவேலரை அழிக்க என்னை விட்டுவிடு. உன்னைப் பெரிய ஜாதியாக்குவேன்” என்று மோசேக்குக் கடவுள் வாக்குத்தத்தம் கொடுத்தும் மோசே தைரியமாய் தேவ சமுகத்தில் தன் மக்களுக்காய்ப் போராடியதை யாத்திராகமம் 32:30-32 இல் காணலாம்.

“மக்களை மன்னிக்கவேண்டும்; இன்றேல் ஜீவ புஸ்தகத்திலிருந்து என் பேரைக் கிறுக்கிப்போடும்” என்று மன்றாடி, மன்றாட்டில் வெற்றியும் பெற்றான் மோசே. கடவுள் மக்களை அழிக்கவில்லை.

கோராகு பாவம் செய்தான். இஸ்ரவேலரில் பலரும் அவன் பக்கம் சேர்ந்தபடியால் கர்த்தர் அவர்களை அழிக்க முற்பட்டார். மறுபடியும் மோசே குறுக்கிட்டான். இப்பாவிகளுக்காய் ஜெபித்தான். மிகவும் இக்கட்டான நிலையில் ஜெபத்தின்மூலம் கடவுளிடம் செல்ல மோசே அறிந்திருந்தான். கர்த்தரின் கோபத்தைத் தணித்து மக்களை மீட்டுக் காப்பாற்ற மோசே கையாடிய வழி மன்றாட்டு. எண்ணாகமம் 16:22 இல் காணும் மோசே, ஆரோன் ஜெபத்தைப் பாருங்கள்.

மோசேயின் உடன் பிறந்த மிரியாமும் ஆரோனும் பெருமையால் மோசேக்கு விரோதமாய்ப் பேசினார்கள். குஷ்டரோகத்தினால் மிரியாமைக் கர்த்தர் சபித்ததினாலே அவளே இச்செயலுக்குத் தலைமை தாங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது புலனாகிறது. ஆனால் இத் தண்டனையைக் குறித்து எவ்வளவும் மோசே மகிழவில்லை. மாறாக, அவளுக்காக மன்றாடியதிலிருந்து மோசேயின் நற்குணம் நமக்குப் புலப்படுகிறது. நீங்களே எண்ணாகமம் 12:9-15இன் வரலாற்றைப் படித்துப் பாருங்கள்.

கர்த்தருக்கு விரோதமாய் இஸ்ரவேல் மக்கள் முறுமுறுத்த சமயங்களிலெல்லாம் மோசே அவர்களுக்காய் மன்றாடினான். இந்நிகழ்ச்சிகள் மற்றொருவருக்காய் மன்றாடும் மோசேயின் பண்பை நமக்கு நன்கு வலியுறுத்துகிறது. மாராவின் தண்ணீர் கசந்து மக்களுக்குக் குடிக்க இயலாமற் போனபோது மக்கள் மோசேக்கு விரோதமாகவும், கடவுளுக்கு விரோதமாகவும் முறுமுறுத்தனர். ஆனால் மோசே மன்றாடினான். தண்ணீரின் கசப்பை மாற்றத்

தக்கதாய் ஒரு மரத்தைக் காட்டினார் தேவன் (யாத். 15:23-26). ஆம், அநேக தருணங்களில் கசப்பை இனிப்பாக்குவது மன்றாட்டே!

எண்ணாகமம் 11:1-3இல் காண்கிறபடி தபேரா என்ற இடத்தில் முறுமுறுத்த மக்களுக்கு எதிராக தேவ கோபம் பற்றி எரிந்தது. அங்கும் இடைப்பட்டான் மோசே. தேவ கோபம் தணிந்தது.

கர்த்தர் மோசேயின் மன்றாட்டிற்குச் செவிசாய்த்தார். திட்டவட்டமாக ஜெபித்துக் கேட்டதைப் பெற்றுக் கொண்டான் மோசே. மோசே ஜெபித்தபோதெல்லாம் அவன் ஜெபம் கேட்கப்பட்டது. எனினும் ஒரு சமயம் கடவுள் அவன் மன்றாட்டை ஏற்கவில்லை. வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட கானான் தேசத்திற்குள் செல்ல எண்ணிய மோசே, அத்தேசத்தை தூரத்தில் நின்று கண்ணளவில் மட்டும் காண அனுமதிக்கப்பட்டான். அதனுள் போக அனுமதிக்கப்படவில்லை. பவுலும் ஒருமுறை அவன் சரீரத்தில் முள் அகற்றப்படுமாறு ஜெபித்தான். அவன் விண்ணப்பம் கேட்கப்படவில்லையெனினும் தேவையான அனைத்துக் கிருபையும் அவனுக்குக் கிடைத்தது.

மோசே எப்படி ஜெபித்தான் என்பதை 90-ஆம் சங்கீதம் விளக்கும். நாம் எப்படி ஜெபிப்பது என்பதை இச்சங்கீதம் காண்பிக்கிறது. இது அடக்க ஆராதனைகளில் நினைப்பதற்கு ஏற்றதேயெனினும் உயிருள்ளோருக்கே இக்கீதம் அத்தியாவசியமாகும். இதன் முழுக் கருத்தையும் உணர்ந்து படித்து பயனுள்ள வாழ்க்கை வாழ்ந்து மரிக்க கற்றுக்கொள்வோம்.

“நாங்கள் ஞான இருதயமுள்ளவர்களாகும்படி எங்கள் நாள்களை எண்ணும் அறிவை எங்களுக்குப் போதித் தருளும். ...எங்கள் கைகளின் கிரியையை எங்களிடத்தில் உறுதிப்படுத்தியருளும்” (சங். 90:12,17).

விண்ணப்பித்த தீர்க்கதரிசி-எலியா

தீர்க்கதரிசிகளில் மிகச்சிறந்தவனான எலியா கடவுளுக்கென அக்கினிபோல் பற்றி எரிந்தான். சில வேளைகளில், எலியாவின் செயல் ஒருவேளை அவன் இயற்கைக்குப் புறம்பானவனோ என்ற ஐயத்தையும் நம் மனதில் எழுப்பக்கூடும். எனினும் புதிய ஏற்பாடு இந்த ஐயத்தை நீக்கி அவனும் நம்மைப்போல மனிதனே என்று பறைசாற்றுகிறது. எனவே எலியா போன்ற விண்ணப்ப வீரர் பலர் தேவை.

பழைய ஏற்பாட்டில் எலியா நமக்கு அறிமுகமாகு முன்னே ஜெபிக்க அறிந்துகொண்டவனாக காண்கிறோம். ஆகாப் மன்னனின் சிலை வணக்கத்திற்கு விரோதமாக அந்தரங்கத்தில் மன்றாடினான். தேவன் எலியாவின் மன்றாட்டிற்குச் செவிசாய்த்தபடியால் தேவன் விரோதிகளைத் தண்டிப்பார் எனத் திட்டவட்டமாய் நம்பினான். எலியா தேவனுடைய கட்டளையை மீறிய மக்கள் தண்டிக்கப்படவேண்டிய காலமாயிருந்தபடியால் ஆகாபின் குற்றத்தைக் குறித்து நேரிடையாக எலியா ஆகாபிடம் பேசி அதற்கு நியாயமான தண்டனை மரணமே என்பதையும் வற்புறுத்தினான். மேலும் இதைக் கேட்டு நடுங்கிய மன்னனிடம் நாட்டில் மூன்றரை ஆண்டுகள் மழை இராது என பயமின்றி (1 இரா. 17:1) எலியா இவ்வளவு

திட்டவட்டமாய்க் கூறக் காரணம் என்ன? தேவன் தன் விண்ணப்பத்தைக் கேட்பார் என்ற உறுதியே அல்லவா!

கடவுள் முன்னிலையில் நின்றான் எலியா! யோவான் ஸ்நானனின் தகப்பனாகிய சகரியாவிடம் காபிரியேல் தூதன் தோன்றி “உனக்கு ஒரு குமாரன் பிறப்பான்” (லூக்கா 1:19) என்று உறுதியாய்க் கூறினான். அதுபோலவே எலியாவும் தன் கடமையைச் சரிவர செய்தான். தூதனும் தீர்க்கதரிசியும் தேவனுடைய நாமம் மகிமைப் படத்தக்கதான பற்றுடையவராயும் தைரியமுடையவராயும் ஆயத்தமுடையவராயுமிருந்தனர். தாங்கள் அவருக்குக் கீழ்ப்படிவதையே விரும்பி எலியா ஜெபித்தான். மூன்றரை ஆண்டு காலம் தேசத்தில் மழை இல்லை (யாக். 5:17). எலியா பைத்தியக்காரனல்ல. கர்த்தரை அறிந்திருந்ததோடு மட்டுமின்றி அவர் விண்ணப்பத்திற்குப் பதிலளிக்கும் தேவன் என்பதையும் தாம் சொல்லியபடிச் செய்யும் சக்தி பெற்றவர் என்பதையும் அறிந்திருந்தான். இயற்கையைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் எலியாவின் ஜெபத்திற்கு இருந்தது என்பதற்கு மழையற்ற வறண்ட நிலமே சாட்சி. ‘என் தேவன் யெகோவா’ என்ற அவனுடைய பொருளுக்கேற்ப உத்தமமாய் வாழ்ந்தான் எலியா. யெகோவாவுக்கு முன் நின்றான். எனவேதான் யாக்கோபும் தன் நிருபத்தில் “ஜெபத்தின் வலிமையைப் பாருங்கள்” என்று கூறிவிட்டுத் தொடர்ந்து “எலியாவைப்போல் ஜெபியுங்கள்” என்று கூறுகிறான். மேலும் “நீதிமானுடைய ஜெபத்திற்கு வல்லமையிருப்பதால் நீதிமான் ஜெபிக்கட்டும்; கர்த்தர் பதிலளிப்பார்” என்று கூறுகிறான்.

தன் முழு ஆத்துமாவோடும் தன் முழு இருதயத்தோடும் சிந்தையோடும் எலியா ஜெபித்தானையொழிய அவனுடைய ஜெபம் வெறும் சொல்லோட்டமாய் விளையாட்டாய் இருக்கவில்லை. தேவன் அவனுக்குச் சத்தியபரராய் இருந்தார். ஜெபத்தின்மூலமாய் தேவன் உலகிற்குத் தமது

சத்தியத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். தளர்ந்த ஜெபம் பயனற்றதால் பதில் கிடைக்கும்வரை ஊக்கமாய் ஜெபித்தான். ஜெபத்தின்மூலமே உலகத்தில் கடவுளை நிரூபிக்க முடியுமென்றும் நன்பினான். தேவனை அவமதித்துக் கீழ்ப்படியாத மக்கள் தண்டிக்கப்படவும் கடவுளுடைய பிள்ளைகளின் வல்லமையை உலகம் அறியும்படிச் செய்யவேண்டுமென்றும் ஜெபித்தான்.

கேரீத் ஆற்றண்டையில் கர்த்தரின் கட்டளைப்படி எலியா ஒளிந்துகொண்டிருக்கும் சமயம் ஜெபத்தில் புதிய அனுபவங்களைப் பெற்றான். ஆகாப் அவனைத் தேடும் போதும் அவன் ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தான். சாறிபாத் ஊருக்கு எலியா செல்லும்முன்னர் அவனுக்கு உணவு கொடுக்க அங்கொரு ஏழை விதவையை ஏற்படுத்தி யிருந்தார் தேவன். சாறிபாத்திற்குச் சென்று எலியாவிற்கு விதவை அன்புடன் உதவினது உண்மையெனினும் விதவைக்கு எலியாவும் அதிக உதவியாயிருந்தான் (லூக்கா 4:26). அதற்குக் கருவியாய் அமைந்தது ஜெபமே. எலியா அங்கிருந்தபடியால் தாயும் மகனும் பட்டினியால் வாடவில்லை. அந்த விதவையின் ஒரே மகன் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டு இறந்தான். ஆனாலும் எலியா அங்கிருந்த படியால் தேவனிடத்தில் மன்றாடினான். பிள்ளையும் உயிர் பெற்றது. தன் மகனை இழந்ததைவிட வேறு பேரிழப்பு ஒரு விதவைக்கு இருக்கமுடியாது. எனினும் அந்த இக்கட்டான நேரத்திலும் தேவனையே நோக்கிப் பார்த்தான் எலியா. ஜீவனுக்கும் மரணத்திற்கும் அதிபதியாகிய கர்த்தர் மகனை உயிர்ப்பிக்கும்படி தன் அறைக்குச் சென்று மன்றாடினான் எலியா. மரித்தவனுக்கு உயிர் மீண்டும் கொடுக்க கடவுளால் முடியுமென்று நம்பினான். கர்த்தர் செவிகொடுத்தார். தாம் அனுப்பியவனே எலியா என்பதையும் நிரூபித்துத் தம் வாக்கையும் மெய்யாக்கினார். இன்றும் மன்றாட்டைக்

கேட்டுப் பதிலளிக்க தாம் உயிருள்ளவராய் இருப்பதைத் தம் வார்த்தைமூலம் மெய்யாக்கினார். இந்த அற்புத நிகழ்ச்சியைக் குறித்து 1 இராஜாக்கள் 17:17-24 இல் வாசித்துப் பாருங்கள்.

இவற்றையெல்லாம்விட பர்வத நிகழ்ச்சியே ஜெபத்தின் வலிமையை அதிகமாய் விளக்குவதாய் உள்ளது. ஆகாப்மூலம் சிலை வணக்கம் வலியுற்றது. பாகாலை மக்கள் பலர் வணங்கியதால், “பாகால் உண்மையான தேவனா? யெகோவா உண்மையான தேவனா?” என்ற போட்டியும் எழுந்தது. சோதித்து உண்மையை அறிய இரு சாராரும் முன்வந்தனர். பாகாலுக்குப் பலி செலுத்தி நாளெல்லாம் தங்கள் உடலையும் வருத்திக்கொண்டு காத்திருந்தனர் பாகால் தீர்க்கதரிசிகள். பாகால் செவி கொடுக்கவில்லை. எலியா இறுதியில் தேவனுக்குப் பலி செலுத்த முன்வந்தான். கற்களால் பலிபீடம் கட்டி, பலிக்கான விறகுகளை அடுக்கி அதன்மேல் காளையை வைத்து பலிபீடத்தைச் செம்மையாக்கி தன்னிடம் விந்தை ஒன்றுமில்லை என்பதை விளக்கிய பின்னர்; பலி பீடத்தையும், பலிப்பொருளையும் நன்கு நனைத்துத் தேவனை நோக்கி சுருக்கமாய் விண்ணப்பம் பண்ணினான். 1 இராஜாக்கள் 18:36,37 இல் அவன் மன்றாட்டை வாசித்துப் பாருங்கள். எலியாவின் விண்ணப்பத்திற்கு உத்தரவாக உடனே அக்கினி புறப்பட்டு வந்து பலியைமட்டுமின்றி; விறகுகளையும், கல்லையும், நீரையும்கூடப் பட்சித்தது. கர்த்தர் தாமே மெய்யான கடவுள் என்பதை நிரூபித்தார்.

எலியா எப்போதும்போல கடவுளோடு நேரிடைத் தொடர்புகொண்டிருந்தான். இஸ்ரவேல் மக்களுக்குக் கடவுள் தம்மை வெளிப்படுத்தவேண்டும் என்று மன்றாடிய தற்கேற்ப தம்மைக் கர்த்தர் வெளிப்படுத்தினதுமன்றித் தாம் அனுப்பியவனே எலியா என்பதையும் உறுதிப்படுத்தினார். எலியாவைபோல நாமும் ஜெபித்தால் கடவுள்

வல்லமையாய்ச் செயல்படுவதை நாம் காணமுடியும். நாம் அறை குறையாய்த் தளர்ந்து ஜெபிப்பதாலேயே கடவுளும் குறைந்த வல்லமையுடன் செயல்படுகிறார்.

ஆகாபுக்கு ஒளிந்து வாழ்ந்த எலியாவிடம் ஆகாபைச் சந்திக்கும்படி கடவுள் கூறுகிறார். பாகால் தெய்வமல்ல, தாமே உண்மைத் தெய்வம் என்பதை நிரூபித்த கர்த்தர் பூமியில் மழையை அனுப்புவதாகவும் எலியாவிடம் கூறுகிறார். குறிப்பிட்ட நாள் மாலைவரை மழை பெய்யவில்லை. எனினும் எலியா மனந்தளரவில்லை. கடவுள் தாம் சொன்னதைச் செய்வார் என்று நம்பினான். அரசனை உணவருந்தச் சொல்லி, மலைமீது ஏறி ஜெபித்தான். தன் வேலைக்காரனை ஏழு முறை அனுப்பிச் சமுத்திர முகமாய் ஏதேனும் தெரிகிறதா என்று பார்க்கச் சொன்னான். வேலைக்காரன் ஆறுமுறை சென்றான். ஏதும் மாற்றம் இல்லை. எனினும் ஏழாம்முறை ஒரு மனிதனின் உள்ளங்கையளவு மேகம் சமுத்திரத்திலிருந்து எழும்புவதைக் கண்டான். எலியாவின் கட்டளைப்படி உணவருந்திக் கொண்டிருந்த அரசனுக்கு வேலையாள் மூலம் “மழை உம்மைத் தடைபண்ணுமுன்னர் இரதத்திலேறியெஸ்ரயேலுக்குப் போம்” என்று சொல்லியனுப்பினான். அவன் போகும் வழியில் ஆகாயம் கறுத்துப் பெருமழை பொழிந்தது. 1 இராஜாக்கள் 18:41-46இலும் யாக்கோபு 5:18இலும் இந்நிகழ்ச்சியை வாசித்துப் பாருங்கள்.

ஊக்கமான விண்ணப்பம் தகுந்த பலனைக் கொடுக்கும். எலியா மழைக்காக ஜெபித்தான். உள்ளங்கையளவு மேகம் தென்பட்டதுமே தன் விண்ணப்பம் கேட்கப்பட்டதாக உணர்ந்தான் எலியா, எலியாவின் ஊக்கமான ஜெபத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட பின்னர் நம் விண்ணப்பத்தைக் குறித்து நாம் வெட்கப்படுகிறோமா? எலியா ஜெபித்தான். நடந்தது என்ன? மழை பெய்தது. அக்கினி பட்சித்தது. மக்கள் கர்த்தரே உண்மையான கடவுள் என்று சொல்லித்

தங்கள் தீய வழிகளினின்றும் மாறத்தக்கதாய்' கடவுள் தம்மைத் தம் விரோதிகளுக்கு வெளிப்படுத்துகிறார்.

மன்னனைப்போல மன்றாடிய எலியாவின் விண்ணப்பம் அக்கினிமயமாய் பற்றியெரிந்தது. பிரதான ஆசாரியனின் தூபம் போன்றுமிருந்தது. அதுமட்டுமன்றி விண்ணப்பிக்கும் போது வல்லமையால் தரிப்பிக்கவும் பட்டான். எனவே தான் அக்கினி இரதமும் அக்கினிக் குதிரைகளும் எலிசாவையும், எலியாவையும் பிரித்துச் சுழல் காற்றினூடே எலியா மேகத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படும் போது, எலிசா, “என் தகப்பனே, என் தகப்பனே, இஸ்ரவேலுக்கு இரதமும் குதிரை வீரருமாய் இருந்தவரே” என்று புலம்பினான். ஏன்? இரதமும் குதிரை வீரர்களும் சாதிக்கக்கூடியதைவிடப்பன்மடங்கு தன் முழங்காலில் சாதித்துக்காட்டிய வீரன் எலியா. ஆம்! ஜெபம் எதையும்; எப்படியும் மாற்றும்! மோட்சத்திற்கும் அழைத்துச் செல்லும். ஜெபம் ஜெயம்.

எக்காலத்திலும் விண்ணப்பத்தில் உறுதியாய்த் தரித்திருந்த எலியாவுடன் தேவனுடைய பிரசன்னம் இருந்தது. இன்று அத்தகையோர் இருக்கின்றனரா? நம் சபைத் தலைவர்கள் வல்லமையுடன் அக்கினி பற்றி எரியத்தக்கதாய் ஜெபிக்கின்றனரா? அவர்கள் விண்ணப்பம் மணம் பொருந்தியதா?

பாகால் தீர்க்கதரிசிகளிடம் எலியா கூறியதை நினைத்துப்பாருங்கள். விண்ணப்பத்திற்குப் பதில் கொடுப்பவரே உண்மையான தெய்வம் என்று அறைகூவினான். தேவன் ஜீவனுள்ளவரா? வேதாகமம் உண்மையாக கர்த்தருடைய வார்த்தையா என்று தர்க்கவாதம் செய்வோம் பலர் இந்நாளில் இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு நம் பதில் என்ன? தேவனிடத்தில் கடுகளவும் குறைவில்லை. நம் ஜெபக்குறைவே நம் தோல்விக்குக்

காரணம். விண்ணப்பத்திற்கு தேவன் பதிலளிக்கிறார் என்பதை நாம் நிரூபித்து பரிசுத்த வேதாகமம் அவருடைய வார்த்தை என்பதையும் மெய்ப்பிக்கவேண்டும். எலியா போன்றோர் இக்கேள்விகளுக்குத் திட்டவட்டமாய் பதிலிறுக்க முடியும். நம் சபைகளில் எலியாக்கள் எங்கே? யாக்கோபு தன் நிரூபத்தில் “எலியா நம்மைப்போல பாடுள்ள மனுஷனாயிருந்தான்” என்று கூறினான். ஆனால் நாம் அவனைப்போலக் கருத்தாய் ஜெபிக்கிறோமா? பாகால் தீர்க்கதரிசிகளுக்கு அவன் கொடுத்த அறைகூவலையும் அச்சமயத்தில் கருத்துடன் அமைதியாய் அவன் ஜெபித்ததையும் பாருங்கள்.

எனவே யாக்கோபு, நாமும் எலியாவைப்போல கருத்தாய் ஜெபிக்கவேண்டுமென்று கூறுகிறான். கருத்தாய் ஜெபித்தால் எலியா கண்ட பலனை நாமும் காணுவோம். உலகில் அநேகர் பொருளற்ற வார்த்தைகளால் வெளிவேடத்திற் காய்க் கருத்தின்றி ஜெபிப்பதால் திட்டவட்டமான பலனை எதிர்பார்ப்பதுமில்லை. பலன் கிடைப்பதுமில்லை.

எலியா ஜெபித்ததுபோல் கருத்துடன் ஜெபிக்க பரிசுத்த வேதாகமம் காட்டும் தேவன் பேரில் தீர்க்கமான நம்பிக்கை நமக்கு வேண்டும். அவர் சொல்லும்படிச் செயல்பட வேண்டும். விண்ணப்பம் இருதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து வரவேண்டும். கருத்தற்ற ஜெபம் பயனற்றதெனினும் பயன் தராத ஜெபங்களே நம் நடுவில் பெருகியுள்ளன.

ஜெபித்த மன்னன்-எசேக்கியா

எசேக்கியா மன்னன் காலத்தில் ஏசாயாவும் வாழ்ந்தான். இவர்கள் காலத்தில் இஸ்ரவேல் மக்களிடையே உண்மையான மார்க்க எழுப்புதல் உண்டானதற்கு அடிப்படைக் காரணம் ஜெபமே. யூதாவை அரசாண்ட எசேக்கியா மன்னன் கர்த்தருடைய பிள்ளைகளுக்கு ஜெபிக்கும் தலைவனாக சகல விதத்திலும் ஞானத்தோடும், வல்லமையோடும் வாழ்ந்தான். வெண் அங்கி தரித்துப் பொன்முடி அணிந்து சேனைத் தலைவனாக மட்டுமின்றி ஒரு கவிஞனாகவும், கடவுளை விட்டு அலைந்து திரிந்த இஸ்ரவேலரைக் கடவுள் பக்கமாய்த் திருப்பும் தலைவனாகவும் விளங்கினான். இந்த நிலைமை இவனுக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?

கர்த்தருடைய பார்வைக்குச் செம்மையானதைச் செய்த ஒரு சிலரில் இவன் எப்படி ஒருவனானான்? அவனுடைய பெற்றோர், பாட்டன்மார் கடவுள் பக்தியுள்ளவராயிருந்தனரா? இல்லை. இவனுடைய மூதாதையர் கடவுள் பயமற்றவர். பெற்றோர் தெய்வ பயத்தை இவனுக்கு ஊட்டவில்லை. அவர்கள் மக்களைக் கடவுளின் முன்னிலையினின்று பிரிந்துபோகச் செய்தனர். எனினும் எசேக்கியா கடவுளுக்குப் பயந்து வாழ்ந்தான். ஏசாயா

அவனுடைய தோழனாயிருந்தான். அவன் எசேக்கியாவுக்கு அறிவுறுத்தி நன்னெறிப்படுத்தும் நண்பனாயுமிருந்தான்.

பஸ்காவைக் கொண்டாடும்படிக்கு எசேக்கியா நல்ல ஆயத்தங்களைச் செய்தான். எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாக மக்கள் திரண்டு வந்தனர். பண்டிகையில் பங்கெடுக்க அநேகர் தங்களைப் பரிசுத்தம் பண்ணிக்கொள்ளா திருந்தார்களெனினும் பஸ்காவைப் புசிக்க விரும்பினார்கள். லேவியர் அவர்களுக்காகப் பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டியை அடித்துக்கொடுத்தனர். வெளித்தோற்றத்தைவிட உள்ளான சுத்தமே மேலானது என்பதை அறிந்திருந்த எசேக்கியா, தங்கள் இருதயங்களில் தேவனைத் தேடும்படிக்கு நேராக்கினவர்கள் பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்கேற்ப சுத்தம் அடையாதிருந்தாலும் தேவன் அவர்களை மன்னிக்க வேண்டுமென விண்ணப்பித்தான். இதை 2 நாளாகமம் 30:17-20இல் உள்ள பகுதியில் காணலாம். கடவுளுக்குப் பயந்து, ஜெபிக்கும் பழக்கமுடைய மன்னனின் விண்ணப்பத்தைக் கர்த்தர் கேட்டு, சுத்தமில்லாமல் பஸ்காவை ஆசரித்தவர்களையும் அவர் மன்னித்தார்.

2 நாளாகமம் 32:7,8இல் நாம் காண்கிறபடி எசேக்கியா அசீரிய மன்னனைக் குறித்துப் பயப்படாமல் தன் படை வீரரை நோக்கி அசீரிய மன்னன் மனித பலத்தில் மட்டுமே போரிடுவான் என்று கூறும்பொழுது தனக்குத் தேவனுடைய உதவி உண்டு என்று நிச்சயம் உடையவனாய் இருந்ததையும் காண்கிறோம். விரோதிகளான அசீரியர் படையெடுத்து வந்தனர். எசேக்கியாவோ ஜெபித்தான். பகைவர் நெருங்கி வரும்போது தன் படைவீரரின் பலத்தை நம்பாத எசேக்கியா தன் தேவன் சர்வ வல்லமையுள்ளவர் என்பதையே நம்பினான், ஜெபித்தான். பண்டைக் காலத்தில் மக்களை வழி நடத்திய மன்னன் கடவுள் பயமுடையவராய் ஜெபித்தபொழுது மக்கள் பயப்படத் தேவையே இருக்கவில்லை. ஒரு சமயம் அசீரிய படை

எருசலேமை முற்றுகையிட்டது. அச்சமயம் யூத மக்கள் தோல்வியுற்று கைதிகளாய்ச் சிறைபிடிக்கப்பட்டு விடுவாரோ என்ற ஐயமும் எழுந்தது. கர்த்தருக்கு விரோதமாகவும், எசேக்கியா மன்னனுக்கு விரோதமாகவும், எருசலேமின் குடிகள் கேட்கத்தக்கதாய் அசீரியர் தீமையான வார்த்தைகளைப் பேசினர். தன் விசுவாசம் சோதிக்கப்பட்ட இந்நேரத்தில் எசேக்கியா என்ன செய்தான். ஏசாயாவுடன் ஆலயத்திற்குச் சென்று ஜெபித்தான். இக்கட்டு நேரத்தில் ஒரே உதவி கடவுளே என்பதைத் திட்டவட்டமாய் அறிந்திருந்தான் எசேக்கியா. மேலும் இஸ்ரவேலரை, கடவுள் நம்பிக்கையற்ற துன்மார்க்கமான அசீரியர் கைக்குத் தப்புவிக்க வல்லவர் தேவன் ஒருவரே என்று அறிந்திருந்தான்.

பட்டணத்தை முற்றுகையிட்டிருந்த அசீரியப் படைகள் எத்தியோப்பிய மன்னனுடன் உடனடியாக போரிடப் போகவேண்டியதாயிருந்தது. எசேக்கியாவின் விண்ணப்பத்திற்கு அதிசயமாய் பதில் கிடைத்தது. அசீரிய படைத்தலைவனிடமிருந்துத் தேவ தூஷணைகூடிய ஒரு கடிதம் வந்தது. எசேக்கியா அதைப் படித்து முடித்ததும் நேரே ஆலயத்திற்குச் சென்று தேவனுடைய பிரசன்னத்தின் முன் கடிதத்தை விரித்து வைத்து முறையிட்டான். அவன் முறையீட்டை 2 இராஜாக்கள் 19:15-19இல் படித்து இன்புறுங்கள். உடனடியாக அவன் விண்ணப்பம் கேட்கப்பட்டது. கர்த்தர் ஏசாயா தீர்க்கதரிசியை அனுப்பி எசேக்கியா எதற்கும் கலங்கவேண்டியதில்லை என்று தேற்றினது மட்டுமின்றித் தம் தூதனையனுப்பி 1,85,000 அசீரிய மக்களைக் கொன்றும் போட்டார். எசேக்கியா கடவுளின் பிள்ளை என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதோடு கர்த்தருடைய நாமமும் மகிமைப்பட்டது. எசேக்கியாவின் குடிகளும் காப்பாற்றப்பட்டனர். மன்னனும் தீர்க்கதரிசியும் இணைந்து ஏறெடுத்த விண்ணப்பத்திற்குப் பதிலாக

தூதர்கள் இஸ்ரவேலரைக் காப்பாற்றி அவர்களுடைய பகைவரைக் கொன்று அழித்தனர்.

சிலை வணக்கத்திற்கு அடிமைகளாயிருந்த மக்களைக் கடவுள் பக்கம் திருப்ப எசேக்கியா உபயோகித்த கருவி ஜெபமே. ஜெபத்தின்மூலமே அவனுடைய பகைவரும் அழிக்கப்பட்டுக் குடிமக்களும் காப்பாற்றப்பட்டனர். இந்நிலையில் ஒரு புதிய சூழ்நிலை உருவாகியது. எசேக்கியா வியாதிப்பட்டான். 2 இராஜாக்கள் 20:1இல் நாம் காண்கிறபடி தீர்க்கதரிசியாகிய ஏசாயா அவரிடத்தில் வந்து “நீர் உமது வீட்டுக்காரியத்தை ஒழுங்குப்படுத்தும்; நீர் பிழைக்க மாட்டீர்; நீ மரித்துப்போவீர் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்” என்றான். இது கர்த்தருடைய செய்தியாயிருந்தபடியால் அதை மாற்ற யாராலும் முடியாது என்பதை எசேக்கியா அறிந்திருந்தான். ஜெபம் கர்த்தருடைய எண்ணத்தை மாற்ற இயலுமா? மரணத்தின் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கும் ஒருவனை மீட்க ஜெபத்திற்கு வல்லமையுண்டா? தீராத வியாதிகளைத் தீர்க்க ஜெபம் பயன்படுமா? என்றெல்லாம் மனதில் எசேக்கியா குழம்பினாலும், இத்தகைய தருணங்களில் எங்கு செல்லவேண்டும். யாரிடம் முறையிட வேண்டுமென அறிந்திருந்தான். ஆகவே ஏசாயா மூலம் செய்தியனுப்பிய கடவுளிடமே ஜெபித்தான். ஓர் அவிசுவாசியைப்போல அவன் அச்சமயம் மனம் தளரவில்லை. கட்டளை யிட்டவரே அதை மாற்றவும்கூடும் என்று நம்பியதால் “ஆ கர்த்தாவே நான் உனக்கு முன்பாக உண்மையும் மன உத்தமமுமாய் நடந்து உமது பார்வைக்கு நலமானதைச் செய்தேன் என்பதை நினைத்தருளும்” என்று அழுது விண்ணப்பம் பண்ணினான் (2 இரா. 20:3). கடவுளுக்குத் தன்னைப்பற்றி நினைப்பூட்டினானேயொழிய சுயநீதியாய் ஜெபித்தான் என நாம் கருதக்கூடாது. தாவீதும் இப்படி ஒருமுறை ஜெபித்தான் என்பதற்கு சங்கீதம் 26:1 சான்று

பகரும். இயேசு கிறிஸ்துவும் இத்தகையதோர் விண்ணப்பம் செய்தார் என்பதை யோவான் 17:4இல் காணலாம். தனக்குச் சுகம் கிடைப்பதாயின் அது கர்த்தரிடத்திலிருந்தே வரும் என்பதை எசேக்கியா உறுதியாய் நம்பினான்.

எசேக்கியா ஜெபித்து முடித்தான். மன்னனிடம் கடவுளின் செய்தியைக் கூறிவிட்டுப் பாதி வழி-சென்றிருந்த ஏசாயாவிடம் மீண்டும் கர்த்தர் பேசினார். எசேக்கியா விடம் போய் அவனுடைய ஜெபம் கேட்கப்பட்டது என்றும் அவனுடைய ஆயுசு நாள்கள் இன்னும் பதினைந்து ஆண்டுகள் நீடிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், இன்னும் மூன்று தினங்களில் அவன் ஆலயத்தில் தொழத்தக்க பெலனை அடைந்து விடுவான் என்றும் கூறச்சொன்னார். மேலும் அசீரிய மன்னனிடமிருந்து எருசலேமைக் காப்பாற்றுவதாகவும் உறுதி கொடுத்தார் (2 இரா. 20:4-6).

கர்த்தர் சில வேளைகளில் தம் விருப்பத்தை மாற்றியும் ஜெபத்திற்குப் பதில் கொடுக்கிறார். அத்தகைய விண்ணப்பங்களை வரவேற்கவும் செய்கிறார். எசேக்கியா ஜெபித்ததால் கர்த்தர் தன் விருப்பத்தை மாற்றி அவனுடைய ஆயுசையும் கூட்டினார். இது குறித்து ஏசாயாவும் மனமகிழ்ந்தான். இச்சூழ்நிலையில் கடவுள் தம் விருப்பத்தை மாற்றியதற்குத் தகுந்த காரணங்களுண்டு. எசேக்கியா கடவுளின் உத்தம ஊழியனாயிருந்து கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவருக்காகச் செயல்பட்டவன். அவன் கண்ணீரோடு ஏறெடுத்த விண்ணப்பத்திற்குக் கடவுள் பெருக்கமாய் பதிலளித்தார் என்பது சாலப் பொருந்தும். கர்த்தர் தம்முடைய பிள்ளைகளின் ஜெபங்களுக்குப் பதில் தர வாஞ்சையுள்ளவராயிருக்கிறார்.

ஜீவனும் சுகமும் கொடுத்து நோயையும் சாவையும் மேற்கொள்ளத்தக்கது விண்ணப்பம். எசேக்கியா கேட்டதற்கும் அதிகமாய்க் கடவுள் அவனுக்குக் கொடுத்தார்.

தனக்கு ஜீவனை மட்டும் வேண்டி நின்றவனுக்கு அதை அளித்ததோடு அவன் நாட்டிற்கும் மக்களுக்கும் பகைவரிடமிருந்து பாதுகாப்பையும் அளித்தார். எபேசியர் 3:20,21 வாசிக்க.

வியாதியிலிருந்து சுகம் கொடுக்கும் கர்த்தர் வழிவகையை கையாளுகிறார். எசேக்கியா உயிர் பெற்றுத் திரும்பியது கர்த்தருடைய கிருபையே எனினும் ஏசாயாவிற்கும் அதில் ஒரு பங்குண்டு. அவனே எசேக்கியாவின் மருத்துவனாயிருந்தான். அத்திப்பழ அடையினால் பிளவைமேல் பற்று போடும்படிச் சேவகர்களுக்கு ஏசாயா கட்டளை கொடுத்தான். அதன்படி எசேக்கியாவும் குணமடைந்தான். இது அற்புதமான செயலே! எனினும் கடவுள் எசேக்கியாவிற்குச் சுகமளிக்கும் வழிவகைகளை வகுத்துத் தந்தார். நம் நம்பிக்கை மருந்தின் மேலன்றி கடவுள் மேலிருக்கவேண்டுமென்பதே முக்கியமானதாகும். அத்திப்பழ அடைகளுக்கு மட்டும் பிளவையைக் குணப்படுத்தும் ஆற்றல் இருக்கவில்லை. எனினும் மன்னனின் மாறாத நம்பிக்கைக்கு இது ஓர் உரைகல்லாய் அமைந்தது எனலாம். இந்நிலையிலும் அதிகமான ஜெபம் தேவைப்பட்டது. தான் குணமடைவதைக் குறிக்கும் ஓர் அடையாளத்தை ஏசாயாவிடம் மன்னன் கேட்டான்.

எசேக்கியாவின் தகப்பனாகிய ஆகாஸ் ஒரு சூரிய கடிகாரம் வைத்திருந்தான். அதில் அடையாளமாக பத்து பாகை முன்னிட்டுப் போகவேண்டுமோ, அல்லது பத்துப் பாகை பின்னிட்டுத் திரும்ப வேண்டுமோ என்று ஏசாயா மன்னனிடம் கேட்டான். எசேக்கியா மறுமொழியாகப் பத்துப்பாகை முன்னிட்டுப் போவது எளிதான செயல், எனவே பத்துப் பாகை பின்னிட்டுத் திரும்பவேண்டும் என்றான். அப்படியே எசேக்கியாவின் விருப்பத்தை ஏசாயா கடவுளிடம் தெரிவித்தபோது சூரிய கடிகாரத்தில்

பாகைக்குப் பாகை முன்போன சாயை பத்து பாகை பின்னிட்டுத் திரும்பும்படி செய்தார் கடவுள். தன் விண்ணப்பத்தைக் கேட்ட எசேக்கியா கடவுளுக்குத் துதி செலுத்தினான்.

கீழ்க்காணும் நான்கு குறிப்புகளையும் நாம் எப்போதும் மனதில் கொள்ளவேண்டும்.

1. கடவுள் விண்ணப்பத்தைக் கேட்கிறார்.
2. கடவுள் விண்ணப்பத்தில் கருத்துடையவர்.
3. கடவுள் விண்ணப்பத்திற்குப் பதிலளிக்கிறார்.
4. கடவுள் விண்ணப்பம்மூலம் விடுதலையளிக்கிறார்.

கடவுளுடைய பிள்ளைகளை அடிமைப்படுத்தியிருக்கும் சகல கட்டுகளிலிருந்து அவர்களை விடுவிக்க வல்லது ஜெபம்.

இனிய வாழ்க்கையை நெடுநாள் துய்க்க விரும்பிய எசேக்கியாவின் விருப்பத்திற்குக் குறுக்கே நின்றது கடவுளின் கட்டளை. ஆனால் விசுவாசத்துடன் அழுது ஜெபித்த மன்னனின் ஊக்கமான ஜெபம் கேட்கப்பட்டது. உருக்கமான மன்றாட்டைக் கண்ட கடவுளும் தம் கட்டளையை மாற்றினார். ஜெபத்தின் வல்லமையையும் ஆண்டவருடைய மகிமையையும் பறைசாற்றும் உன்னத மனிதனாய் எசேக்கியா வாழ்ந்தான்.

எசேக்கியாவைப்போலவே பவுலும் ஜெப வீரனாயிருந்தான் அன்றோ! அவன் பொருளற்ற வார்த்தைகளைத் தன் மன்றாட்டில் உதிர்க்கவில்லை. பாவத்தையும் சாத்தானையும் எதிர்த்துப் போராடி ஜெபித்தான். ரோமர் 15:32இல் நாம் காண்கிறபடி தான் மட்டுமின்றிப் பிற விசுவாசிகளையும் ஜெபத்தில் முழு இருதயத்தோடு தரித்திருந்து போராட அழைத்தான். கொலோசெயர்

4:12இல் பவுலைப்போல எப்பாப்பிராத்துவும் ஊக்கமாய் ஜெபித்தான் என்று காண்கிறோம். கடவுளின் சித்தத்தை விசுவாசிகள் அறிவதற்காக இம்மனிதர் ஜெபத்தில் போராடினர். அதனால் அக்கால சபை பரிசுத்தமும் வல்லமையுமுடையதாயிருந்தது.

எசேக்கியா தன் உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து ஜெபித்தான். ஜெபித்தபோது பல இக்கட்டுகளை எதிர்த்துப் போராடினான். அவ்விதமே நம்முடைய ஜெபங்களும் ஆண்டவர் மகிமைப்பட்டு வெற்றி சிறக்க வேண்டுமென இருதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து பிறக்கவேண்டும். ஜெபத்தின் மூலம் கிடைக்கக்கூடிய வல்லமையையும் ஆசீர்வாதத்தையும் முழுமையாகப் பயன்படுத்தக்கூடிய மக்கள் இந்நாளில் தேவை.

இவ்விதமாய் கடவுளை முற்றிலும் சார்ந்திருக்கும் ஓர் ஆத்துமாவையும் காணாததாலே ஏசாயா வருந்தினான். மேலும் அநேகர் பொருளற்ற முறையில் எளிதாக ஜெபித்தனரேயொழிய ஒருவரும் முழு இருதயத்தோடும் ஜெபிக்கவில்லை. ஆண்டவருடைய ஊழியத்திலே வல்லமையை வெளிப்படுத்தத்தக்க முறையில் ஒருவரும் தங்கள் முழுபலத்தையும் பயன்படுத்தவில்லை. வெறும் வார்த்தைகளடங்கிய ஜெபம் இக்கட்டினை மேற்கொள்ள உதவாது. மேலும் அத்தகையோர் சிறந்த பலனையும் பெறாமல் ஆண்டவருக்கென வெற்றி சிறக்கவும் இயலாதவராகின்றனர்.

ஜெபித்த சீர்திருத்தவாதி-எஸ்றா

தம் மக்களைத் தம் பக்கமாய்த் திருப்புவதற்குக் கடவுள் பயன்படுத்திய முக்கிய மனிதர்களுள் ஒருவன் எஸ்றா. இவன் ஜெபிக்கும் பழக்கமுடையவனென பழைய ஏற்பாடு கூறுகிறது. இக்கட்டு நேரத்தில் ஜெபத்தில் போராடி நன்மையைப் பெற்றவன். பெர்சிய மன்னனின் ஆதரவைப் பெற்றானென்பது ஆச்சரியமானதென்றாலும் உண்மையான செயலேயாம். பாபிலோனிலிருந்து எஸ்றா எருசலேமுக்குச் சென்றான். அங்கு சென்று தலைவர்களுடன் அளவளாவிய எஸ்றாவுக்குத் துயரச் செய்தியே காத்திருந்தது. கடவுளின் கட்டளையை மீறி இஸ்ரவேலர் தங்களைச் சூழ வாழ்ந்த பிற இனத்தவருடன் கலப்பு மணம் செய்தனர். அதோடு நில்லாது சிலை வணக்கத்தையும் பிற தீயச் செயல்களையும் பின்பற்றினர். இஸ்ரவேல் மக்களை வழிநடத்திய தலைவர்களே இப்பாவங்களுக்குத் தலைவர்களாயிருந்தனர் என்பது வருந்தக்கூடிய செயலாகும்.

உலக மக்களோடு இம்முறையில் தொடர்புகொண்டிருந்த செயலைக் குறித்து எஸ்றா வருந்தினான். அவருடைய பிள்ளைகள் தமக்கெனப் பிரிக்கப்பட்டவராய், எக்காலத்தும் தூய்மையாக இருக்கவேண்டுமென்றே கடவுள் விரும்புகிறார். இக்காரணத்தாலேயே கடவுள் கானான் தேசத்தில் தம் மக்களைக் குடியேற்றி எவ்வகையிலும் அவர்களைச் சூழ்ந்திருந்த பிற மதத்தவருடன் தொடர்பு கொள்ளக்கூடாது எனத்திட்டவட்டமாய்க் கூறியிருந்தார்.

இக்கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியாமல் மக்கள் வாழ்ந்ததால் கடவுளுக்கென ஒன்றும் சாதிக்க இயலவில்லை. லேவியரும், மன்னரும், ஆசாரியரும், மக்களும் எல்லா தரத்தினரும் பிற மதத்தினருடன் தொடர்பு கொண்டு அவர்களுடைய பெண்களைத் தங்களுக்குக் கொண்ட காரணத்தால் கர்த்தர் அவர்களுக்குக் கொடுத்திருந்த அடிப்படைக் கட்டளைகளுள் ஒன்றை மீறினர். இதைக் குறித்து என்ன செய்வது என்பதே கடவுளுடைய பிள்ளையாகிய எஸ்றாவின் சிக்கலாகும். கடவுளின் பிள்ளைகள் மீண்டும் தம்மிடம் திரும்புவது அசாத்தியமாகிவிட்டது. நேரிடையான உபதேசத்தால் இப்பாவ நிலையிலிருந்து மக்களை மீட்க எஸ்றா முயற்சிக்கவில்லை. மக்கள் வெகுண்டு அவனைப் பட்டணத்திலிருந்து வெளியேற்றி விடுவாராதலால் எப்படி இந்தத் தொடர்பை அறுத்து இஸ்ரவேலரைப் பிரித்தெடுப்பது என்பதே எஸ்றாவிற்கு பெரும் பிரச்சினையாயிற்று.

இச்சூழ்நிலையை உணர்ந்தான் எஸ்றா. இப்பாவம் பெரிதன்று என்றோ, இதனால் எதுவும் பாதிக்கப்பட வில்லையென்றோ, போலியாக நடிக்கவில்லை எஸ்றா. குருட்டாட்டமாய்க் கடவுளை எஸ்றா பின்பற்றவில்லை (ஏசாயா 42:19). இப்பாவத்தின் அகோரத்தை எஸ்றா முற்றிலும் உணர்ந்தான். இன்றைய நம் சபைகளிலும் கர்த்தருடைய பார்வையிலே பெரிதாகக் காணப்படக்கூடிய பாவத்தைக் குறித்து உணர்ந்து வழிநடத்தக்கூடிய தலைவர்கள் தேவை.

இந்தப் பயங்கர நிலையைக் குறித்து வருந்திய எஸ்றா தன் ஆடைகளைக் கிழித்துக்கொண்டு தலைவிரி கோலமாய்த் துக்கித்துப் புலம்பினான். மக்களின் பாவத்தைக் கண்டு கலங்கி புரண்டான். உடனே கடவுளுடைய சமூகத்தில் மன்றாடி மக்களுடைய பாவங்களை அறிக்கையிட்டான், இரக்கங்காட்டும்படி

ஜெபித்தான். இத்தகைய சமயங்களில் எதிர்பாராத வகையில் செயல்பட்டு உதவக்கூடியவர் மன்றாட்டைக் கேட்கும் தேவனே என்பதை எஸ்றா நம்பியிருந்தான். பலன் தரக்கூடியதென அறிந்திருந்த உபவாசத்துடன் நொறுங் குண்ட ஆத்துமாவில் அழுது ஜெபித்தான். ஜெபமே ஜெயமன்றோ! இது ஒன்றே தேவ கோபாக்கினையைத் தவிர்க்கவல்லது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் உள்ளம் உடைந்தவனாய் ஜெபித்தான். அவன் இப்படி அழுது ஜெபிக்கும் சமயம் அவனுடைய மன்றாட்டுக்குப் பதிலளிக்கத் தேவன் செயல்பட்டார். ஒரு கூட்டம் அவனைச் சூழ்ந்து அவனுடன் அழ ஆரம்பித்தது. எஸ்றாவின் மன்றாட்டைக் கடவுள் கேட்டு செயல்படுகிறார் (எஸ்றா 10:1). கடவுள் ஒருவரே இத்தகைய சூழ்நிலையில் செயலாற்ற முடியும். கடவுளுக்கு எதுவுமே நம்பிக்கையற்றதில்லையாதலால் ஒருவன் மன்றாடும்போது எந்தச் சூழ்நிலையுமே நம்பிக்கையற்றதாகிறதில்லை. கடவுளிடத்து மட்டுமே மன்றாடினால் உண்மையான வேண்டுகல் பலனளிக்கும். எஸ்றா மக்களுக்காய் ஜெபித்தான். அவனுக்கு அது பயனளித்திருக்கும். அத்துடன் அவன் ஜெபத்தைக் கேட்டுக் கர்த்தர் கிரியை செய்தார்.

மக்களனைவரும் கர்த்தரிடத்தில் திரும்பினர். பாவங்களை ஆச்சரியமாய் ஒப்புரவாக்கினர். இது எப்படி நடந்தது? எஸ்றா அழுது ஜெபித்ததாலேயே அல்லவா? இஸ்ரவேலின் மூப்பர் தங்கள் பாவங்களை அறிக்கையிட்டு சரிப்படுத்த வேண்டியவற்றைச் சரிப்படுத்தினதோடு இம்முயற்சியில் எஸ்றாவுக்குத் துணை செய்வதாகவும் உறுதியளித்தனர். எஸ்றா 10:2-4 கூறுவதிலிருந்து மக்கள் உண்மையாய் முழுவதும் கடவுள் பக்கம் திரும்பினர் என்பதும் இது உண்மை எழுப்புதல் என்பதும் தெரியவருகிறது. இவையனைத்திற்கும் அடிப்படை எஸ்றாவின் விண்ணப்பமே!

மன்றாட்டு வீரன்-நெகேமியா

பழைய ஏற்பாட்டில் ஜெப வீரர்களை நாம் காணும் போது எருசலேமை மீண்டும் கட்டி எழுப்பிய நெகேமியாவை நாம் மறக்கமுடியாது. நாம் கண்ட பிற ஜெப வீரரைப் போன்று நெகேமியாவும் மன்றாட்டு வீரனே. பாபிலோனுக்குச் சிறையாகச் சென்று மீண்டும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்துக்குத் திரும்பி எருசலேமை மீண்டும் கட்டும் பணியில் ஈடுபட்ட யூதர்களில் நெகேமியா மிகச் சிறந்தவன் மன்றாட்டில் உறுதியாய்த் தரித்திருந்ததாலேயே இவனுக்கு அப்பணியில் ஈடுபடுவது சாத்தியமாயிற்று. அவனும் பிறரைப்போல சிறையானவனே. மேலும் அவன் மன்னனுக்குப் பானபாத்திரக்காரனாயிருந்ததால் உத்திரவாதமான பொறுப்பும் இருந்தது. தன்னினத்தவரல்லாதாருக்கு இப்பணியை மன்னன் அளிப்பது மிக அரிது. மன்னன் பருகும் திராட்சரசம் அனைத்தும் பானபாத்திரக்காரன் மூலமே செல்லுமாதலால் அவன் நஞ்சைக் கலந்து கொடுக்கவும் வாய்ப்புண்டு. எனவே மன்னன் உயிரே பானபாத்திரத்தின் கையில் ஊசலாடியது எனக் கூறின் மிகையாகாது.

நெகேமியா பாபிலோனிலிருந்த சமயம் அவனுடைய உடன் பிறந்தவனும் நண்பர் சிலரும் அவனைக் காண பாபிலோனுக்கு வந்தார்கள். எருசலேமிலுள்ள மக்களைக்

குறித்து நெகேமியா அக்கறையுடன் விசாரித்தான். அவனுடைய உடன் பிறந்தவன். எருசலேமின் மதில்கள் இடிக்கப்பட்டு மதிற் கதவுகள் எரிக்கப்பட்டு, அங்கிருந்த சில யூதர்களும் கடுமையாய் நடத்தப்பட்டதைக் குறித்தத் துக்கச் செய்தியை நெகேமியாவிற்கு அறிவித்தான். இதைச் செவியுற்ற நெகேமியா உட்கார்ந்து அழுது உணவருந்தாது துக்கமுகத்துடன் பரலோகத்தின் தேவனை நோக்கிக் கதறினான் என்று நெகேமியா 1:4இல் காண்கிறோம்.

தன் நாட்டைவிட்டு வெகு தூரத்திலிருந்தாலும் நெகேமியாவின் மனது அவன் நேசித்த இஸ்ரவேல் மக்களிடமேயிருந்தது. சீயோன் நகரத்தைக் குறித்து அவன் கருத்துள்ளவனாயிருந்ததோடு ஆண்டவருக்கு உண்மையுள்ளவனாயுமிருந்தான். தன் பட்டணத்தையும் மக்களையும் குறித்துத் துயர செய்தியைக் கேள்விப்பட்டபோது அழுது புலம்பினான். நம்மிடையே காணப்படுகிற தீமையைக் குறித்து அழுது புலம்புவோர் இன்று உளரா? நம் சபைகளில் தீமையையும் பாவத்தையும் காணும்போது நாமும் இப்படித்தான் கதறவேண்டும். ஆனால் இன்று குடும்பங்களிடையே, சபைகளிடையே, மக்களிடையே காணப்படுகிற எழுப்புதலற்ற தன்மைக் காகவும் உலகப்பற்றிற்காகவும் அழுது ஜெபிக்கிற கடவுளுடைய பிள்ளைகள் வெகு சிலரே. பலர் கிறிஸ்தவ சமுதாயத்தின் இதுபோன்ற சீர்கேடான நிலையைக் குறித்து உணராதிருக்கின்றனர். ஆனால் நெகேமியா தேவையை உணர்ந்தான். தன்னைத் துன்பக் கடலில் மூழ்கடித்த இக்காரியங்களைக் குறித்து நெகேமியா ஜெபித்தான் என்பது நெகேமியா 1:5-11இல் காண்கிறோம். இதைக் கவனமாய் வாசித்துப்பாருங்கள். கடவுளைத் துதித்து ஆரம்பித்து பின் தன் தேசத்தின் பாவத்தை அறிக்கையிட்டான். பின்னர் கடவுளின் வாக்குத் தத்தங்களை நினைப்பூட்டினான். அதன் பின்னர், கடவுள் இரக்கங்

காட்டிய இதுபோன்ற சூழ்நிலைகளை எடுத்துக் காட்டினான். இறுதியாக ஒரு விண்ணப்பமும் ஏறெடுத்தான். இது சிறந்த எடுத்துக்காட்டு மன்றாட்டாகும். எருசலேமுக்குச் சென்று அங்குள்ள காரியங்களைச் சரிப்படுத்த முனைந்தால் அதற்கு முன்னர் மன்னனிடம் அனுமதி பெற வேண்டும் என்பதை நெகேமியா அறிந்திருந்தபடியால், மன்னன்முன் செல்வதற்குத் தேவையான பெலனையும் அரசன் கண்களில் தயவு கிடைக்கவும் கடவுளிடம் மன்றாடினான். தன் ஜனங்களிடத்து மட்டுமன்று புறஜாதியானான மன்னனிடத்தும் கடவுள் கிரியை செய்யமுடியும் என்று நெகேமியா நம்பினான். மன்னனுக்கு யூத மக்கள் மீதும் எருசலேம்மீதும் எந்தவிதப் பற்றுமில்லாவிட்டாலும் நெகேமியாவிற்கு நீண்ட நாள்கள் எருசலேம் செல்வதற்கு அனுமதி கொடுக்கவும் மன்னன் இசைவதற்குக் கடவுள் வழிவகுக்க முடியுமெனவும் நம்பினான்.

மன்னன்முன் நெகேமியா நிற்கவேண்டிய நேரம் வந்தது. அரச சமூகத்தில் நின்ற நெகேமியாவிடம் அவனுடைய சோகத்திற்குக் காரணம் கேட்டான் மன்னன். காரணத்தையறிந்த மன்னன் நெகேமியாவிற்கு விடுமுறை கொடுத்தான். அதுமட்டுமா? அவனுடைய வழிப் பயணத்திற்குத் தேவையானவற்றையும், எருசலேமில் செய்யவேண்டியவற்றிற்குத் தேவையானவற்றையும் கொடுத்தனுப்பினான். அரச சமூகத்திற்குச் செல்லு முன்னரும் நெகேமியா ஜெபித்தானெனினும் மன்னனுடன் உரையாடிக்கொண்டிருக்கும்போதே மனதிற்குள் ஜெபித்தான் (நெகே. 2:4). நெகேமியாவின் இடைவிடாத உறுதியான ஜெபம் வெற்றியளித்தது. புற ஜாதி மன்னன் மனதிலும் ஜெபத்திற்குப் பதிலாக கடவுள் செயல்பட முடியும். எஸ்தர் ராணி அரச சமூகத்திற்கு அழைக்கப் படாமல் சென்றாள். கடவுள் தம் ஆவியானவரால்

மன்னன் மனதைத் தொட்டதால், மன்னன் தன் கோலை நீட்டி ராணியின் வரவிற்குத் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தான்.

எருசலேமுக்குச் செல்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்ட பிறகும் நெகேமியா ஜெபிப்பதை விடவில்லை. எருசலேமின் மதில்களைக் கட்ட ஆரம்பித்ததும் சன்பல்லாத்தும் தொபியாவும் எதிர்த்தார்கள். சுவரெழுப்புகிறவர்களைக் குறித்து கேலி செய்து பகடி செய்தனர். அவர்களுடைய சக்கந்தம் நெகேமியாவைப் பாதிக்கவில்லை. வேலை முடியுமட்டும் உறுதியாயிருந்தான். வேலை செய்யும் பொழுதே ஜெபித்தான்; தன் பகைவர்களைக் குறித்துக் கர்த்தரிடத்தில் முறையிட்டான் (நெகே. 4:4-9). சுவரெழுப்பி முடிந்த பின்னரும் பகைவர்கள் எதிர்த்தனர். ஆனால் நெகேமியா ஜெபத்தில் உறுதியாகத் தரித்திருந்து கடவுள் தன் தேவையைச் சந்திப்பாரென நம்பினான் (நெகே. 6:9).

ஒரு கள்ளத் தீர்க்கத்தரிசிமூலம் நெகேமியாவைப் பயமுறுத்தி வேலையைத் தடைபண்ண சன்பல்லாத்தும் தொபியாவும் முயன்றனர். இம்முறையும் தன் பகைவரைக் குறித்து ஆண்டவரிடத்தில் முறையிட்டதோடு அவர்களுடைய தீவினைக்குத்தக்கதாய் அவர்களுக்குச் சரிக்கட்டும்படியும் ஜெபித்தான் (நெகே. 6:14). தன் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான ஊழியனின் ஜெபத்தைக் கர்த்தர் கேட்டுப் பதிலளிக்கவே பகைவரின் திட்டங்கள் ஒன்றுமில்லாமல்போயிற்று.

அடுத்து, லேவியருக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டிய தசம பாகத்தை மக்கள் செலுத்தாததால் தேவனுடைய ஆலயம் புறக்கணிக்கப்பட்டதை நெகேமியா கண்டு, தங்கள் வருவாயில் பத்தில் ஒரு பகுதியை மக்கள் லேவியரிடம் ஒப்படைப்பதற்கான வழிவகைகளை செய்தான். அதன்மூலமாய் லேவியர் ஆலயப் பணிகளில் ஈடுபடவும்

செய்தான். இதைக் கண்காணிக்க பொக்கிஷ அறை விசாரிப்புக்காரரையும் நியமித்தான். இதைச் செய்து முடித்ததும் “என் தேவனே, நான் தேவனுடைய ஆலயத்துக்காகவும் அதின் முறைமைகளுக்காகவும் செய்த நற்கிரியைகளைக் குலைத்துப் போடாமல் இந்தக் காரியத்தில் என்னை நினைத்தருளும்” என்று ஆண்டவருடைய ஆலயத்திற்காகத் தான் செய்த காரியத்தைக் கர்த்தருக்கு நினைப்பூட்டினான் (நெகே. 13:14). இந்த மன்றாட்டைக் கண்ணுற்ற பின்னர் தன் நற்செயல்களைப் பிரஸ்தாபிக்க ஆலயத்திற்குச் சென்ற பரிசேயனைப்போல நெகேமியாவும் சுயந்தியுள்ளவனென எண்ணுதல் கூடாது (லூக்கா 18:11,12). எசேக்கியாவைப்போல நெகேமியாவும் தன் உள்ளத்தின் வாஞ்சையையும் கர்த்தர் பேரில் தான் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையையுமே எடுத்துக் கூறினான்.

ஓய்வு நாளில் ஓய்ந்திருக்கவேண்டுமென்று கடவுள் கற்பித்த கற்பனையை மீறிய தீச்செயலையும் நெகேமியா மக்களிடத்தில் கண்டான். கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி மக்களைப் பணித்தான். கொள்வனையும் கொடுப்பவனையும் ஓய்வுநாளில் இல்லாதபடிப் பார்த்தான். இதைச் செய்யும் போதும் அதற்குத் தேவையான கிருபையையும் இரக்கத்தையும் தரும்படிக் கடவுளிடத்து மன்றாடினான் என்பதற்கு நெகேமியா 13:23 ஆதாரம்.

இதைத் தவிர சரிப்படுத்தவேண்டிய காரியம் மற்றொன்றும் இருந்தது. அஸ்தோத், அம்மோன், மோவாப் ஜாதி பெண்களை யூத மக்கள் சிலர் மணம் செய்திருந்தனர். அவர்களைக் கடிந்துகொண்டு சிலரைச் சிட்சித்தான். இந்தத் தீய பழக்கத்தை அடியோடு வெறுப்பதாக வாக்குக் கொடுக்கும்படி மக்களிடத்து நெகேமியா கேட்டான். மேலும் அன்னியரிடத்துப் பெண்கொண்ட ஆசாரியன் ஒருவனை நெகேமியா துரத்திவிட்டான். இவை

யனைத்தையும் செயல்படுத்தியபோதே நெகேமியா கடவுளை நோக்கி, “தேவனே எனக்கு நன்மை உண்டாக என்னை நினைத்தருளும்” என அருமையாக, எளிமையாக ஜெபித்தான் (நெகே. 13:29).

நெகேமியாவை போன்ற மன்றாட்டு வீரர் இன்று நம் சபைகளுக்குத் தேவை. ஆலயம் கட்டியெழுப்ப முனையும் எந்தச் சபையும் அடிப்படையை ஜெபத்தோடு போடுவதோடு, தொடர்ந்து சுவரெழுப்பும்போதும் ஜெபிக்க வேண்டும். ஜெபத்தின்மூலம் சத்துருக்களை மடங்கடிப்போம். சபையைக் குறித்து கவலையுற்று நிர்விசாரமாய் அலைகிற மக்களையும் ஜெபம் அசைக்கமுடியும். கடவுளுடைய ஊழியத்தை உளப்படுத்தும் எல்லாவற்றிற்காகவும் நாம் ஜெபிப்போம். உலகத்தில் ஊழியம் செய்யும் அனைவரையும் ஜெபம் உறுதிப்படுத்தி நிலைநிறுத்தும். நாம் ஜெபிக்கும் வீரராய் நெகேமியாவைப்போலத் திகழ்வோமாக.

ஜெபித்த சிறுவன்-சாமுவேல்

சாமுவேல் ஜெபவீரனாக விளங்கியது வியப்பிற்குரியதன்று. காரணம் அவன் பிறந்ததுமுதல் ஜெபத்தின் சூழ்நிலையிலேயே இருந்தான். சாமுவேலின் தாய் அன்னாள் தனக்கு ஒரு மகன் வேண்டுமென ஜெபித்ததற்குப் பதிலாகப் பிறந்தவன் சாமுவேல். கர்த்தர் தனக்கு ஒரு மகனைக் கொடுத்தால் அவனைக் கர்த்தருடைய ஊழியத்திற்கே அர்ப்பணித்துவிடுவதாய் வாக்குப்பண்ணினாள் அன்னாள். குழந்தையாயிருக்கும் சமயம் ஜெபத்தில் கருத்தூன்றிய தாயின் பாதுகாப்பிலிருந்தான் சாமுவேல். வளர்ந்தபின் வாக்குப்பண்ணப்பட்ட படியே கர்த்தருடைய ஊழியத்திற்கென ஆலயத்தில் கர்த்தருடைய ஆசாரியனாகிய ஏலியின் பொறுப்பில் விடப்பட்டான். ஆதிமுதல் ஜெபம் அவனைச் சூழ்ந்திருந்தது.

ஆதியிலிருந்தே கடவுளின் சத்தத்தைக் கேட்கக்கூடிய இடத்தில் சாமுவேல் இருந்தான். முதலில் கடவுள் பேசிய போது சாமுவேல் அறிந்துகொள்ளவில்லையென்பது உண்மையெனினும், உணர்ந்தபிறகு “கர்த்தாவே சொல்லும் அடியேன் கேட்கிறேன்” (1 சாமு. 3:10) என்று கூறியதிலிருந்து இளவயதிலேயே கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, ஜெபிக்கும் பழக்கம் உடையவனாயிருந்தான் என்பது புலனாகிறது.

சாமுவேலின் தாய் ஜெபிப்பவளாய் இல்லாமலிருந்தால் சாமுவேல் இந்நிலையை அடைந்திருப்பானா? ஆலயத்தைத் தவிர மாறுபட்ட சூழ்நிலையில் அவன் வாழ்ந்திருந்தால் அவன் இப்படி மாறியிருப்பானா? அவனுடைய இளம் பருவத்தில் அவன் தாயும், ஏலியுமல்லாது வேறு எவரேனும் அவனை வளர்த்திருந்தால் சாமுவேல் இந்த உன்னத நிலையை எட்டியிருப்பானா? நான் அப்படி நினைக்க வில்லை. கடவுளுக்கு இடந்தராத ஓர் உலகப்பற்றுள்ள தாயால் உலகத்தைச் சேவிக்கும் ஒரு குடும்பத்தில் சாமுவேல் வளர்ந்திருந்தால் அவன் எப்படி இருந்திருப்பான்? அன்னாள் சாமுவேலைக் குறித்து அவனுடைய இளவயதில் எடுத்த முயற்சி பின்னால் அவன் ஜெப வீரனாய் மாறுவதற்கு அடிகோலிற்று, உங்கள் பிள்ளைகளும் இளம் பிராயத்திலேயே ஆண்டவருக்குக் கீழ்ப்படிய நீங்கள் விரும்பினால் அவர்களுக்காக அன்னாளைப்போல் ஜெபியுங்கள். கடவுளுடைய பிள்ளைகளோடு தொடர்பு கொள்ளச் செய்யுங்கள். தேவாலயத்திற்கு அனுப்புங்கள்.

சாமுவேல் சிறுவனாயிருக்கும்போதே ஆண்டவரைச் சேவிக்கவும், அவருக்குக் கீழ்ப்படியவும் பழகியதால், வளர்ந்து வந்தபோது அந்த பழக்கம் “தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்” என்பதுபோல தொடர்ந்து அவனை ஒரு ஜெப வீரனாக மாற்றியது. ஜெபிக்கும் பழக்கமுடைய தாய்மாருக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்து அவர்கள் தேவ சமூகத் தொடர்புடையவராய் இருப்பாரேல் இளவயதிலேயே ஆண்டவருக்குக் கீழ்ப்படியவும் அவரைச் சேவிக்கவும் கற்றுக்கொள்வரென்பது திண்ணம். சபைகளுக்கு விண்ணப்பத்தில் வல்லோர் தேவையெனின் அதற்கு விண்ணப்பிக்கும் தாய்மாரும், மன்றாடும் குடும்பங்களும் தேவை. மேலும் நம்முடைய சபை கூடுமிடங்களும் உண்மையான ஜெப வீடுகளாக இருத்தல் வேண்டும். ஜெபிக்கும் பழக்கமுடைய பிள்ளைகள் அநேகமாய்

சாமுவேலைப்போல ஜெபிக்கும் தாய்மாருக்குப் பிறந்தவராகவே இருப்பர். ஜெபிக்கும் தலைவர்கள் உருவாகுவது ஜெபிக்கும் இல்லங்களிலேதான்.

வெகு நாள்கள் இஸ்ரவேலர் பெலிஸ்தர் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டனர். கர்த்தருடைய பெட்டி அபினதாபின் வீட்டிலே இருந்தது. இந்தப் பெட்டியைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு அபினதாபின் மகன் எலெயாசாரின்மேல் விழுந்தது. மக்களில் பலர் விக்கிரகங்களை வணங்கி வந்தனராதலால் அது குறித்து சாமுவேல் வருந்தினான். மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வரும்படியும் விக்கிரகங்களை அழிக்கும்படியும் மக்களிடம் மன்றாடினான் சாமுவேல். கர்த்தரைச் சேவிக்க ஆரம்பித்தால் பெலிஸ்தர் கையிலிருந்து விடுதலை கிடைக்குமென்றும் கூறினான். இது கேட்ட மக்கள் சாமுவேல் சொற்படி நடந்து கர்த்தரைச் சேவிக்க முற்பட்டரென 1 சாமுவேல் 7:4 இல் காண்கிறோம். மக்கள் சாமுவேலுக்குச் செவிகொடுத்ததும் அவர்களை ஜெபிக்கும்படி வேண்டினான். மக்களும் மிஸ்பாவிலே கூடினர். அவர்களுக்காக மன்றாடினான் (1 சாமு. 7:5). அவன் ஜெபிக்கும்பொழுதே பெலிஸ்தர் அவர்களைச் சூழ பாளையமிறங்கினார். ஆனால் ஆண்டவருடைய கரம் அவருடைய பிள்ளைகள் பக்கம் இருந்தது. கர்த்தர் இடி முழக்கத்தால் பெலிஸ்தரைக் கலங்கடித்தார். இஸ்ரவேல் தேசம் கடவுளையறிந்து அவருடன் பேசக்கற்றிருந்த ஒரு தலைவனைக் கொண்டிருந்ததால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது.

வருடந்தோறும் ராமாவிலிருந்து தன் வீட்டிற்குச் செல்வான் சாமுவேல். மேலும் மிஸ்பா, இக்கால், பெத்தேல் முதலிய இடங்களுக்கும் ஆண்டுதோறும் செல்வான். ராமாவிலே கர்த்தருக்குப் பலிபீடம் எழுப்பி அங்கு தன் வீட்டாருக்காய் பலியிட்டு ஜெபித்தான் சாமுவேல். தன் பட்டணத்திற்கும், நாட்டிற்கும் மட்டுமின்றித் தன்

வீட்டாருக்காகவும் ஜெபித்தது நோக்கத்தக்கது. கடவுளை வழிபடும் இடமாக இருந்தது அவனுடைய வீடு. பிற வீடுகளைப்போல அவன் வீட்டில் சிலைகளுக்கு இடமிருக்கவில்லை. கடவுளற்ற இந்தச் சமூகத்திற்கு இத்தகைய குடும்பங்கள் தேவை அன்றோ ! துதிதோத்திர பலி ஏற்றெடுக்கப்படும் இல்லங்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டதாம். “குடும்ப ஜெபமில்லா வீடு கூரையில்லா வீடு” போன்றதாகும்.

சாமுவேல் ஜெபித்த ஆசாரியனாயும், தலைவனாயும், ஆசிரியனாயும், தகப்பனாயுமிருந்தான். இன்று இத்தகைய தாய்மாரும் தகப்பன்மாரும் நமக்குத் தேவை. கடவுளை விட்டுப் பின்வாங்குதலுக்கும், வழக்குதலுக்கும் அடித்தளம் குடும்பமே எனினும் இதுவே எழுப்புதலுக்கும் முதற்படியாயும் அமையமுடியும்.

இஸ்ரவேலில் ஒரு பெரும் கிளர்ச்சி ஆரம்பமாகியது. கடவுளே இஸ்ரவேலருக்கு இதுவரை அரசனாயிருந்தார். ஆனால் மக்கள் தங்களைச் சூழ்விருக்கும் பிற நாட்டவரைப் போலத் தங்களுக்கும் ஒரு மன்னன் வேண்டுமென விரும்பியபடியால் ஓர் இக்கட்டான சூழ்நிலை உருவாகிறது (1 சாமு. 8:5). இதைக் கேள்வியுற்ற சாமுவேல் கடவுளுக்கு விரோதமாய் மக்கள் செல்வது குறித்து வருந்தினான். ஏனெனில் மக்கள் எக்காலத்தும் கடவுளுக்கு அடிபணிந்திருக்கவேண்டுமெனவே அவன் விரும்பினான். சாமுவேலைப்போன்று ஜெபிக்கும் ஒவ்வொருவரும் இவ்வண்ணமே விரும்புவார். கடவுள் அவனைத் தேற்றி மக்கள் சாமுவேலைப் புறக்கணிக்கவில்லையெனவும், தம்மையே புறக்கணித்தனரெனவும் கூறியதோடு மக்கள் கூறியபடிச் செய்யவும் கட்டளையிட்டார். தன்னை உளப்படுத்திய எந்தக் காரியத்தையும் ஜெபித்துச் செய்ய வேண்டுமென்று அறிந்திருந்த சாமுவேல், தேசத்திற்காகவும் ஜெபித்தான் (1 சாமு. 8:6,7). அரசியலில் பெரும்

மாறுதலேற்பட்டுக் கடவுளுக்கு பதிலாக ஒரு மனிதன் அரசு பதவியை ஏற்கப்போகிறான் என்றதால் அதிக ஜெபம் தேவைப்பட்டது. அரசியல் தலைவருக்காகவும், சட்ட நிபுணர்களுக்காகவும், நியாயாதிபதிகளுக்காகவும் கடவுளுடைய பிள்ளைகளின் ஜெபமே தேவை. நாம் அப்படி ஜெபித்தால் அதிகாரிகள் ஏராளமான குறைகளைத் தவிர்க்க இயலுமன்றோ?

இதோடு நிலைமை முற்றுபெற்றுவிடவில்லை. மக்களுடைய வேண்டுகோளுக்குக் கடவுள் இணங்கினாலும் அவருக்கு அது விருப்பமன்று. மக்கள் தங்களை ஆள ஒரு மன்னனுக்காகக் கூக்குரலிட்டது தவறு என்பதை அவர்கள் உணரவேண்டும். கடவுளே எக்காலத்தும் அவர்கள் மன்னர், அவரே அவர்களுடைய நலனைவிரும்பி அவர்கள் எவ்வண்ணமாய் ஆளப்படுவார்களென்பதைப்பற்றி அக்கறை கொண்டுள்ளார் என்பதை அவர்கள் அறியவேண்டும். ஆகவே இந்நிலையிலும் சாமுவேல் மன்றாடினான். மக்களை அமர்ந்திருக்கும்படி கூறிவிட்டு மக்கள் தங்கள் பொல்லாப்பை உணரக்கூடிய அளவிலே இடியும் மழையும் தோன்றும்படி ஜெபித்தான். இடியும் மழையும் தோன்றிற்று என்பதற்கு 1 சாமுவேல் 12:17,18 சான்று கூறும். மக்கள் மாண்டுபோகாதபடிக்கு அவர்களுக்காக ஜெபிக்கும்படி சாமுவேலிடம் மன்றாடினார். இது குறித்து ஜெபித்த சாமுவேலின் ஜெபம் மீண்டும் கேட்கப்பட்டது (1 சாமு. 12:18-25).

இன்னொருமுறை சாமுவேல் ஜெபித்ததைக் குறித்தும் நாம் காணலாம். அமலேக்கியரையும் அவர்களது உடைமைகளையும் அழிக்கும்படிக்குச் சவுலுக்குக் கட்டளை கொடுத்திருந்தார் கடவுள். ஆனால் அமலேக்கியரின் அரசனாகிய ஆகாகையும் முதல் தரமான ஆடுகளையும் மாடுகளையும் சவுல் தப்பவிட்டான். அது குறித்து சாமுவேல் கேட்டபோது மக்கள் பலியிடுவதற்காக

ஆடுமாடுகளை விரும்பினதினால் தப்பவிட்டேன் என்று கூறினான். கர்த்தர் சாமுவேலை நோக்கி “சவுலை நான் ராஜாவாக்கினது எனக்கு மனஸ்தாபமாயிருக்கிறது. அவன் என்னைவிட்டுத் திரும்பி, என் வார்த்தைகளை நிறைவேற்றாமல் போனான்” என்று வருந்திக் கூறினார் (1 சாமு. 15:10,11). இது கேட்ட சாமுவேல் மனமுடைந்து இரா முழுவதும் ஜெபித்தான். ஆண்டவரை நேசித்து தேசபற்றுடையோராய் வாழும் கடவுளுடைய மக்கள் கடவுளுக்குப் பிள்ளைகளின் மேன்மையையே பெரிதும் விரும்புவர். கடவுளுக்குப் பணியாமல் தீமையைச் செய்யும்போது கடவுளுடைய பிள்ளைகள்மேல் வெகுண்டு வருத்தமடைவர். சாமுவேலைப்போல் அச்சமயங்களில் ஜெபிக்கவும் செய்வர். சவுலைக் குறித்து வெகுண்டு வருந்தியதாலேயே சாமுவேல் இரா முழுவதும் ஜெபித்தான். இஸ்ரவேல் மக்களின் எதிர்காலத்தை உருவாக்கக் கூடியதாய் இச்சூழ்நிலை அமைந்ததால் அதைக் கடவுளின் பாதத்தடியிலேயே படைக்க அறிந்திருந்தான் சாமுவேல்.

நாடு கடத்தப்பட்ட ஜெபவீரன்-தானியேல்

வாழ்க்கையில் பல சிறந்த அனுபவங்கள் தானியேலுக்கு இருந்தன. அவன் பெர்சியாவிலிருந்த சமயம் அந்நாட்டு மன்னன் முப்பது நாள்களுக்கு அரசனைத் தவிர வேறு எவரையும், ஏன், கடவுளைக்கூட வணங்கக்கூடாது என உத்தரவு பிறப்பித்தான். இந்தக் கட்டளைக்குப் பணியாதோர் சிங்கக் கெபியில் போடப்படுவர் என்ற தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டது. தானியேல் தினமும் காலை, மாலை நடுப்பகல் வேளைகளில் எருசலேமுக்கு நேராய்ப் பலகணிகளைத் திறந்து வைத்து முழங்காற்படியிட்டு ஜீவனுள்ள தேவனை நோக்கி ஜெபித்து வந்தான். இப்பொழுது என்ன செய்வான்? ஜெபிப்பதை விட்டுவிட்டானா? இல்லவே இல்லை. அரசு கட்டளை எந்தவிதத்திலும் தானியேலைப் பாதிக்கவில்லை. அவன் தொடர்ந்து வழக்கப்படியே ஜெபித்து வந்தான். இதைத் தானியேலின் விரோதிகள் கண்டு மன்னனிடம் முறையிட்டார்கள். தானியேல் சிங்கக் குகைக்குள் போடப்பட்டான். ஆனால் கடவுள் தம் தூதனையனுப்பி, சிங்கங்களின் வாய்களை கட்டிப்போட்டார். அற்புதமாய் அவருடைய பிள்ளையாகிய தானியேல் காப்பாற்றப்பட்டான். இதேவிதமாய் இன்றும் ஜெபிக்கும்

பரிசுத்தவான்களைக் கடவுள் விடுவிக்க வல்லவராயிருக்கிறார் அன்றோ?

தானியேல் தன் தாய்நாட்டை விட்டு அயல் நாட்டில் தங்கியிருந்தான். அந்நிய நாட்டில் நாடு கடத்தப்பட்ட நிலைமையிலிருந்தான். ஆயினும் அவன் தன் தேவனை மறக்கவில்லை. வெகுதூரத்தில் எருசலேம் ஆலயம் அழிக்கப்பட்டிருந்தது. பாபிலோனில் ஓய்வுநாளை ஆசரிப்பவர் எவருமில்லை. இளைஞனாயிருக்கும்போதே தானியேல் கர்த்தருக்கு உண்மையுள்ளவனாயிருந்தான். தன்னைக் சூழக் கடவுளின் பிள்ளைகள் ஒரு சிலரே இருப்பினும் கடவுளை உத்தமமாய் சேவித்தான். மறைவாகவேனும் ஜெபிக்கத் தவறவில்லை தானியேல்.

அந்நிய நாட்டில் அரசன் அருந்தும் உணவை அருந்தவும் மதுவைக் குடிக்கவும் ஏற்பட்ட சூழ்நிலை தானியேல் முதல் சோதனையாகும். இவன் மட்டுமின்றி இவனைச் சார்ந்த மூன்று யூத நண்பர்களும் சோதிக்கப்பட்டனர். அரண்மனை உணவு, விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப் பட்டதால் அதை உண்பது தவறு என அவனும் அவன் தோழரும் வெறுத்தனர். சோதனையில் தானியேலுக்கும் அவன் மூன்று தோழருக்கும் கடவுள் வெற்றி கொடுத்தார். தானியேல் முதலாம் அதிகாரத்தைப் படித்து இன்புறுங்கள்.

இதைவிடக் கடின சோதனைகள் தானியேலுக்குக் காத்திருந்தன. நேபுகாத்நேச்சார் ஒரு வினோதமான கனவு கண்டான். தான் ஏதோ கனாக்கண்டோமென்று உணர்ந்தானேயொழிய கண்டவற்றை நினைவில் இருத்த இயலவில்லை. எனவே ஞானிகளை அழைத்து அவன் கண்ட கனவையும் அதன் பொருளையும் கூறுமாறு பணித்தான். இது அவர்களுக்கு இயலாத ஒரு செயலாயிற்று. தானியேல், சாத்ராக், மேஷாக், ஆபேத்நேகோ என்ற இந்த ஞானிகள் சோதிடர்கள், குறி சொல்லுகிறவர்கள் முதலா

ஜெபமும் வேதாகம ஜெபவீரரும்

னோரைவிட வேறுபட்டு இருப்பினும் அவர்களையும் இவர்களுடைய பட்டியலில் மன்னன் சேர்த்துக் கொண்டான். கனவை விடுவிக்காதோரைக் கொலை செய்யும்படிக்குக் கட்டளையும் விடுத்தான். இந்தக் கட்டளை நிறைவேற்றப்படுமுன்னர் ஜெபிப்பதற்கு ஒரு தருணம் கேட்டான் தானியேல். தானியேலும் அவன் மூன்று தோழரும் கூடி தானியேலுக்குக் கனவையும் கனவின் பொருளையும் வெளிப்படுத்தும்படி ஜெபித்தனர். கடவுள் அப்படியே செய்தார். இரவில் ஒரு காட்சியில் கனவைக் கர்த்தர் தானியேலுக்கு வெளிப்படுத்தினார். உடனே தானியேல் மன்னனிடம் ஓடி ஜெபத்தின்மூலம் தனக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டதை விளக்கினான். கனவையும் சொன்னான். அதன் விளக்கத்தையும் சொன்னான் தானியேல். கனவையும் பொருளையும் செவியுற்ற மன்னன், அதிசயித்து தானியேலின் தேவனே உண்மை தேவன் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டதோடு தானியேலுக்கும் அவன் தோழருக்கும் அரசியலில் சிறந்த பொறுப்புகளையும், பதவியையும் கொடுத்தான். இது ஜெபத்தின் பலனேயன்றிப் பிறிதல்ல. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இக்கட்டு நேரத்தில் ஜெபிக்கக்கூடிய கடவுளுடைய பிள்ளைகள் இருப்பாரேல் அந்த நாட்டின் தலைவர் உண்மையிலேயே ஆசீர்வதிக்கப் பட்டிருப்பார்.

நாம் ஜெபிக்கும் சமயம் நம்முடைய பிரச்சினைகளுக்கும் சிக்கல்களுக்கும் விடுதலை கிடைக்கும். ஜெபிக்கும் மக்களுக்குத் தேவையான விடுதலையை அடிக்கடித் தூதர்கள் மூலமும் கடவுள் கட்டளையிடுவார். தன்னை உயர்த்திய தன் பிதாக்களின் தேவனைத் தானியேல் ஒருபோதும் மறந்தானில்லை. சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தானியேல் வெள்ளாளும் ஆட்டுக்கடாவும் தோன்றிய ஒரு தரிசனம் கண்டான். தரிசனத்தில் பொருள் புரியாத புதிராய் இருந்தபோதும் அது தேவனால் கொடுக்கப்பட்ட

பொருள் பொதிந்த தரிசனம் என்பதை மட்டும் தானியேல் புரிந்துகொண்டான். அது குறித்துத் தானியேல் ஜெபித்தபோது, தேவன் காபிரியேல் தூதனை அனுப்பி இந்த அற்புத தரிசனத்தின் பொருளைத் தானியேலுக்கு விளக்கினார்.

இன்னும் சில ஆண்டுகள் கழித்து எரேமியாவின் தீர்க்கதரிசன உரைகளைக் கற்றதன்மூலம் எருசலேமின் எழுபது ஆண்டு பாழ்க்கடிப்புகள் நிறைவேறி முடியுங்காலம் நெருங்கிற்று என தானியேல் அறிந்து கொண்டான். தானியேல் தன் மக்களுடைய பாவங்களைக் குறித்துத் துக்கித்து. மனங்கசந்து, இரட்டுடுத்தி சாம்பலிலிருந்து தேவனை நோக்கி மன்றாடியதை தானியேலின் புத்தகம் 9:3-19இல் படித்து பாருங்கள். அவன் இவ்வாறு ஜெபித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மீண்டும் காபிரியேல் தூதன் தோன்றித் தானியேலைத் தொட்டு அவனுடைய மக்கள் எதிர்காலத்தில் பெறக்கூடிய நன்மைகளைத் குறித்துப் பேசினான். இத்தகைய எளிய வகையில் நாமும் மன்றாடினால் நன்மையடைவோம். கடவுளுடைய மக்களின் நிகழ்காலத்தைக் குறித்தும், வருங்காலத்தைக் குறித்தும் நாம் ஜெபிக்கும் சமயம் கர்த்தர் நம் விண்ணப்பங்களை கேட்பதோடு அதற்குப் பதிலளிப்பதற்குத் தமது தூதர்களையும் சில வேளைகளில் உபயோகிக்கிறார். நாம் கருத்துடன் ஜெபிக்கும் சமயம் தூதர்கள் நம்மைக் சூழ இருந்து நம்மைப் பாதுகாக்கின்றனர். நமக்குப் பணிவிடை செய்கின்றனர் (தானி, 6:22; சங். 91:11,12; எபி. 1:14).

தானியேலின் விண்ணப்ப வாழ்க்கையில் இன்னும் ஒரு நிகழ்ச்சியை நாம் காண்போம். பெர்சியாவின் அரசனான கோரேஸ் அரசாண்ட மூன்றாம் வருடத்தில் தானியேலுக்கு ஒரு காரியம் கர்த்தரால் அறிவிக்கப்பட்டது. அது குறித்து மூன்றுவாரகாலம் ருசிகரமான உணவு யாதும் புசியாமலும் இனிய திராட்சரசம் குடியாமலும், பரிமளத்தைலம்

பூசாமலும் தானியேல் துக்கித்துக்கொண்டிருந்தான். இச்சமயத்தில் அவனுக்கு ஒரு விநோத அனுபவம் கிட்டிற்று. அவன் ஒரு தரிசனத்தில் சணல் வஸ்திரந்தரித்து, அரையில் ஊர்ப்பாசின் தங்கக் கச்சையைக் கட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு மனிதனைக் கண்டான். அவன் சரீரம் படிகப் பச்சையைப்போல் மின்னிற்று. முகம் மின்னலின் பிரகாசத்தைப்போலவும் கண்கள் எரிகிற தீபங்களைப் போலவும், புயங்களும் கால்களும் துலக்கப்பட்ட வெண்கல நிறத்தைப்போலவும் இருந்தன. அவன் சத்தம் ஜனக் கூட்டத்தின் ஆரவாரத்தைப் போலவுமிருந்தது. இந்தத் தரிசனத்தைக் கண்டவுடன் தானியேலின் பெலனெல்லாம் அற்றுப்போயிற்று. உறங்குகிறவனைப்போல தரையில் தானியேல் முகங்குப்புற வீழ்ந்தான். அப்போது ஒருவன் தானியேலைத் தொட்டதினால் தானியேல் முழங்கால்களும் கைகளும் தரையில் ஊன்றியிருக்க நின்றான். அந்த மனிதன் தானியேலைத் தூக்கிவைத்து “பிரியமான புருஷனாகிய தானியேலே, நான் இப்போது உன்னிடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு வந்தேன். கால் ஊன்றி நில்” என்றான். தானியேலும் நடுக்கத்தோடு எழுந்து நின்றான். அப்போது அந்த மனிதன் தானியேலை நோக்கி, “தானியேலே பயப்படாதே. நீ அறிவை அடைகிறதற்கும், உன்னை உன்னுடைய தேவனுக்கு முன்பாகச் சிறுமைப் படுத்துகிறதற்கும், உன் மனதைச் செலுத்தின நாள் முதல் துவங்கி உன் வார்த்தைகள் கேட்கப்பட்டன. உன் வார்த்தைகளினிமித்தம் நான் வந்தேன். பெர்சியா ராஜ்யத்தின் அதிபதி இருபத்தொரு நாள் மட்டும் என்னோடு எதிர்த்து நின்றான்; ஆனாலும் பிரதான அதிபதிகளில் ஒருவனாகிய மிகாவேல் எனக்கு உதவியாக வந்தான்; ஆதலால் நான் அங்கே பெர்சியாவின் ராஜாக்களிடத்தில் தரித்திருந்தேன். இப்போதும் கடைசி நாட்களில் உன் ஜனங்களுக்குச் சம்பவிப்பதை உனக்குத்

தெரியப்பண்ணும்படிக்கு வந்தேன். இந்தத் தரிசனம் நிறைவேற இன்னும் நாள் செல்லும் என்றான்” (தானி. 10:12-14).

வேதாகமத்தின் இந்தப் பகுதி எளிதில் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதன்று. ஆனால் தேவ தூதர்கள் நம் ஜெபத்திற்குப் பதிலளிக்க கர்த்தரால் அனுப்பப்படுகிறார்கள்-ஜெபத்தில் கரிசனையாயிருக்கிறார்கள்-என்பதை மட்டும் இப்பகுதி உறுதிப்படுத்துகிறது. பெர்சியா தேசத்தின் அதிபதி போன்று ஜெபம் பதிலளிக்கப்படுவதைத் தடுக்கும் ஆவிகள் இருக்கின்றனவென்றும் புலனாகிறது. எனவே நம் கண்ணுக்குப் புலப்படாத வான மண்டலத்தின் பகுதிகளில் நமக்கு நன்மை செய்து கடவுளுக்குச் சேவை செய்யும் தூதர்களுக்கு அந்தச் சேவையைத் தடுக்க முனையும் சாத்தானின் கையாள்களுக்குமிடையே கடும் போர் நிகழ்கிறது என்பதும் புலனாகிறது. தானியேல் ஜெபித்துக்கொண்டிருந்த மூன்று வாரகாலமளவும் இப்போர் தொடர்ந்தது. ஆனால் தானியேல் ஜெபிப்பதை விடவில்லை. நாமும் நம் விண்ணப்பங்களுக்கு உடனடியாக பதில்கிடைக்கவில்லையென்கிற காரணத்தால் ஜெபிப்பதை நிறுத்திவிடக்கூடாது. ஜெபிப்பதற்கு காலம் எடுப்பது போலவே ஜெபத்திற்கு பதிலிறுக்கவும் காலதாமதமாகும். கடவுள் நம் ஜெபத்திற்கு உடனடியாகப் பதிலிறுக்காமல் காலதாமதம் செய்தால் அதனால் கடவுள் நம் விண்ணப்பத்தையே கேட்க வில்லையென முடிவு கட்டிவிடக் கூடாது. நாம் ஜெபிக்கும் சமயம் நமக்கு மன உறுதி தேவை. கடவுள் பதில் அனுப்பும் வரை தொடர்ந்து பொறுமையாய் ஜெபிக்க வேண்டும்.

“கர்த்தருக்குக் காத்திரு; அவர் உன் இருதயத்தை ஸ்திரப்படுத்துவார்; திடமனதாயிருந்து கர்த்தருக்கே காத்திரு” (சங். 27:14).

விண்ணப்பத்தில் விசுவாசம் வைத்த பாவிகள்

பழைய ஏற்பாட்டில் விண்ணப்பத்தைக் குறித்து விநோத கருத்துக்கள் பலவற்றைக் காண்கிறோம். கர்த்தரை விட்டுப் பின்வாங்கிப்போன மக்கள், அவரிடத்தில் ஜெபித்து விசுவாசம் வைத்துள்ள கர்த்தருடைய பிள்ளைகளைத் தங்களுக்காக ஜெபிக்கும்படி கேட்பதும் இவ்விநோத செயல்களுள் ஒன்றாம். கர்த்தரிடத்தில் கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் ஜெபித்தால் பலன் கிடைக்குமென்று கர்த்தரை வேண்டாமென்று தள்ளிய பாவிகள் நம்பினார்களெனில் அது விந்தைச் செயலே. சிலர் ஜெபவீரர்களென உலகத்தாரும் அறிந்திருந்தனர். கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் அவரை அண்டி வாழுவதால் ஆசீர்வதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதையும், அம்மக்கள் தேவனுடைய கோபத்தையும், சாத்தானின் வல்லமையையும் காலந்தாழ்த்த முடியுமென்பதையும் அவர்கள் நம்பினர். ஆகவே, இக்கட்டு நேரத்தில் இந்தப் “பாவிகள்” கர்த்தருடைய பிள்ளைகளைத் தங்களுக்காய் ஜெபிக்கக் கேட்பதிலிருந்து அவர்கள் விசுவாசம் புலனாகிறது.

இன்னொரு உண்மையான விந்தை யாதெனில், இன்று போல், கடவுளுடைய வழிகளை விட்டுப் பின்வாங்கிப் பயங்கரமான பாவங்களில் விழுந்த ஏராளமான மக்கள் அன்றும் இருந்தனர். இப்படி வழி விலகிப் போனார்க

ளெனினும் ஜெபத்தைக் கேட்டு அதற்குப் பதிலளிக்கும் ஒரு கடவுள் இருக்கிறாரென்பதை அவர்கள் நம்பினார்கள். தேவனுடைய பிள்ளைகளின் ஜெபத்தை அவர் கேட்பாரென்றும் நம்பினார். இதை நாம் இன்றும், நேரிடையாகக் கண்கூடாகக் காணக் கிடைத்திருப்பது நம் சிலாக்கியமே. துன்பத்திலிருக்கும் துன்மார்க்கர் கடவுளுடைய பிள்ளைகளை ஜெபிக்கக் கேட்பதிலிருந்து பாவிகள்மேல் கடவுளுடைய பிள்ளைகளுக்கிருக்கும் செல்வாக்கு விளங்குகிறது. மரணப் படுக்கையில் இருக்கும் ஒரு “பாவி” தனக்காக ஒரு கடவுளுடைய பிள்ளையிடம் ஜெபிக்கும்படிக் கேட்கிறானென்றால் அது ஒரு முக்கிய கட்டமாகும். காரணமென்னவெனில் அப்படி ஜெபிக்கக் கோரும்போது அவன் பாவத்திலிருந்து திரும்பி இரட்சிக்கப் படும்படி ஜெபிக்க கடவுளுடைய பிள்ளைகளைக் கேட்டுக்கொள்கிறான் என்பதே கவனத்திற்குரியதாம். சபைக்கு இது பெருத்த ஊழியமாகும். இரட்சிப்படை யாதவர், இரட்சிக்கப்பட்டவர்களை நோக்கி, தங்களுக்காக ஜெபிக்கவேண்டும் என்று கேட்கும்போது, திருச்சபை அவர்களுக்காக ஊக்கமாய் ஜெபிப்பது மிகவும் முக்கியம். சபை விழிப்புள்ளதாயிருப்பின் அநேக துன்மார்க்கர் இவ்விதமாய் சபையினிடத்தில் வந்து அவர்களுக்காக ஜெபிக்கும்படிக் கேட்பதை நாம் நாளும் காணலாம். சொல்லளவில் இது நின்றால் போதாது. மாறாக, ஜெபிக்கும்படிக் கேட்டுக்கொள்வோருக்காகச் சபையானது திட்டமாய் ஜெபிக்கவேண்டும். இவ்விதமாய் துன்மார்க்கர் கடவுளுடைய பிள்ளைகள் தங்களுக்காக ஜெபிக்கும்படிக் கோரும் கட்டத்தில் எழுப்புதல் ஆரம்பிக்கிறது.

பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்திய நிலை

1. இக்கட்டு நேரத்தில் விடுதலை பெறும் வழி ஜெபிக்கும் மக்களே என்பதைத் துன்மார்க்கர் அறிந்திருந்தனர்.

2. ஜெபிக்கும் மக்களும் எப்போதும் தங்களுக்காகவும் பிறருக்காகவும் ஜெபிக்கும் பழக்கம் உடையவராயிருந்ததால் உடனடியாக செயல்பட்டனர்.
3. இத்தகைய மக்களின் ஜெபம் கர்த்தரால் கேட்கப்பட்டது. அந்நாள்களில் பிறருக்காக ஜெபிப்பதே ஜெபத்தின் பெரும் பங்காயிருந்தது.

இன்றைய நிலை என்ன? கிறிஸ்தவர்களை ஜெபிக்கக் கேட்பதற்கு மக்கள் ஏன் தயங்குகின்றனர்? குறைந்த அளவே ஜெபிக்கும் ஆண்களும் பெண்களும் இருப்பதாலல்லவா? இதனாலல்லவா துன்மார்க்கரில் வெகு சிலரே மனந்திரும்பி ஆண்டவர் பக்கமாய்த் திரும்புகின்றனர்?

தங்களுக்காக ஜெபிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்ட சில துன்மார்க்கரைக் குறித்துக் காணுவோம். இஸ்ரவேல் மக்கள் எகிப்திலிருந்து வாக்குத்தத்தம் செய்யப்பட்ட தேசத்திற்குச் செல்லும்போது வழியில் கடவுளுக்கு விரோதமாயும் மோசேக்கு விரோதமாயும் முறுமுறுக்க ஆரம்பித்தனர் (எண். 21:5). கடவுள் இஸ்ரவேல் மக்கள் மீது எரிச்சலடைந்தார். அநேக மக்கள் சர்ப்பத்தினால் தீண்டப்பட்டு இறந்தனர். அப்போதுதான் மக்கள் கண்கள் திறக்கப்பட்டன. தாங்கள் பாவம் செய்ததை உணர்ந்தார்கள். மோசேயிடம் சர்ப்பங்களை நீக்கும்படி கர்த்தரிடம் ஜெபிக்கும்படி மன்றாடினபடியால் மோசேயும் ஜெபித்தான் (எண். 21:7,8). இஸ்ரவேலர் கடவுளுக்கு விரோதமாய் முறுமுறுத்துப் பாவம் செய்திருந்தபோதிலும் கடவுள் ஜெபத்தைக் கேட்டுப் பதிலளிப்பார் என்பதை நம்பினர். மேலும் அவர்களை வழிநடத்திய தலைவன் மோசே ஜெபிக்கும் பழக்கமுடையவன் என்பதை நன்கறிந்திருந்தனர். அதனால் கொடிய தீங்கிலிருந்து தன்னுடைய ஜெபத்தினால் மோசே மக்களை விடுவிக்கக்கூடுமென்றும் அவர்கள் நம்பினார்கள்.

யெரோபெயாம் என்ற மன்னனைப் பாருங்கள். இஸ்ரவேல் தேசம் இரு கூறாக்கப்பட்டபோது வடபகுதியின் முதல் மன்னனாயிருந்தவன் இவனே. பொன்னால் செய்யப்பட்ட கன்றுக்குட்டிகளை உருவாக்கிப் பணிந்துகொள்ளும்படித் தன் மக்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். இந்தப் பாவத்தினால், பின்னால் அவன் 'இஸ்ரவேலரைப் பாவத்திற்குட்படுத்தினவன்' என்றே குறிப்பிடப்படுகிறான். இந்தத் துன்மார்க்கத்திற்கிடையிலும் கர்த்தர் ஜெபத்திற்குப் பதிலளிப்பவரென்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். பெத்தேலில் பலிபீடத்தண்டைத் தூபங்காட்டி ஆசாரியனாகப் பணிபுரிந்தான். அவன் தூபங்காட்டப் பலிபீடத்தண்டை நிற்கையில் தேவனுடைய மனிதன் ஒருவன் யூதாவிலிருந்து வந்து, "இதோ, இந்தப் பலிபீடம் வெடித்து அதன்மேலுள்ள சாம்பல் கொட்டுண்டுபோம்" (1 இரா. 13:3) என்று கூறினான். இதனால் வெகுண்ட மன்னன் தீர்க்கதரிசிக்கு நேராகத் தன் கையை நீட்டித் தீர்க்கதரிசியைக் கைது செய்யுமாறு தன் சேவகர்களுக்குக் கட்டளை கொடுத்தான். ஆனால் அப்படி நீட்டப்பட்ட கரத்தை மடக்கக்கூடாமல் போயிற்று. தீர்க்கதரிசி உரைத்தபடியே பலிபீடம் வெடித்துச் சாம்பல் பலிபீடத்திலிருந்து கொட்டுண்டது. மன்னன் அதிசயித்துத் தன் பாவங்களுக்காய் கர்த்தர் தன்னைத் தண்டிக்கிறாரென்பதை உணர்ந்துகொண்டான். தன் கையை மடக்கக்கூடாத படியினால் தீர்க்கதரிசியிடம் தனக்காக ஜெபிக்கும்படிக் கேட்டுக்கொண்டான். தீர்க்கதரிசி ஜெபித்தான், மன்னனின் கை முன்போலச் சீர்ப்பட்டது (1 இரா. 13:6). இங்கு தேவகோபாக்கினை தன்மேல் வந்ததை உணர்ந்த துன்மார்க்க மன்னனை நாம் காண்கிறோம். அவன் என்ன செய்தான்? தனக்காக கடவுளுடைய பிள்ளை ஒருவரை ஜெபிக்கும்படிக் கேட்டுக்கொண்டான். இன்றைய கிறிஸ்தவர்கள் குறைந்த அளவு ஜெபிப்பதால் பாவிகளுக்கு அவர்களுடைய ஜெபத்தில் நம்பிக்கை

யில்லாமல் போகிறது. ஊக்கமாய், விசுவாசத்தோடே, பூரண அன்புடனே ஜெபிக்காத ஜெபம் பயனற்றது, வருந்தத்தக்கது.

யெரோபெயாமின் வாழ்க்கையில் இன்னொரு நிகழ்ச்சியைப் பாருங்கள்! அவனுடைய மகன் நோய்வாய்ப்பட்டான். தன்னுடைய மகனுக்கு என்ன நேரிடுமென்பதை அகியா என்ற தீர்க்கதரிசியிடம் அறிந்துவரும்படித் தன் மனைவியைச் சீலோவுக்கு அனுப்புகிறான். அகியா கண் மங்கலடைந்து பார்வை தெரியாதவனானபடியால் மாறுவேடமணிந்து அந்நிய பெண்போல தீர்க்கதரிசியிடம் சென்றாள் யெரோபெயாமின் மனைவி. ஆனால் அவன் இருப்பிடத்தை அடைந்து வாசற்படிக்குள் நுழையும்போதே அகியா அவளை “யெரோபெயாமின் மனைவியே” என்று அழைத்து, அவள் அந்நிய பெண்போல் வேடம் புனைந்திருந்ததையும் கூறித் துக்க செய்தியையும் கூறினான். கடவுளுடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளாமல் வார்ப்பு விக்கிரகங்களை உண்டுபண்ணினதோடு யெரோபெயாம் அவன் தேசத்து மக்களையும் வழி விலகச் செய்ததால் நாட்டிற்கு நேரவிருக்கும் தீமையையுங் கூறிப் பட்டணத்தின் வாசலில் யெரோபெயாமின் மனைவி காலடியெடுத்து வைக்கும் சமயம் அவளுடைய மகன் மரித்துப் போவான் என்ற துக்க செய்தியையும் கூறினான். இக்கட்டு நேரத்தில் யெரோபெயாமுக்கு நினைவிற்கு வந்தவர் ஒரு தீர்க்கதரிசியே! தான் துன்மார்க்கனாயினும் அவரே தனக்காக ஜெபித்து உதவமுடியும் என்பதையும் அறிந்திருந்தான். யெரோபெயாமின் மகன் இறந்துபோனான் என்பது உண்மையெனினும், இந்த நிகழ்ச்சி பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் தாங்களே வேண்டுதல் செய்யாதிருந்தும் ஜெபிக்கும் கடவுளுடைய பிள்ளைகளின் வேண்டுதலில் நம்பிக்கை வைத்த துன்மார்க்கர் இருந்தனர் என்பதைக் காட்டுகிறது.

எரேமியா தீர்க்கதரிசியின் காலத்தில் வாழ்ந்த யோகனானைப் பாருங்கள் ! எருசலேம் பாபிலோனியரால் கைப்பற்றப்பட்டு மக்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட பின்னர் ஒரு சிலர் எருசலேமிலே பின்னாக விடப்பட்டனர். யோகனானும், எரேமியாவும் அவர்களுள் இருவர். இஸ்மவேல், பாபிலோன் மன்னன் தேசத்தின்மேல் அதிபதியாக்கின கெதலியாவை வெட்டிப்போட்டான். பாபிலோனியருக்குத் தப்பி எஞ்சியிருந்த மக்களை எகிப்திற்கு அழைத்துச் செல்ல யோகனான் திட்டம் தீட்டினான். ஆனால் கடவுளுடைய சித்தம் வேறாயிருந்தது. எகிப்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் நோக்கத்தோடு மக்களை ஒன்றுதிரட்டி எரேமியாவிடம் வந்து தாங்கள் செய்யவேண்டியது இன்னது என்று புலப்படும்படியாகத் தங்களுக்காக ஜெபிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள் (எரே. 42:2, 3). எரேமியாவும் உடனே அவர்களுக்காக ஜெபித்தான். ஜெபத்திற்குப் பதில் பத்து நாள்களுக்குப் பின் கிடைத்தது. கர்த்தர் திட்டமும் தெளிவுமாய் மக்கள் எகிப்திற்குச் செல்லக்கூடாதெனவும், எருசலேமிலும் அதன் சுற்றுப்புறங்களிலும் தங்கியிருக்கவேண்டுமெனவும் கூறியதை மக்களிடம் கூறினான் எரேமியா. யோகனானும் மக்களும் கர்த்தருடைய வார்த்தைக்குச் செவிகொடுக்க வில்லையெனினும் தீர்க்கதரிசியின் வேண்டுகல்பேரில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததை இந்த நிகழ்ச்சி நன்கு தெளிவாக்கும்.

இன்னும் ஓர் எடுத்துக்காட்டையும் நாம் பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து காணலாம். சிதேக்கியா யூதாவின் கடைசி மன்னன். இவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் எருசலேம் பாபிலோனிய மன்னன் நேபுகாத்நேச்சார் என்பவனால் முற்றுகையிடப்பட்டது. அச்சமயம் பஸ்கூர், செப்பனியா என்ற இருவரை சிதேக்கியா எரேமியாவிடம் அனுப்பி மக்களுக்காகவும், தனக்காகவும் ஜெபிக்கும்படி கேட்டான்

(எரே. 21:2). எரேமியாவின் ஜெபத்தைக் கேட்ட கடவுள் சிதேக்கியா செய்யவேண்டுவது இன்னது என்பதை வெளிப்படுத்தினதோடு நிகழ்விருப்பனவற்றையும் தெளிவாகக் காண்பித்தார். சிதேக்கியா யோகனானைப் போலவே கடவுள் சொல்லியபடிச் செய்யாமல் நேர் விரோதமாகச் செயல் பட்டான். என்றாலும் கடவுளுடைய பிள்ளையின் ஜெபத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தா னென்பதும் நோக்கத்தக்கது. ஜெபமே தெய்வ சித்தத்தை அறியக்கூடிய வழி என்பதை சிதேக்கியா அறிந்திருந்தான்.

பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் மக்களிடையே ஜெபம் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்ததை இந்த எடுத்துக்காட்டுக்கள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. துன்மார்க்கரும், கடவுளுடைய கற்பனையை வேண்டுமென்றே மீறினவர்களும் கூட, ஜெபிக்கும் கடவுளுடைய பிள்ளைகளின் வேண்டுகூலில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனரென்பது தெளிவு. பழைய ஏற்பாட்டை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் இதனைத் திட்டமாய் அறிந்து கொள்வர். பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்திய நிலை இத்தகையதாயின் இன்றைய மக்களாகிய நாம் எந்த அளவில் ஜெபத்தின் தேவையை உணர்ந்து ஜெபத்தின் கிரியையில் நம்பிக்கையுள்ளவர்களாயிருக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். அன்றைய மக்கள் அவ்விதம் ஜெபித்திருந்தனரெனின் இன்றைய சூழ்நிலையில் மக்கள் வெகுவாய் ஜெபிக்கவேண்டுவது எத்தனை தேவை?

“கர்த்தாவே, எங்களுக்கு ஜெபிக்கக் கற்பியும்.”

ஜெபத்தில் ஊன்றிய ஆசிரியன்-பவுல்

பவுல் தன்னோடு நேரிடையாகவும் கடிதம்மூலமும் தொடர்புகொண்டு அனைவரிடத்தும் ஜெபத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் பிரஸ்தாபித்தான் என்பது உண்மை. பவுல், “நான் பிரதானமாய்ச் சொல்லுகிற புத்தியென்ன வெனில், எல்லா மனுஷருக்காகவும் விண்ணப்பங்களையும், ஜெபங்களையும், வேண்டுகளையும், ஸ்தோத்திரங்களையும் பண்ணவேண்டும்” என 1 தீமோத்தேயு 2:1இல் கூறுகிறான். “பிரதானமாய்” இருக்க வேண்டியது வேண்டுகலும் விண்ணப்பமும், ஸ்தோத்திரமும், ஜெபமுமே. சபையும் அனைவருக்காகவும் ஜெபிக்கக்கூடியதாய் இருக்க வேண்டுமென்றே பவுல் விரும்புகிறான். பிலிப்பியருக்குப் பவுல் எழுதிய நிருபத்திலும் “நீங்கள் ஒன்றுக்குங் கவலைப் படாமல், எல்லாவற்றையுங்குறித்து உங்கள் விண்ணப் பங்களை ஸ்தோத்திரத்தோடே கூடிய ஜெபத்தினாலும் வேண்டுகலினாலும் தேவனுக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள்” என்றான் (பிலி. 4:6). பெரிய காரியமாயினும் சிறியதாயினும் எது குறித்தும் விசுவாசிகள் வருந்தக்கூடாது. எதுவுமே கடவுளுக்குப் பெரிதான அல்லது கடினமான செயலன்று. தெசலோனிக்கேயாவிலுள்ள சபைகளுக்குப் பவுல் எழுதும் போதும், “எப்பொழுதும் சந்தோஷமாயிருங்கள், இடை

விடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள், எல்லாவற்றிலேயும் ஸ்தோத்திரம் செய்யுங்கள்; அப்படி செய்வதே கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் உங்களைக் குறித்துத் தேவனுடைய சித்தமாயிருக்கிறது” என்றான் (1 தெச. 5:16-18). விசுவாசிகள் இடைவிடாமல் ஜெபிக்க வேண்டுமென்றே கடவுள் விரும்புகிறார்.

பவுல் எப்போதும் ஜெபித்தான், பிறருக்கும் ஜெபத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் மேன்மையையும் எடுத்துக் கூறினான். ஜெபிப்பது மட்டும் போதாது. நாம் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து விடாப்பிடியாய் ஜெபிக்க வேண்டும் கொலோசெயர் 4:2இல் பவுல் கூறுவதுபோல இடைவிடாமல் ஜெபம்பண்ணி ஸ்தோத்திரத்துடன் ஜெபத்தில் விழித்திருக்க வேண்டும். மேலும் எபேசியர் 6:18 “எந்தச் சமயத்திலும் சகலவிதமான வேண்டுதலோடும் விண்ணப்பத்தோடும் ஆவியினாலே ஜெபம்பண்ணி, அதன்பொருட்டு மிகுந்த மன உறுதியோடும், சகல பரிசுத்தவான்களுக்காகவும் பண்ணும் வேண்டுதலோடும் விழித்துக்கொண்டிருங்கள்” என்று கூறுகிறது. பவுல், மக்கள் எப்போதும் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து ஜெபிப்பதையே விரும்பினான். அவனும் அப்படியே செய்தான். மேலும் கர்த்தருடைய ஊழியம் செய்யும் மக்களும் இடைவிடாமல் ஜெபிக்க வேண்டுமென்றே விரும்பினான்.

பவுல் ஒரு சிறந்த தலைவன். அவனை அதிசயவிதமாக மாற்றிய கர்த்தர் அவனை அவருடைய வயலில் உழைக்கத் திட்டமாய் அழைத்திருந்தார். சூழ்நிலையும், வாய்ப்புகளும், பவுலின் பண்புகளும் அவன் தலைவனாய் மாற உதவின; எனினும் இவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படையிலிருந்து அவனைச் சிறந்த தலைவனாக எழுப்பியது அவனுடைய ஜெப ஜீவியமே என்பது உறுதி. ஜெபம் அவனுடைய வாழ்க்கையில் முதலிடமும் முக்கியத்துவமும் பெற்றிருந்தது. ஜெபம் அவனுடைய தனி வாழ்வின் உயிர்நாடி, அவன்

சிறந்த அப்போஸ்தலனாய்த்திகழ்வதற்கு வழி வகுத்துத் தந்ததும் அவனுடைய ஜெப வாழ்க்கையே.

இந்த அனுபவம் அவனுக்கு இருந்ததாலேயே அவன் பேச்சிலும் எழுத்திலும் ஜெபம் முக்கியத்துவம் பெறுவதை நாம் காண்கிறோம். அந்த அனுபவத்தையே அவன் பிறரோடு பகிர்ந்து கொண்டான், பிறருக்கும் போதித்தான். ஜெபத்தின் தன்மையையும், வல்லமையையும், மேன்மையையும் எடுத்துக் கூறியதோடு எவ்விதம் ஜெபிக்க வேண்டுமென்று பிறருக்கும் கற்றுக் கொடுத்தான். ஜெபிக்கும் கடவுளுடைய பிள்ளைகளின் பட்டியலில் பவுல் முதலிடம் பெறுகிறான். இந்த ஜெப வாழ்க்கையாலேயே இவன் பின்னர் இரத்த சாட்சியாக மரித்துக் கிரீடமும் பெற்றான். ஜெப வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளாத ஒருவன் பிறருக்கு ஜெபிக்கக் கற்பிக்க இயலாது.

பிரசங்கம் செய்வோரில் அநேகர் ஜெபிப்பதில்லை. ஒருவன் அதிகம் ஜெபிக்க ஜெபிக்க ஜெபத்தைப்பற்றியே வெகுவாகப் பிரசங்கிப்பான், ஏனெனில் அவனுக்கு அந்த அனுபவம் உண்டு. பிரசங்கிக்கவும் அவன் தகுதியுடையவனாகிறான்.

இன்றைய உலகில் ஆணும் பெண்ணும் ஜெபித்தாலன்றி சபைக்குத் தொண்டு செய்வது இயலாத காரியம் என்பதைப் பவுலும் எடுத்துக்காட்டுகிறான். உறுதியான மனமும், திட விசுவாசமும், வரங்களும் மட்டும் இன்றைய சபையின் உயிர்மீட்சிக்குப்போதா, கடவுளால் அழைக்கப்பட்டுத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு, வல்லமையால் நிரப்பப்படுதலும் மெத்த அவசியமாகும். முழுவதும் தன்னை ஊழியத்திற்கு அர்ப்பணித்தாலும், இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாக ஜெப வாழ்க்கை மிகத் தேவை. பவுல் மேலே காணும் அத்தனைப் பண்புகளும் நிறைந்தவனாயிருந்தும் ஜெபத்தின் மேன்மையையும் முக்கியத்துவத்தையும் திட்டமாய்

அறிந்திருந்தான். பவுல் இப்படி நினைத்தானெனின், அவனைப்போல ஊழியம் செய்ய நினைக்கும் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் உள்ளான மனதுடன், ஜெபிக்க வேண்டுவது அதிக தேவையல்லவா?

பவுல் ஜெபித்தான், மற்றவரையும் ஜெபிக்கும்படி ஏவினான். ஜெபம் கிரியை செய்கிறது, சுவிசேஷம் பரவவும், நாம் கிருபையிலும் ஞானத்திலும் வளரவும் ஜெபம் தேவை. சபையானது தூப கலசம் போன்றிருத்தல் வேண்டும். அதிலிருந்து ஜெப தூபம் கடவுளுக்கு ஏற்றடுக்கப்பட வேண்டும். இப்படித் தூபமாய் அமையும் சபையே தன் மக்களைக் கர்த்தரிடத்தில் வழிநடத்த இயலும். மக்கள் எவ்விடத்திலும், எல்லாவற்றிற்காகவும், இடைவிடாமல் ஊக்கமாய் ஜெபிக்க வேண்டுமென்பதே பவுலின் அறிவுரையாகும்.

பவுலும் தீமோத்தேயுவும் ஒருவருக்கொருவர் உயிர்போன்று பழகியவராவர். தன்னைப்போலவே தீமோத் தேயுவும் கடவுளுக்குத் தொண்டு செய்ய இயலுமென பவுல் நம்பினான். கடவுளுக்குள் உறுதியாக கட்டியெழுப்பப்பட்டு வளரவேண்டிய சபையின் உண்மைகளைத் தீமோத்தேயுவுக்கு பவுல் வெளிப்படுத்தினான். இந்த உண்மைகளைத் தீமோத்தேயு திட்டமாயும் விளக்கமாயும் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமெனவும் பவுல் விரும்பினான். ஏனெனில் தீமோத்தேயு சபையின் உண்மைகளை அறிந்துகொள்வதோடு பிறருக்கும் அவற்றை எடுத்துச்சொல்ல ஏதுவாகும் என பவுல் நம்பினான்.

பரிசுத்தாவியாகிய தேற்றரவாளனின் வழிநடத்துதலுக்கு உட்பட்டு பவுல் எழுதிய காரணத்தால் நிருபங்களில் எந்தவிதமான குறைபாடுமின்றிப் பரிசுத்தாவியானவர் கண்காணித்துக் கொண்டார். வேதம் கடவுளின் மூச்சு; கடவுளின் பகுதி, எனவே பவுல் ஜெபத்தைக் குறித்துக்

கூறியவைத் திட்டமாய்ப் பவுலின் சொந்தமான சுயமான எண்ணங்கள் அல்லவென்பதும் பரிசுத்தாவியின் வழிநடத்துதலுடன் எழுதப்பட்டவையே என்பதும் புலப்படுகிறது. பவுல் கற்பித்தது கடவுளுக்கு உகந்ததாம். கடவுள் மனிதன் எதை நம்பிப் பழக்கப்படுத்த வேண்டுமென நினைத்தாரோ, அதையே பவுலும் எழுதியுள்ளான். தீமோத்தேயுவுக்குப் பவுல் கூறியவையும் கடவுளுடைய வார்த்தைகளேயாதலாலும், மனிதன் எதற்காக, எப்படி, ஜெபிக்கவேண்டுமென்று தெளிவாய்க் கூறுவதாலும் நாம் அதனைக் கருத்துன்றிப் படிக்க வேண்டும். பவுல் ஜெபத்தைப்பற்றித் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதியவை பின்வருமாறு :

“நான் பிரதானமாய்ச் சொல்லுகிற புத்தியென்ன வெனில், எல்லா மனுஷருக்காகவும் விண்ணப்பங்களையும், ஜெபங்களையும், வேண்டுதல்களையும், ஸ்தோத்திரங்களையும் பண்ணவேண்டும். நாம் எல்லாப் பக்தியோடும் நல்லொழுக்கத்தோடும் கலகமில்லாமல் அமைதலுள்ள ஜீவனம்பண்ணும்படிக்கு, ராஜாக்களுக்காகவும், அதிகாரமுள்ள யாவருக்காகவும் அப்படியே செய்ய வேண்டும், நம்முடைய இரட்சகராகிய தேவனுக்குமுன்பாக அது நன்மையும் பிரியமுமாயிருக்கிறது. எல்லா மனுஷரும் இரட்சிக்கப்படவும், சத்தியத்தை அறிகிற அறிவை அடையவும், அவர் சித்தமுள்ளவராயிருக்கிறார். தேவன் ஒருவரே, தேவனுக்கும் மனுஷருக்கும் மத்தியஸ்தரும் ஒருவரே, எல்லாவற்றையும் மீட்கும் பொருளாகத் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்த மனுஷனாகிய கிறிஸ்து இயேசு அவரே; இதற்குரிய சாட்சி ஏற்ற காலங்களில் விளங்கிவருகிறது ...அன்றியும், புருஷர்கள் கோபமும் தர்க்கமுமில்லாமல் பரிசுத்தமான கைகளை உயர்த்தி, எல்லா இடங்களிலேயும் ஜெபம்பண்ணவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்” (1 தீமோ. 2:1-6, 8).

நாம் பின்பற்றிக் கடைபிடிக்கவேண்டிய ஜெப ஒழுங்கு மேலே காணுவதாகும். ஜெபத்தின் பல கோணங்களையும், ஜெபத்தின் மேன்மையையும், வல்லமையையும் இப்பகுதி விளக்குகிறது. ஆத்தம வாழ்க்கையில் மிக முக்கியமான கட்டமாகும் இது. இதுவே தலையாயதுவுமாம். ஜெபிக்காவிடில் நாம் ஒன்றுமில்லை, வெறுமையானவர்களே. ஜெபிக்காதவனால் கடவுளுக்குப் பயனில்லையாதலால் அவன் தேவையற்றவன். நாம் நம் வாழ்க்கையில் ஜெபவீரராய் இருப்பதே இன்றியமையாத தலையாய கடமையாகும்.

உலகத்தின் எல்லா இன்பத்தைவிட எல்லாப் பொருள்களையும்விட, எல்லா நன்மைகளையும்விட, எல்லாப் பட்டம் பதவிகளைவிட முக்கியமானது, தேவையானது ஜெபமே. அதை முதலாவதாக வைத்து முதலாவதாகவே கடைபிடியுங்கள், இரண்டாவது இடங்கொடுத்தாலும் ஜெபம் ஆட்சி செலுத்தமுடியாது. ஆட்சிப் பீடத்தைவிட்டு இறங்கி விடுகிறது. சாத்தான் நம் ஜெப வாழ்க்கையை வலிமையற்றதாயும், பயனற்றதாயுமாக்கி நம்மையும் முறியடித்துவிடுவான். ஜெபத்தை மதித்துத் தன் வாழ்க்கையில் ஒருவன் அதற்கு முதலிடம் கொடுத்தால் அவன் வாழ்க்கையில் கடவுளுக்கும் முதலிடம் உண்டு என்பது கூறாதே விளங்கும். ஒன்று கடவுள் நம் வாழ்க்கை படகைச் செலுத்தவேண்டும். இன்றேல் நாமே நம் வாழ்க்கையை ஆட்சி செய்ய வேண்டும். நாம் கடவுள் செயல்பட இடங்கொடுப்போமா?

பவுல் எல்லாவற்றிற்காகவும் விண்ணப்பங்களையும், வேண்டுதல்களையும், ஸ்தோத்திரங்களையும் ஏறெடுக்க வேண்மென்றது, இம்மைக்குரிய உலக காரியங்களுக்காகவும் ஜெபிக்க வேண்டுமென்பதைச் சுட்டுகிறது. மக்கள் கடவுளுக்குப் பிரியமான நல்ல நேர்மையான வாழ்க்கை வாழ வேண்டுமாயின் நாம் அவர்களுக்காக ஜெபிக்க

வேண்டும். இதுவே ஜெபத்தின் முக்கிய கட்டம். எல்லா நிலைமையிலும் பிறருக்காக ஜெபிப்பதே எல்லாவற்றிற்கும் மேலான முக்கியத்துவம் வாய்ந்த செயலாகும்.

நம் உள்ளான ஆன்மாவில் நாம் ஜெபித்தல் வேண்டும். ஜெபிக்கும்போது எரிச்சலுக்கு இடம் தரக்கூடாது. நாம் எரிச்சலடையும்போது கோபப்படுகிறோம். அப்போது நம்மால் ஜெபிக்கமுடியாது. கடவுள்தான் இந் நிலைமையி னின்றும் நமக்கு விடுதலை தந்து காப்பாற்றவேண்டும். எரிச்சல் ஜெபத்தினைக் கீழ் மட்டத்திற்குக் கொண்டுவந்து விடுகிறது. ஆனால் கடவுள். நாம் மேல்மட்டத்திலிருந்து ஆவியில் ஜெபிக்க வேண்டுமென்றே விரும்புகிறார். கடவுளுக்குள் மறுபிறப்படையாத ஒருவனுக்குப் புதிய ஆவி இல்லாததால் அவன் ஆழமாய் ஆவியில் ஜெபிக்கமுடியாது. இயற்கையாகவே அன்பும் பண்பும் கொண்டிருந்தாலும் ஒருவன் மறுபிறப்பின் அனுபவம் பெற்றிராத பட்சத்தில் அவனால் ஜெபிக்க இயலாது என்பது உறுதி.

நம்முடைய உள்ளத்தின் தன்மையை உள்ளபடி பிரதிபலித்துக் காட்டும் கருவி ஜெபமாகும். சில வேளைகளில் ஜெபிப்பதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை. ஓரிரு சமயங்களில் எப்படி ஜெபிக்காமலிருக்க முடியும் என நினைப்போம். இருதயமற்றவர்களே ஜெபிக்காம லிருப்பர் என்றெல்லாங் கூட நினைப்போம். ஆம், கடவுளுக்கு உண்மையுள்ளவர்கள் எப்போதும் ஜெபிப்பர். இக்கட்டு நேரத்தில் நம்மையுமறியாமலேயே நாம் ஜெபிக்கிறோம்.

கணவன் இறந்துவிடுவது மனைவிக்கு ஆறாத்துயரமே. இத்துயரம் நல்லவர்களுக்கும் ஏற்படுகிறது. தீயவர்களுக்கும் நேரிடுகிறது. கர்த்தருக்கு உண்மையுள்ள விதவைகள் நம் மதிப்பிற்குரியவரே. பவுல் விதவைகளைப் பற்றிக் கூறுவதைப் படித்துப் பாருங்கள். “உத்தம விதவையாயிருந்து

தனிமையாயிருக்கிறவள் தேவனிடத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவளாய், இரவும் பகலும் வேண்டுதல்களிலும் ஜெபங்களிலும் நிலைத்திருப்பாள். சுகபோகமாய் வாழ்கிறவள் உயிரோடே செத்தவள்” (1 தீமோ. 5:5,6). பவுல் இருவகையான விதவைகளைப்பற்றி இங்கு கூறுகிறான். ஒருத்தி இரவும் பகலும் கர்த்தரிடத்தில் ஜெபத்தில் தரித்திருக்கிறாள். மற்றொருத்தி ஆவிக்குரிய நிலையில் செத்தவள். ஜெபத்தில் வாஞ்சையுள்ளவளே உண்மையான விதவை. அவள் இருதயம் சஞ்சலத்தாலும், துக்கத்தாலும் நிறைந்திருந்த போதும் நம்பிக்கையுடன் ஜெபிக்கிறாள். எனவே இரவும் பகலும் ஓயாமல் ஜெபிக்கும் சமயம் அவை வல்லமையுடையவையாய் இருக்கின்றன. இத்தகைய மன்றாட்டுகளைக் கேட்டுக் கர்த்தர் களிகூறுகிறார்.

ஜீவகால முழுவதும் இடைவிடாமல், உறுதியாய், நம்பிக்கையுடன் ஜெபத்தில் தரித்திருக்குமாறு பவுல் தன் வாசகர்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கிறான். நம்முடைய வாழ்வின் கருவாயும் தலையாயமிருக்க வேண்டுவது ஜெபமே. வாழ்வில் மேன்மையையும், புகழையும், பதவியையும் தரக்கூடியது ஜெபமே. எல்லாக் காரியத்திற்காகவும், எல்லா நேரத்திலும் ஜெபிக்கவேண்டும். இத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஜெபத்தை வாழ்வில் ஏதோ ஒரு மூலைக்கு தள்ளிவிடுவது அழகன்று.

எபேசியருக்கு எழுதின நிருபத்தில் பவுலின் அருமையான ஜெபத்தைப் பாருங்கள் (எபே. 3:14-19). அந்த நிருபத்தில் பவுல் தன் வாசகர் அனைவரும் தங்கள் வாழ்க்கையில் அன்பிலே வேருன்றி, நிலைப்பெற்றவர்களாகிய சகல பரிசுத்தவான்களோடுங்கூட அன்பின் அகலமும், நீளமும், ஆழமும், உயரமும் இன்னதென்று உணர்ந்து, அறிவுக்கெட்டாத அந்த அன்பை அறிந்து கொள்ள வல்லவர்களாகவும், தேவனுடைய சகல பரிபூரணத்தாலும் நிறையப்படவும், கர்த்தர் தம்முடைய

மகிமையின் ஐசுவரியத்தின்படியே அனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்று ஜெபிக்கிறான். அதாவது. கடவுளின் ஆசீர்வாதத்தைப்பெற்ற அனுபவத்தைத் தன் வாசகர்கள் ஒவ்வொருவரும் அனுபவிக்கவேண்டுமென்று பவுல் விரும்புகிறான். இது அவன் கூறுகிறபடி நம் அறிவிற்கு எட்டாத அனுபவமே. ஆனால் பவுல் தொடர்ந்து “நாம் வேண்டிக்கொள்ளுகிறதற்கும் நினைக்கிறதற்கும் மிகவும் அதிகமாய் நமக்குள்ளே கிரியை செய்கிற வல்லமையின்படியே” கடவுள் செயல்பட வல்லவர் என்று கூறுகிறான் (எபே. 2:30). இதுவே பவுல் வேண்டுதல்களையும் விண்ணப்பங்களையும் குறித்துப் போதிக்க அருமையான சத்தியம்.

பவுல் சிறையிலிருக்கும் சமையம் விநோத சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. பவுல்மேலிருந்த பொறாமையால் சிலர் கிறிஸ்துவைப்பற்றி போதித்தனர். வேறு சிலர் பவுலின் உபத்திரவத்தைக் கூட்ட நினைத்து சுத்தமனதோடே கிறிஸ்துவை அறிவியாமல் விரோதத்தினால்சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தனர். சிலர் சுவிசேஷத்திற்காக உத்தரவு சொல்ல ஏற்படுத்தப்பட்டவனென்று அறிந்திருந்தபடியால் அன்பினால் நல்மனதோடே கிறிஸ்துவைக் குறித்துப் பிரசங்கித்தனர். இவற்றையெல்லாங் குறித்துப் பவுல் என்ன நினைத்தானென எண்ணுகிறீர்கள்? பவுல் இது குறித்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தான். எவ்விதத்திலாவது கிறிஸ்து பிரசங்கிக்கப்படுவதையே அவன் விரும்பினான். பிலிப்பியிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கு எழுதின நிருபத்திலும், “இதனாலென்ன? வஞ்சகத்தினாலாவது உண்மையினாலாவது எப்படியாவது கிறிஸ்து அறிவிக்கப்படுகிறார். அதனால் சந்தோஷப்படுகிறேன். இன்னமும் சந்தோஷப்படுவேன். அது உங்களை வேண்டுதலினாலும், இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய ஆவியின் உதவியினாலும் எனக்கு இரட்சிப்பாக முடியுமென்று அறிவேன். நான் ஒன்றிலும்

வெட்கப்பட்டுபோகாமல், எப்பொழுதும்போல் இப்பொழுதும் மிகுந்த தைரியத்தோடே ஜீவனாலாகிலும், சாவினாலாகிலும், கிறிஸ்து என் சரீரத்தினால் மகிமைப்படுவாரென்று எனக்கு உண்டாயிருக்கிற வாஞ்சைக்கும் நம்பிக்கைக்கும் தக்கதாய் அப்படி முடியும்” (பிலி. 1:18-20) என்று எழுதினான்.

இந்த நம்பிக்கையும் உறுதியும் பவுலுக்குக் கிடைக்க மூலகாரணமாயிருந்தது கடவுளுடைய பாதத்தில் மணிக்கணக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்த ஜெபமன்றோ? கருத்தான ஜெபமே கனி கொடுக்கும். கொலோசே பட்டணத்துக் கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பவுல் கூறிய அறிவுரையை வாசித்துப் பாருங்கள். “இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள்; ஸ்தோத்திரத்துடன் ஜெபத்தில் விழித்திருங்கள். கிறிஸ்துவினுடைய இரகசியத்தினிமித்தம் கட்டப்பட்டிருக்கிற நான் அந்த இரகசியத்தைக் குறித்துப் பேசவேண்டிய பிரகாரமாய்ப் பேசி, அதை வெளிப்படுத்துவதற்கு, திருவசனம் செல்லும்படியான வாசலைத் தேவன் திறந்தருளும்படி எங்களுக்காகவும் வேண்டிக் கொள்ளுங்கள்” (கொலோ. 4:2-4) என்று கூறி அந்தக் காரணத்திற்காகவே, அதாவது கிறிஸ்துவின் இரகசியத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே தான் சிறையிலிருப்பதாகவும் எழுதுகிறான்.

ஜெபத்திற்குத் திட்டவட்டமான எடுத்துக்காட்டு கிறிஸ்துவே. அவர் எப்படி ஜெபித்தார் என்பதைப் பவுல் எபிரெயருக்கு எழுதின நிருபத்தில் விளக்கிக் காட்டுகிறான். ஒருவனும் ஒருக்காலத்திலும் ஜெபித்திராத வகையில் கிறிஸ்து ஜெபித்து உலகத்தார்க்கு ஜெபிக்கவேண்டிய வழியைப் போதித்தார் என்று எபிரெயர் 5:7 இல் நாம் காண்கிறோம். “அவர் மாம்சத்திலிருந்த நாள்களில் தம்மை மரணத்தினின்று இரட்சிக்க வல்லமையுள்ளவரை நோக்கிப் பலத்த சத்தத்தோடும் கண்ணீரோடும் விண்ணப்பம்பண்ணி,

வேண்டுதல் செய்து தமக்குண்டான பயபக்தியினிமித்தம் கேட்கப்பட்டார்.” அவர் தாழ்மையாயிருந்தபடியால் கர்த்தர் அவர் ஜெபத்தைக் கேட்டார். தம் முழு தன்மையிலும் அவர் ஜெபித்தார். சிலுவையில் தம்மையே பலியாக ஒப்படைக்குமுன் அவர் ஜெபத்தில் தம்மை அர்ப்பணித்தார் என்று கூறின் மிகையாகாது. எனவே கடவுளுக்கு நம்மை தத்தம் செய்யும்முன் நாமும் நம்மை ஜெபத்தில் அர்ப்பணிக்க வேண்டுவது இன்றியமையாததாகும். “கிறிஸ்துவுடன் மரித்தல்” என்பதின் பொருளைப் புரிந்து கொள்ளுமுன் நாம் ஜெபத்தில் நம்மைப் படைத்துத் தத்தம் செய்து வெறுமையாக்கி, “நான்” என்ற தன்மையைச் சாகடிக்க வேண்டும்.

பவுலும் அவன் ஜெபமும்

பவுல் சிறிய காரியத்திற்கும் பெரிய காரியத்திற்கும் ஜெபித்தான். இப்படி எல்லாக் காரியத்திற்காகவும் ஜெபிப்பது பேதமையன்று. ஏனெனில் பின் வந்த பரிசுத்தவான்களாகிய லுத்தரும், வெஸ்லியும், பிரெய்னார்டும் இவ்விதமே அனைத்துக் காரியங்களுக்காகவும் ஜெபித்தனர். இம்மைக் குரியவற்றிற்காகவும் ஆவிக்குரிய மறுமைக்குரியவற்றிற்காகவும் ஜெபித்தல் தகுதியுடையதே.

பவுல் கடவுளுடைய பிள்ளை. ஜெபித்துக் கடவுளோடு வாழ்ந்தது மட்டும் அவனை அந்நிலைக்கு உயர்த்திவிடவில்லை. அவன் ஜெபத்தில் இயேசுவைத் தேடினான். இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் ஜெபித்தான்; கடவுளோடு ஐக்கியங் கொண்டான். பரிசுத்தாவியின் பெலத்தை நாடினான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவன் படிப்படியாகத் தெய்வீக காரியங்களைக் கற்றுக் கொண்டான். இவையே அவனைக் கடவுளுடைய பிள்ளை என்ற தகுதியுடையவனாக்கியதோடு அப்போஸ்தலன், தலைவன் என்ற பதவிக்கும் உயர்த்தி விட்டன. இப்படி வரும் ஒவ்வொரு மனிதனும் உண்மையாகவே கடவுளோடு தொடர்புகொண்டு அவருக்காகவே வாழ்பவனாவான். நாம் உண்மையிலேயே இதயபூர்வமாய் ஜெபிக்க விரும்பினால்

ஜெபத்தில் கருத்தூன்ற வேண்டும். இன்றும், ஜெபிக்கும் மக்களுக்கும் பவுலுக்கும் கொடுத்த அதே வரங்களைக் கொடுக்க கடவுள் சித்தமுள்ளவராயிருக்கிறார். பவுல் தன் ஊழியத்தில் கண்ட அதே முடிவை இன்றும் ஜெபிக்கும் மக்களும் தங்கள் செயலில் காணுகின்றனர். எனவே பவுலைப்போல ஜெபிக்கக் கற்றுகொள்ளுதல் தலைசிறந்த செயலாம். பவுலைப்போல என்று கூறும்போது உலகத்துக்கும், மாம்சத்திற்கும், சுயத்திற்கும் ஒருவன் சாவு மணி அடிக்கவேண்டுமென்பது பொருளாம். தியாகமில்லாத ஜெபம் பயனற்றது. எனவே பவுலைப்போல ஜெபிக்க வேண்டும்.

பவுல் தான் ஜெபிக்கும்போதே ஜெபத்தைப்பற்றிய கருத்துக்களையும் வெளியிடுகிறான். பவுல் சபையில் வகித்த தலைமைப் பதவியினிமித்தம் எவ்வளவும் மனதில் பெருமை கொண்டாடவில்லை. அது குறித்துத் தன் கடமைகளில் அசதியாயிருந்தானுமில்லை. அயர்வின்றி இடைவிடாமல் ஓயாது உழைத்தான். சவுல் பவுலாக மாறிய சமயம் மூன்று நாட்கள் கண் தெரியாதவனாய் இருந்தானென்பதனை நாமறிவோம். பவுல் அச்சமயங்களில் குடிக்கவுமில்லை, புசிக்கவுமில்லை, மாறாக அச்சமயங்களில் ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொண்டான். எனவேதான் அனனியா அவனைக் காணச்செல்லும்போதும் பவுல் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தான் என அவனுக்குக் கூறப்பட்டதாக நாம் காண்கிறோம்.

தன் முதல் சுவிசேஷ நற்செய்திப் பயணம் தொடங்குமுன் பவுலும் பர்னபாவும் ஏனைய சபை மூப்பரும் உபவாசித்து ஜெபத்தில் தரித்திருந்தனர். இவ்விதமாகவே பவுல் சபைகளை உருவாக்கினானெனின் அது மிமையாகாது. பவுலும் சீலாவும் பிலிப்பிப் பட்டணத்தார் ஜெபத்திற்காக கூடும் இடத்திலேயே தங்கள் ஊழியத்தை ஆரம்பித்தனர். ஜெபிக்கும் அந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குச் செல்லும் சமயம் குறி சொல்லும் பெண்

ஒருத்தியிடமிருந்த அசுத்த ஆவியைப் பவுல் விரட்டினான். மேலும் சிறையிலிருந்த பவுலும் சீலாவும் பாட்டுப் பாடி ஜெபித்தனர் என்பது வியப்பிற்குரியது.

பவுலின் வாழ்க்கையில் குறிக்கோளாகவும் மையமாகவும் அமைந்ததோடு அவனுடைய வாழ்க்கையோடு வாழ்க்கையாய்ப் பின்னிக் கிடந்தது ஜெபமே. அவனுடைய ஆத்மீக வாழ்க்கையில் தலைமையிடம் கொடுக்கப்பட்டது விண்ணப்பத்திற்கேயாம். கர்த்தர் மிகுந்த கிருபையாலும் அன்பினாலும் பவுலைத் தம்வசமாக்கி அவனுக்கு உன்னத பணியொன்றையும் கொடுத்தார். இந்த உன்னத அன்பும் இரக்கமும்கூட அர்ப்பணித்து ஊழியம் செய்யக் கருதிய பவுலுக்குப் போதுமானதாய் இருக்கவில்லை. இடை விடாமல் ஜெபிக்க வேண்டுமென்று பரிசுத்தாவியின் வல்லமையால் சாத்தானை எதிர்த்துப் போரிட வேண்டுமென்பதையும் பவுல் அறிந்திருந்தான். இவ்விதமாய் உழைத்த பவுல் இரத்த சாட்சியாய் வாழ்ந்து மரித்தான்.

பவுலின் வாழ்க்கையில் சிறந்த பண்பு எது என அலசிப் பார்ப்போர்க்கு அவனுடைய ஜெப வாழ்க்கையே கண்முன்தோன்றும். அவனுடைய வாழ்க்கையின் அதிமுக்கிய வேலையாகப் பவுல் கருதியது ஜெபமே. ராஜாதி ராஜனுடன் கொள்ளும் நேரடித் தொடர்பும், அவனுடைய விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்தும் உன்னத சத்தியம் வெற்றியுள்ள கிறிஸ்தவ வாழ்க்கைக்கு அடிக்கல்லாக அமைவதும், கர்த்தருடைய இராஜ்யம் பரவ முக்கியமாய் இருப்பதும் ஜெபமே என்பதையும் கடவுள் தான் ஜெபிப்பதை விரும்பினாரென்பதையும் பவுல் நன்கு அறிந்திருந்தான்.

பாவத்தின்மேல் வெற்றி வேண்டுமா? நரகாக்கினையி லிருந்து விடுதலை வேண்டுமா? சாத்தானை மேற்கொள்ள வேண்டுமா? இதற்கெல்லாம் ஒரே வழியாகவும் பதிலாயும்

அமைவது ஜெபமே என்பதை மறந்துபோகக்கூடாது. கடவுளையறிந்த மக்கள் எதற்கும் கருத்தூன்றி ஜெபிப்பர் என்பதையும், ஜெபிக்காத கடவுளையறியாத மக்கள் தேவனுக்காக வாழ முடியாதென்பதையும் பவுல் அறிந்திருந்தான். இவற்றையெல்லாம் திட்டமும் தெளிவுமாய் உணர்ந்திருந்த பவுல் ஜெபத்தின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்திருந்ததாலேயே எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் ஜெபித்தான் எனக் கூறலாம். தன்னுடைய ஊழியத்திற்குக் கடவுளின் கிருபை அதிகமாய் தேவை என்பதும் அந்தக் கிருபையைப் பெற ஏற்ற ஒரே வழி ஜெபம் என்பதும் பவுலுக்குத் தெரியும்.

பவுலுக்கு ஜெபம் பழகிய கலை. பழக்கம் வழக்கமான தோடு ஆழ்ந்து கருத்தூன்றி ஜெபிக்கவும் பழகியிருந்தான் பவுல். ரோமாபுரியிலுள்ள சபைக்குப் பவுல் எழுதும் போது ரோமர் 1:9 இல் நாம் காண்கிறபடி, “நான் ஜெபம் பண்ணும்போதெல்லாம் இடைவிடாமல் உங்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறதைக் குறித்து தமது குமாரனுடைய சுவிசேஷத்தினாலே என் ஆவியோடு நான் சேவிக்கிற தேவன் எனக்குச் சாட்சியாயிருக்கிறார்” என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பவுல் ஜெபித்தபோது சிறைக் கதவுகள் தானே திறந்தன. பூமியதிர்ச்சியும் ஏற்பட்டது. பவுலுடைய விரோதிகள் பவுலைச் சிறைப்படுத்திவிட்டால் பிரசங்கிப்பது குறையுமென நினைத்தனர். பவுலின் ஜீவியத்தை அவர்களால் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. மேலும் சுவிசேஷ நற்செய்தி பிரசங்கத்தினால் மட்டுமன்று, ஜெபத்தினாலும் பரவும் என்பதை பவுல் நன்கு அறிந்திருந்தான்.

ஒரு தனி மனிதனின் வாழ்வை இன்பச் சோலையாய் மாற்றி தூய்மைப்படுத்துவது ஜெபமே. ஜெபிக்கும் பழக்க முடையவன் பாடுகளை அனுபவிக்க ஆயத்தமாயிருப்பான். ஏனெனில் பாடுகள் அவன் வாழ்வில் இன்பத்தைக்

கொடுக்கும் என்பதை அவன் அறிவான். மேலும் ஜெபிக்கும் மனிதன் எல்லாவற்றிற்காகவும் ஸ்தோத்திரமும் சொல்வதால் பாடுகளும் அவனுக்கு இன்பமாய் மாறுவதில் வியப்பில்லை. இதுபோலவே பவுலும் சிறைப்படுத்தப் பட்டபோது கர்த்தருக்குள் மகிழ்ச்சியடைந்தான். ஏனெனில் அவனுக்குச் சிறையில் ஜெபிப்பதற்கு ஏராளமான தருணமும் ஓய்வும் கிடைத்தது. பவுலும் சீலாவும் ஜெபத்தில் ஐக்கியப்பட்டு கடவுளுடன் தொடர்புகொண்டு பேசி மகிழ்ந்தனர். ஒரு சமயம் பேதுருவும் யோவானும் சிறையிலிருக்கும்போது அவர்கள் கிறிஸ்துவுக்காக அவமானத்தையும் நிந்தையையும் சகிக்க ஒரு தருணம் கிடைத்தது குறித்து பேருவகை கொண்டனர் (அப். 5:41).

பவுல் எருசலேமுக்குச் செல்லும் வழியில் எபேசு சபையின் மூப்பரைக் கண்டு பேசுவதற்காக மிலேத்துவில் சற்று நேரம் தங்கினான். அங்கு அம்மூப்பரோடு பேசியதோடு மட்டுமின்றி அவர்களுக்குப் போதித்து அவர்களுடன் ஜெபித்தான் (அப். 20:36). ஒரு பிச்சைக்காரன் தான் யாசிப்பவனுக்கு முன் பணிந்து கேட்க வேண்டுவதே முறை. ஒரு பாவி தன் இரட்சகரிடம் தாழ்மையுடன் வேண்டுவதே பண்பு. இதுபோலவே பவுலும் ஜெபிக்கும்போது முழங்காலூன்றி அதன் மூலமாகக் கடவுளுக்கு முன்பாக அவன் தாழ்மையாயிருந்ததை வெளிப்படுத்தினான். எபேசு மக்களுக்குப் போதித்து முடிந்ததும் முழங்காலூன்றி ஜெபித்தே தன் போதனையை முடித்தான் பவுல்.

அந்தியோகியா பட்டணத்தில் மூன்று நாள் ஜெப அனுபவத்திற்குப் பிறகு பவுலின் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை தொடங்கிற்றெனலாம். அதன் பிறகு அவன் வாழ்நாள் முழுவதும் இடைவிடாமல் ஜெபித்தான். ஜெபம் அவனுடைய மூச்சோடு மூச்சாய் ஒன்றிப்போயிருந்தது. முதல் சுவிசேஷ நற்செய்திப் பயணத்திற்கு முன்னும் பவுல்

ஜெபித்தான். சுவிசேஷ ஊழியத்திற்காகப் பவுலையும் பர்னபாவையும் பிரித்துவிடுங்கள் என்று பரிசுத்தாவி யானவர் திருவுளம்பற்றியதைக் கேட்டபின் உபவாசித்து ஜெபம்பண்ணி அந்தியோகியா சபை மூப்பர் அவர்களை அனுப்பிவைத்தனரென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதுவே புதிய ஏற்பாடு காட்டும் சுவிசேஷ ஊழிய முறை. ஜெபிக்கும் பழக்கமுடைய ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்த சபைக்குப் பரிசுத்தாவியின் வழிநடத்துதல் நிச்சயம் இருக்கும். அப்படி அந்தியோகியா சபையினர் ஜெபித்துக் கீழ்ப்படிந்ததாலேயே பவுலும் சீலாவும் கடவுளுக்கெனப் பெரிய காரியங்களைத் தீவிரித்துச் செய்ய முடிந்தது. பவுல் ஜெப வீரனாயிருந்த படியால் அவன் ஊழியம் செய்த சபைகளிலெல்லாம் ஜெபத்திற்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பது குறித்து வற்புறுத்தி வலியுறுத்தினான். மேலும் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் நடுமையம் ஜெபம் என்பதையும் பவுல் உணர்ந்திருந்தான். ஜெபத்தின்மூலம் சபைகளை உருவாக்கிய பவுல் அவற்றிற்கு ஜெபிக்கவும் போதித்தான். சபைகளில் மூப்பரைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தலைவரை நியமிக்கும் சமயமும் பவுலும் சீலாவும் ஜெபித்து உபவாசத்துடனே செய்தனர் என்பதற்கு அப்போஸ்தலர் 14:22,23 சான்று பகரும்.

பின்னர் சில காலம் கழித்து பவுல் ஐரோப்பாவிற்குச் செல்லவேண்டுமென்பதை ஒரு தரிசனம்மூலம் கடவுள் பவுலுக்கு வெளிப்படுத்தினார். கடல் கடந்து மக்கதோனியா பட்டணத்தையடைந்து அங்கிருந்து பிலிப்பி பட்டணம் வந்து சேர்ந்தான் பவுல். அங்கு தேவாலயம் காணப்பட வில்லை. தேவாலயம் இல்லையெனில் யூத மக்கள் அங்கு இருக்கமாட்டார்கள் என்பது வெள்ளிடைமலையாம். அப்படியே யூதர் வசித்தாலும் அவர்கள் எண்ணிக்கை சொற்பமாகவே இருக்கும். பிலிப்பிப் பட்டணத்தில் சில பெண்கள் ஜெபிப்பதற்காக ஒழுங்காக கூடிக்

கொண்டிருந்தனர். பவுலும் அவர்கள் ஜெபக் கூட்டத் திற்குச் சென்று அவர்களுக்குப் போதித்து அவர்களுடன் ஜெபித்தான். இவர்களில் முதன்மையானவன் லீதியாள். இவள் கடவுள் பக்கமாய்த் திரும்பித் தன் நம்பிக்கையை அவர்மேல் வைக்க உறுதிபெண்டாள்.

இந்த ஜெபக் கூட்டத்திற்குப் போகும் வழியில் அசுத்த ஆவி பிடித்த ஒரு பெண்ணைப் பவுல் கண்டு அவளிடமிருந்த பிசாசைத் துரத்தினான். அவள் மூலமாய் சிலர் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருந்த படியால் பவுலின் இச்செய்கை அம்மனிதருக்கு எரிச்சலை உண்டு பண்ணிற்று. அவர்கள் பவுலையும் சீலாவையும் நியாயாதிபதிகளிடம் கொண்டு சென்றனர். நியாயாதிபதிகள் அவர்களைச் சிறைப்படுத்தினர். இந்தச் சிறையிருப்பின் காரணமாக ஒரு சிறை காவலனும் அவனுடைய குடும்பத்தாரும் கடவுள் பக்கம் திரும்பி அவருடைய பிள்ளைகளாயினர். இதன்மூலம் கர்த்தருக்கென்று உண்மையாய் நிலை நின்ற சில பெண்களுடன் சேர்ந்து பிலிப்பிப் பட்டணத்தில் பவுல் ஊழியம் செய்யவும் ஜெபிக்கவும் முடிந்தது.

பவுலுக்குச் சிறையில் கிடைத்த அனுபவத்தைச் சற்றே சிந்தித்துப் பாருங்கள். நள்ளிரவு பவுலும் சீலாவும் இருட்டறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். எங்கும் ஒரே இருட்டு. இரத்தக்கறை படிந்த உடையுடன் அடிக்கப் பட்டதால் ஏற்பட்ட தாங்கொணாத வேதனையுடன் கால்கள் மரக்கட்டைகளில் பிணைக்கப்பட்டிருக்க கர்த்தரைப் பாடிப் போற்றி ஜெபித்தான். சீலாவும் இந்த உபத்திரவத்தில் பங்குகொண்டான். இருளடைந்த சூழ்நிலையும் உடன் வேதனையும் அவர்கள் ஜெப வாழ்க்கையைத் தடுக்கவில்லையென்பது கண்டு மகிழ்தற்குரியது. மற்ற சிறைக் கைதிகள் இந்நிகழ்ச்சிகளை வியப்புடன் கண்ணுற்றனர். திடீரென்று பூமியதிர்ச்சியால்

சிறையில் அடித்தளம் முதலாய் அசைந்தது. கதவுகள் தாமாகவே திறந்தன. எல்லாக் கைதிகளில் விலங்குகளும் தெரித்து விழுந்தன. சிறைக்காவலன் உறக்கத்திலிருந்து விழித்தான். கதவுகள் திறக்கப்பட்டிருப்பது கண்டவுடன் நடுக்கமுற்றுத் கைதிகள் தப்பிவிட்டனரே என பயந்தான். பட்டயத்தை உருவித் தன்னைக் கொலை செய்து கொள்ளப் போனான். ஆனால் அப். 16:28இல் காண்கிறபடி பவுல் உரத்த சத்தமாய், “நீ உனக்குக் கெடுதி ஒன்றும் செய்து கொள்ளாதே நாங்களெல்லாரும் இங்கேதான் இருக்கிறோம்” என்றான்.

பவுல் ஜெபித்ததால் விழைந்த அற்புத நிகழ்ச்சிகளைப் பாருங்கள்! பவுல் சிறையிலும் சரி, வேதனையிலும் சரி, ஜெபிக்கத் தவறவில்லை. ஜெபமே அவனுடைய தலைசிறந்த ஆயுதமாயிருந்தது. பவுல் சிறையில் ஜெபித்ததைத் தேவ தூதர்கள் நிச்சயம் செவிகொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்திருக்கவேண்டும். எனவே பூமியதிரும்படிக் கர்த்தர் கட்டளையிட்டார். பவுலுடைய கால்கள் விடுவிக்கப் படும் கைவிலங்குகள் முறிந்து விழுந்தும் அவன் தப்பிப்போக எத்தனிக்கவில்லை. ஏனெனில் பவுலை மட்டும்தான் இரட்சிக்க விரும்பவில்லையென்றும் அவன் ஊழியம்மூலம் பல்லாயிரக் கணக்கானோரை இரட்சிக்க விரும்புவதாகவும் கடவுள் அவனுக்குத் திட்டவட்டமாய் விளக்கிக் கூறியிருந்தார். எனவே சிறையிலிருந்து தான் மட்டும் உயிர் பிழைத்துச் செல்வதை அவன் விரும்ப வில்லை. அதன் பயனாக பவுல் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றதோடு சிறைக்காவலனும் அவன் குடும்பமும் பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெற்று நித்திய இராஜ்யத்தின் புத்திரராய் மாறும் பேறு பெற்றனர். சில வேளைகளில் அவர் விரும்பும் இடத்தில் நாம் இருந்து, அவருடைய சித்தம் செய்ய விரும்புகிறோமா என்பதை அறிய அவர் வேறு இடங்களுக்குச் செல்லும் வாய்ப்புகளையும்

தருணங்களையும்கூட நமக்குக் கொடுத்து நம்மைச் சோதிப்பதுண்டு.

குறிப்பிட்ட இடங்களில் பவுல் குறிப்பிட்ட காரியங்களுக்காகவும் சூழ்நிலைகளுக்காகவும் ஜெபித்தது போல தெரியவில்லை. ஆனால் பவுல் இடைவிடாமல் ஜெபிப்பவனானதால் இக்காரியங்களுக்காகவும் ஜெபித்திருப்பானெனக்கொள்வதே சிறப்புடையது.

பிலிப்பியிலிருந்து பவுல் துரோவா பட்டணத்திற்குச் சென்று அங்கு ஏழு நாள்கள் தங்கியிருந்தான். வாரத்தின் முதல் நாளிலே சீஷர்கள் அப்பம் பி்ட்கும்படி ஒன்றுகூடின சமயம் பவுல் அவர்களுக்குப் பிரசங்கித்தான். மறுநாளே துரோவாவை விட்டுப் புறப்பட எண்ணியிருந்ததால் இரவில் வெகு நேரம்வரை பிரசங்கித்தான். ஐத்திகு என்னும் பேர் கொண்ட இளைஞனொருவன் ஜன்னலில் உட்கார்ந்திருந்தான். பவுல் பிரசங்கிக்கும்போது நீண்ட நேரமானபடியால் ஐத்திகு உறங்கிவிட்டான். உறங்கியவன் ஜன்னலிலிருந்து கீழே விழுந்து மரித்தான். பவுல் ஐத்திகு விழுந்த இடத்திற்குச் சென்றான். அவனது இழப்பைக் கண்டு வருந்துகிறவர்களை நோக்கி, “ஐத்திகு உறங்குகிறான், கவலைப்படாதீர்கள்” என்று கூறியபின் ஐத்திகுவைத் தழுவிக்கொண்டான். அவனும் உயிர் பெற்றான். பவுல் மேலறைக்குச் சென்று அங்கு விடியுமட்டும் விசுவாசிகளுடனும் சீஷர்களுடனும் பேசிக் கொண்டிருந்தான். பவுல் ஐத்திகுக்காக நிச்சயம் ஜெபித்திருப்பான். ஐத்திகு உயிர் பெற்றதால் மக்கள் மகிழ்ந்தனர். ஐத்திகுவைத் தழுவிய பவுல் அச்சமயம் அவனுக்காக ஜெபித்திருப்பானென திட்டமாய் நம்பலாம். பவுலின் ஜெபத்திற்கு உத்தரவாக ஐத்திகு கர்த்தரால் உயிர்ப்பிக்கப் பெற்றான்.

பவுல் கைதியாகச் சிறைபிடிக்கப்பட்டு ரோமாபுரிக்கு அழைத்துச் செல்லப்படும்பொழுது அவர்கள் பயணமாய்ச்

சென்ற கப்பல் பெருங்காற்றினால் அலைப்புண்டது. இரவில் விண்மீன்களையும், பகலில் சூரியனையும் காண இயலாமல் சூறாவளி கடுமையாகியது. கப்பலிலிருந்த மக்கள் உயிர் பிழைப்போம் என்ற நம்பிக்கையிழந்தனர். அப்போது பவுல் எழுந்து நிற்க கப்பல் தலைவர்களை நோக்கி, “மனுஷரே, இந்த வருத்தமும் சேதமும் வராதபடிக்கு என் சொல்லைக் கேட்டு, கிரேத்தா தீவைவிட்டுப் புறப்படாமல் இருக்கவேண்டியதாயிருந்தது. ஆகிலும், திடமனதாயிருங்கள் என்று இப்பொழுது உங்களுக்குத் தைரியஞ் சொல்லுகிறேன். கப்பற் சேதமேயல்லாமல் உங்களில் ஒருவனுக்கும் பிராணச் சேதம் வராது. ஏனென்றால், என்னை ஆட்கொண்டவரும் நான் சேவிக்கிறவருமான தேவனுடைய தூதனானவன் அந்த இராத்திரியிலே என்னிடத்தில் வந்து நின்று: ‘பவுலே பயப்படாதே, நீ இராயனுக்கு முன்பாக நிற்கவேண்டும். இதோ, உன்னுடனே கூட யாத்திரைபண்ணுகிற யாவரையும் தேவன் உனக்குத் தயவுபண்ணினார்’ என்றான். ஆனபடியினாலே மனுஷரே, திடமனதாயிருங்கள். எனக்குச் சொல்லப்பட்ட பிரகாரமாகவே நடக்கும் என்று தேவனிடத்தில் நம்பிக்கையாயிருக்கிறேன்” என்றான் (அப். 27:21-25). மெலித்தா தீவிலே கப்பல் சேதம் ஏற்பட்ட பின்னும் பவுல் ஜெபித்ததையே நாம் காண்கிறோம். அந்தத் தீவின் மக்கள் எழுப்பியிருந்த நெருப்பில் பவுல் ஒரு கட்டுச் சுள்ளியை எடுத்துப் போட்டான். நெருப்பிலிருந்து விஷப் பூச்சி ஒன்று தோன்றிப் பவுலின் கையைக் கவ்விக்கொண்டது. அத்தீவின் மக்கள் பவுல் செய்த ஏதோ பாவத்தின் நிமித்தமாகத் தண்டிக்கப்படுகிறானென எண்ணினார். மாறாக பவுல் தன் கையை உதறவே அந்தப் பூச்சி மீண்டும் நெருப்பில் விழுந்ததையும் பவுலுக்கு எந்தவிதச் சேதமும் ஏற்படாததையும் கண்டு சூழ்ந்திருந்த மக்கள் பவுல் ஒரு தேவனாக இருக்கவேண்டுமென எண்ணினார். அந்தத் தீவின்

தலைவனுக்குச் சுற்று வட்டாரத்தில் கொஞ்சம் நிலமிருந்தது. அந்தத் தலைவனின் தகப்பனுக்கு வயிற்றுக் கடுப்பு ஏற்பட்டது. அதன் காரணமாய் மரணம் ஏற்படலாமெனக் கருதப்பட்டது. பவுல் அவனைக் காணச்சென்று தன் கைகளை அவன்மேல் வைத்து ஜெபித்தான். கர்த்தர் அவன் ஜெபத்தைக் கேட்டதால் அந்தத் தலைவன் உயிர் பிழைத்தான். இதைக் கண்டு கேட்ட பிறரும் தங்கள் வியாதியஸ்தரைப் பவுலிடம் கொண்டுவந்தனர். பவுலும் அவர்களுக்காக ஜெபித்தான். கடவுள் கிருபையால் சுகமும் கிடைத்தது.

பவுலுடைய வாழ்க்கையின் முற்பகுதியில் நிகழ்ந்தவை சிலவற்றைக் காணுவோம். கிரேக்க நாட்டிலிருந்து எருசலேமுக்குத் திரும்பும் வழியில் பவுல் மிலேத்துவிலே தங்கி எபேசு பட்ணத்திலிருந்து மூப்பருடன் அளவளாவினான். அவர்களைவிட்டுப் பிரியுமுன் அவர்களுடன் கூடி ஜெபித்தான் பவுல். ஜெபத்தினால் தாங்கப்படாத பிரசங்கம் எதுவும் பலனற்றது என்பது பவுலுக்குத் தெரியும். கடவுளுடைய உதவியைத் தேட எண்ணி அப்படியே உதவிக்காக ஜெபித்தான். அங்கிருந்து பவுல் தீருவுக்கு சென்று அங்கு சீஷருடன் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தான். அந்தச் சீஷர்கள் பவுலை எருசலேமுக்குச் செல்லவேண்டாமென்று தடுத்தனர். ஆனால் பவுல் தான் முன்குறித்த பயணத்தை நிறுத்த விரும்பாததால் அந்தச் சீஷர்கள் தங்கள் மனைவி பிள்ளைகளுடன் வந்து பவுலை வழியனுப்பிவைத்தனர். கடற்கரையில் அனைவரும் முழங்காற்படியிட்டு மன்றாடினர். பவுல் இனி ஒருமுறை அந்த மக்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பிருக்காது என்பதை திட்டமாய் அறிந்திருந்ததால் அம்மக்களுக்காய் விசேஷித்த விதமாய் கடவுளின் ஆசீர்வாதம் அவர்கள்மேல் இருக்கும்படி ஜெபித்தான். அந்த ஜெபம்மூலம் பவுல் விசுவாசிகளிடம் கொண்டிருந்த அன்பும் விசுவாசிகள்

பவுலிடம் கொண்டிருந்த பரஸ்பர அன்பும் வெளிப் படுகிறது. எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் பவுலுக்கு ஜெபிக்க மிகுந்த விருப்பம் உண்டு. விசுவாசிகளுக்காகப் பவுல் ஜெபிப்பதும் விசுவாசிகள் சூழ முழங்காற்படி யிட்டிருப்பதும் ஒரு கண்கொள்ளாக் காட்சியாம்.

பவுல் எருசலேமையடைந்தபொழுது பவுலை ஜெபஆலயத்தில் கண்ட அவனுடைய விரோதிகள் அவனைக் கொலை செய்ய வகை தேடினர். ரோம போர்ச்சேவகர் பவுலைத் தப்புவித்துக் கோட்டைக்குள் தூக்கிச் சென்றனர். கோட்டைக்குள் பவுலைச் சூழ்விருந்தவர்களிடம் பேச அனுமதித்தான் ரோமப் படைத் தலைவன். பவுலும் ஜெபத்தின் மேன்மையைக் குறித்துப் பேசினான். இரண்டு முறை பவுல் இவ்விதமாய் ஜெபத்தின் சிறப்பையும் மேன்மையையும் தன் ஜீவியமூலமாக எடுத்துக் கூறியதாகக் காண்கிறோம். ஒரு முறை தமஸ்குவில் யூதாவின் வீட்டிலும் மறுமுறை ரோம போர்ச்சேவகர்கள் சூழ்ந்த எருசலேம் கோட்டையிலு மிருந்தான். தமஸ்குவிற்குப் பயணப்பட்டுச் சென்று கொண்டிருந்த பவுலைக் கர்த்தர் சந்தித்தார், வழிமறித்தார். அதன் விளைவாகப் பவுல் மூன்று நாள் பார்வையற்றவனா யிருந்தானென்பதை நாமறிவோம். பார்வையற்றிருந்த சமயத்தில் பவுல் ஜெபிக்கத் தொடங்கினான். கர்த்தர் அனனியா என்ற பாத்திரத்தையும் தமஸ்குவிலே ஆயத்தம்பண்ணி வைத்திருந்தார். பவுல் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தபோது அனனியாவை அவனிடம் போகும் படிச் கட்டளையிட்டார் கர்த்தர். அனனியா கர்த்தரின் கட்டளையைக் குறித்துக் கலக்க மடைந்தானென்று கேள்விப்படுகிறோம். இது இயற்கையே! ஏனெனில் கிறிஸ்துவிற்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் பகைவனாகவும் விரோதியாகவுமிருந்த வைராக்கிய உள்ளம் படைத்தவன் பவுல் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். என்றாலும் கர்த்தர்,

“பவுல் இப்போது ஜெபித்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்று கூறியது அனனியாவிற்கு ஆறுதல் தந்தது. மக்கள் தங்கள் பாவங்கள் கழுவப் படுவதற்கு முன்னும் ஜெபிப்பர். கடவுளை உண்மையாகத் தேடும் மக்கள் ஜெபிப்பர். ஒருவன் ஜெபிக்கும் முறையிலிருந்து அவன் கடவுளோடு ஒப்புரவாக எவ்வளவு வாஞ்சையாயிருக்கிறான் என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். ஜெபத்துடனும் நொறுங்கிய உள்ளத்துடனும் தம்மண்டை வருவோரை ஏற்றுக் கொள்ளும் பண்பு கர்த்தருக்கு உண்டு. உண்மையாகவே ஜெபிக்கும் ஒருவன் சத்தியத்தை அறிந்து கொள்ள வாஞ்சையாயிருக்கிறான் என்பதை திட்டமாய் உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

எருசலேமுக்கு வந்து சிலகாலம் ஆன பின்னர் பவுல் ஜெபிப்பதற்காக ஜெப ஆலயத்திற்கு ஒருநாள் சென்றான். அவன் ஆலயத்தில் ஜெபிக்கும் சமயம் கர்த்தர் அவனுக்குத் தரிசனமாகி எருசலேமைவிட்டு வெளியேறும்படிக் கூறினார். அச்சமயம் பவுல் தான் கிறிஸ்தவர்களைத் துன்புறுத்தியதையும், கொலை செய்யும்படித் தமஸ்குவிற்குப் புறப்பட்டு வந்ததையும், ஸ்தேவான் கல்லெறியுண்டு கொல்லப்படுவதற்கு உறுதுணையாயிருந்ததையும் கர்த்தருக்கு நினைப் பூட்டினான். அச்சமயம் கர்த்தர், பவுல் புற ஜாதிகளுக்குச் சவிசேஷத்தை அறிவிக்கவேண்டுமெனத் தாம் விரும்புவதைக் கூறினார். அநேகமாய் நாம் ஜெபிக்கும் சமயங்களில் நம்மைக் குறித்து கடவுளின் திட்டத்தை நாம் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளமுடியும். அதிக நேரம் அவர் பாதத்தில் செலவிடும் போது நம் வாழ்க்கையில் நாம் செய்யும் தவறுகள் குறைவதைக் காணலாம். அதோடு அவரோடு அதிக நேரம் உறவாடுவதால் இன்பமான சூழ்நிலையையும் உருவாக்கி மகிழலாம். நாம் நம்மை முழுவதும் அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு நம்முடைய வாழ்க்கையின் பாதையை உருவாக்க அவருக்கு அதிகாரம்

கொடுக்கும்போது அவர் அதைச் செவ்வனே செய்து முடிப்பார். ஏற்ற காலத்தில் திட்டத்தையும் தீட்டித் தருவார்.

பவுலின் ஜெபத்தைப் பலவகையாகக் கூறுபடுத்துவது கடினமான செயல் ஆகும். ஏனெனில் அவனுடைய ஜெபம் செறிந்து எல்லாக் கருத்துக்களையும், உள்ளடக்கி யிருந்தாலும் அதே சமயத்தில் விரிவாயும், சிறு காரியங்களும், தெளிவுபடுத்தப்பட்ட விதத்தில் அமைந்திருந்தது. தன்னுடைய பிரசங்கத்தில் ஜெபத்தைக் குறித்து அதிகமாக பவுல் வலியுறுத்துவதைக் காணலாம். குறிப்பாக, சபை ஜெபத்திற்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதையும் கூறுவதைக் காணலாம். இப்படி வெறும் வார்த்தைகளால் ஆகாயத்தில் சிலம்பம் பண்ணிச் சொல்லோடல்லாமல், தன் வாழ்க்கையில் செயல்படுத்தியும் காட்டினான் பவுல். ஜெபத்தின் மேன்மையைப் புடமிட்டுச் சோதித்தறிந்த பின்னரே திட்டமும் தெளிவுமாய் உறுதியோடு பிரசங்கிக்க ஆரம்பித்தான். ஜெபிக்கும்படிக் கூறியவிதமாகவே தானும் ஜெபித்துக் காட்டினான்.

ரோமருக்கு எழுதிய நிருபம் பலவகையாலும் சிறந்ததாகும். பவுல் ஜெபத்துடனே ஆரம்பித்து ஜெபத்துடனே முடிக்கிறான் எனின் அது மிகையாகாது. அந்த நிருபத்தின் தொடக்கத்தில் “நான் ஜெபம் பண்ணும்போதெல்லாம் இடைவிடாமல் உங்களை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்று ரோம விசுவாசிகளுக்கு எழுதுகிறான். அந்த நிருபத்தின் நடுப்பகுதியிலோ “ஜெபத்திலே உறுதியாய்த் தரித்திருங்கள்” (ரோமர் 12:12) என்று கூறி இறுதியில் “நீங்கள் தேவனை நோக்கிச் செய்யும் ஜெபங்களில் நான் போராடுவது போல் நீங்களும் என்னோடுகூடப் போராட வேண்டுமென்று நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினிமித்தமும், ஆவியான வருடைய அன்பினிமித்தமும், உங்களை வேண்டிக்

கொள்ளுகிறேன்” என்று முடிக்கிறான் (ரோமர் 15:32). இதன்மூலம் பவுல் ஜெபத்திற்குத் திடமான சாட்சி என்பதை அறிய முடிகிறது. தான் மட்டுமன்றி பிறரையும் அவ்வண்ணம் உருவாக்க முனைந்தான் என்பதும் வெளிப்படுகிறது.

தெசலோனிக்கேயாவிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கு எழுதும் போது “தேவனுக்குப் பிரியமான சகோதரரே, உங்கள் விசுவாசத்தின் கிரியையையும், அன்பின் பிரயாசத்தையும், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள உங்கள் நம்பிக்கையின் பொறுமையையும், நம்முடைய பிதாவாகிய தேவனுக்கு முன்பாக நாங்கள் இடைவிடாமல் நினைவுகூர்ந்து, நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களென்று நாங்கள் அறிந்து, எங்கள் ஜெபங்களில் இடைவிடாமல், உங்களைக்குறித்து விண்ணப்பம்பண்ணி, உங்களெல்லாருக்காகவும் எப்பொழுதும் தேவனை ஸ்தோத்தரிக்கிறோம்”. (1 தெச. 1:2-4) என்று எழுதுகிறான். என்ன அற்புதமான விண்ணப்பம்! தொடர்ந்து “உங்களைக் குறித்து அடைந்திருக்கிற மிகுந்த சந்தோஷத்திற்காக, நாங்கள் தேவனுக்கு எவ்விதமாய் ஸ்தோத்திரம் செலுத்துவோம்? உங்கள் முகத்தைக் கண்டு, உங்கள் விசுவாசத்தின் குறைகளை நிறைவாக்கும் பொருட்டு, இரவும் பகலும் மிகவும் வேண்டிக்கொள்கிறோம்” (1 தெச. 3:9,10) என்று தெசலோனியருக்கு எழுதியவன் தொடர்ந்து நிருபத்தின் இறுதியில், “சமாதானத்தின் தேவன்தாமே உங்களை முற்றிலும் பரிசுத்தமாக்குவாராக. உங்கள் ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் முழுவதும், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவரும்போது குற்றமற்றதாயிருக்கும்படி காக்கப்படுவதாக” (1 தெச. 5:23) என அவர்கள் திருப்தியடையும் விதத்தில் சீரிய முறையில் முடிக்கிறான் பவுல்.

அந்த ஆதிக் கிறிஸ்தவருக்காய்ப் பவுல் எவ்விதம் ஜெபித்தான் என்பதை பாருங்கள்! இரவும் பகலும்

அவர்களை நினைத்து ஜெபித்தான். பவுல் ஜெபித்ததுபோல சபைகளுக்காக ஜெபிக்கும் ஊழியர் இன்று நம் சபைகளுக்குத் தேவை. பிரசங்கிக்கவும் ஜெபிக்கவும்கூடிய ஊழியர் நமக்குத் தேவை. தான் ஜெபித்த மக்களுக்குக் கடவுள் பெருத்த அதிசயமான காரியங்களைக் கட்டளை யிடுவாரென்பது பவுலுக்குத் தெரியும். கர்த்தருடைய சித்தத்தையறிந்து அவருடைய வல்லமையில் ஜெபிக்க வேண்டும்.

தான் கண்டவர்களுக்காக மட்டுமின்றி காணாத தேவ ஊழியருக்காகவும் பவுல் ஜெபித்தான். ரோமாபுரியிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களைச் சந்திக்குமுன்னதாகவே அவர்களுக்காக பவுல் இடைவிடாமல் ஜெபித்தான். ஜெபத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்திருந்த பவுல் ஜெபத்திற்கு முழுமையும் தன்னை அர்ப்பணித்தான். ஜெபிக்கும் போதெல்லாம் முழு இருதயத்தோடு ஜெபித்த பவுலின் ஒரே நோக்கம் ஆண்டவருடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெறவேண்டும் என்பதேயாகும். ஏனெனில் விலை மதிக்கமுடியாத கடவுளின் ஆசீர்வாதங்களை அவன் வேறு எந்த வழியிலும் பெறமுடியாது என்பதைத் திட்டமாய் அறிந்திருந்தான்.

தனக்காக ஜெபித்தபோதும் பவுல் சுயசித்தம் நிறைவேற ஜெபித்தானில்லை. தன்னலமற்ற ஜெபத்திற்கு ரோமர் 1:9,10,11 சாட்சி பகரும். அங்கு பவுல், “உங்களிலும் என்னிலுமுள்ள விசுவாசத்தினால் உங்களோடேகூட நானும் ஆறுதலடையும்படிக்கும், உங்களைக் காண வாஞ்சையாயிருக்கிறபடியினாலே, எவ்விதத்திலாவது நான் உங்களிடத்தில் வருகிறதற்குத் தேவனுடைய சித்தத்தினாலே எனக்கு நல்ல பிரயாணம் சீக்கிரத்தில் கிடைக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்” என எழுதுவதிலிருந்து தன்னை மகிழ்விப்பதற்காகவும் தன் விருப்பத்திற்காகவும் ரோமாபுரிக்கு பவுல் செல்லவில்லை

என்பது தெளிவாகப் புலனாகிறது. அங்குள்ள விசுவாசிகளைக் கர்த்தருக்குள் உறுதிப்படுத்தவே அங்குசெல்ல விரும்பினான். இன்னும் அவர்கள் பெற்று அனுபவத்திராத பல ஆவிக்குரிய வரங்களைக்குறித்து அவர்களுக்குப் போதித்து அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி ஆவியில் வளர ஊக்குவிக்க விரும்பினான் என்பதும் தெளிவாகிறது. விசுவாசத்திலும், அன்பிலும் அவர்கள் வளருவதால் கிறிஸ்தவ பண்பை உருவாக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே பவுலின் தீராத வாஞ்சை.

பவுலும் விண்ணப்பக் குறிப்புகளும்

பவுல் பிறரைத் தனக்காக ஜெபிக்கும்படி கேட்டான் என்று அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோம். தானே அதிகக் கருத்தூன்றி ஜெபித்ததோடு மற்றவரையும் ஊக்கமுடன் ஜெபிக்க ஏவினான் என்பதிலிருந்து பவுல் ஜெபத்திற்களித்த முக்கியத்துவம் புலப்படுகிறது. பிறருக்காக ஏறெடுக்கும் ஜெபம் விலையேறப்பெற்ற பொக்கிஷம். அதன் விலையை மதிப்பிடமுடியாது. எனவே அடிக்கடி பிறரை ஜெபிக்கக் கேட்டுக் கொண்டானென்பது ஆச்சரியத்துக்குரியதன்று.

கிறிஸ்தவர்களை ஜெபிக்குமாறு பவுல் ஏன் கேட்டுக்கொண்டான்? அவர்கள் கிறிஸ்துவை நேசித்து அவரில் அன்பு செலுத்தி அவருக்காக இவ்வுலகில் ஊழியம் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பமுடையவனாயிருந்தபடியால் பவுல் அவர்களை எப்பொழுதும், எல்லாவற்றிற்காகவும் ஜெபிக்கக் கேட்டுக்கொண்டது தகுதியுடையதே. அவர்களை ஜெபித்திலேயே ஊறித் திளைக்கவேண்டுமென பவுல் விரும்பினான். தனக்கு முன் குறிக்கப்பட்டிருந்த பெரிய ஊழியத்தைச் சரி வரச் செய்யவும், தான் மேற்கொள்ளவேண்டியிருந்த பாடுகளுக்கும் தேவைப்பட்ட கிருபைக்காகவும் பிறரை ஜெபிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான் பவுல். எனவே கிறிஸ்தவர்களைத் தனக்காக ஜெபிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டதாகக் காண்கிறோம்.

அப்போஸ்தலரில் தலைசிறந்த பவுலுக்கு ஜெபம் தேவைப்பட்டது. அவன் அப்போஸ்தல ஊழியத்திற்காக அழைக்கப்பட்டிருந்ததால் அவனுக்குத் தேவை இல்லாமல் இருக்கவில்லை. ஜெபத்தைச் சார்ந்து வாழவேண்டியதை அவன் உணர்ந்ததால் எந்த இடத்திலுமிருந்து கிறிஸ்தவரைத் தனக்காக ஜெபிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான் எனலாம்.

எபிரெயருக்கு எழுதிய நிருபம் பவுல் எழுதியது என அநேகர் நம்புகின்றனர். ஆனால் அதில் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. யாராயிருந்தாலும் அதன் ஆக்கியோன் தனக்காக ஜெபிக்கும்படி மக்களிடம் கேட்பதற்கு இரு காரணம் காட்டி தன் வேண்டுகோளை நிலைநாட்டுகிறான். ஒன்று அவனுக்குச் சுத்தமான மனசாட்சி இருந்ததால் எல்லா இடத்திலும் நேர்மையானதைச் செய்ய விரும்பினான். மற்றொன்று கர்த்தர் தன்னைச் சீக்கிரமாய் எபிரெயர்களிடம் அனுப்பும்படி பவுல் விரும்பினான். ஆகவே தான் எபிரெயர்களிடம் சீக்கிரம் சென்று சேர உதவிபுரிவது மற்றோருடைய ஜெபமே என்பதைப் பவுல் நன்கு உணர்ந்திருந்தான். மேலும் தன்னிடத்தில் குற்றமில்லாத மனசாட்சி இல்லையெனில் மற்றவர் தனக்காக ஜெபிப்பதும் வீணான செயலாயிருக்குமென பவுல் கருதினான். ஒருவேளை பிறருடைய ஜெபமும் தன்னுடைய ஜெபமும் சேர்ந்து கிரியை செய்யாவிடில் எபிரெயர்களிடம் தான் செல்லுவதே சாத்தியமாகாதென்பதும் பவுலின் எண்ணமாகும். எனவே ஜெபமே விந்தை புரிந்தது.

இவை எல்லாவற்றையும் பவுல் நன்கு திட்டமும் தெளிவுமாய் உணர்ந்திருந்ததாலேயே பிறரை ஜெபிக்கும்படி அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டான் என்பது புரிகிறது. கர்த்தருடைய பிள்ளைகளில் ஜெபம் விலைமதிப்பற்றது என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். மற்றவருடைய ஜெபம் தனக்குப் பெருத்த அளவில் உதவுமென்பதும், ஜெபமே தன் ஊழியத்தின் ஜீவநாடி என்பதும் பவுலுக்குத் தெரியும்.

அதனாலேயே பவுல் ஜெபத்திற்கு அத்தனை முக்கியத்துவம் கொடுத்தான் என்பதைப் பார்க்கிறோம். ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்திலும் உருக்கத்துடன் கெஞ்சுவதைக் காண்கிறோம் (ரோமர் 15:30). பிறருடைய ஜெபம் தனக்குக் கைத்தாங்கலாய் அமையுமென பவுல் நம்பினான். பொன்னையும், பொருளையும், நேரத்தையும் பிறருக்காகச் செலவழிப்பதை விட உண்மையாகவே பிறருக்குப் பேருதவியாக அமைவது நம்முடைய ஜெபமே. ஜெபத்தின்மூலம் நம்முடைய தேவைகள் சந்திக்கப்படுவதோடு இக்கட்டுக்கும் விலக்கிக் காக்கப்படுகிறோம். பவுலின் நம்பிக்கை அலைக் கழிக்கப்படும்போது கொரிந்து பட்டணத்திலுள்ள கிறிஸ்தவர்களின் ஜெபத்தின்மூலமாய் வெற்றி கண்டதாகக் கொரிந்து சபையினருக்குப் பவுல் எழுதியுள்ளான். விசுவாசிகள் ஒருவருக்கொருவர் பாராட்டிக்கொள்ளக் கூடிய பேருதவி ஜெபமே.

சிறையிலிருக்கும்போது பொறாமையும் வஞ்சகமும் நிறைந்தோரால் சூழப்பட்டிருந்த பவுல் பிலிப்பிச் சபையினருக்கு, “அது உங்கள் வேண்டுகோளிலும் இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய ஆவியின் உதவியினாலும் எனக்கு இரட்சிப்பாக முடியுமென்று அறிவேன். நான் ஒன்றிலும் வெட்கப்பட்டுப் போகாமல் எப்பொழுதும்போல் இப்பொழுதும் மிகுந்த தைரியத்தோடே ஜீவனாலாகிலும், சாவினாலாகிலும், கிறிஸ்து என் சரீரத்திலே மகிமைப் படுவாரென்று எனக்கு உண்டாயிருக்கிற வாஞ்சைக்கும் நம்பிக்கைக்குத் தக்கதாய் அப்படி முடியும்” (பிலி. 1:19,20) என்று எழுதித் தனக்காக ஜெபிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறான். ஏனெனில் ரோமாபுரியில் கிறிஸ்துவுக் காகச் சாட்சியாய் நிற்பதின்மூலம் உயிரிழக்கக்கூடும் என பவுல் எண்ணியதே இதற்கு மூல காரணமாம்.

விந்தையான முறையில் அற்புதமாய் கர்த்தரால் சந்திக்கப்பட்ட பவுல் அன்றிலிருந்தே வழுவாத கிறிஸ்தவ

வாழ்க்கை நடத்தினான் என்று கூறுவது புகழுரையன்று. அவன் பின்பு கர்த்தரால் அப்போஸ்தலனாகவும் அழைக்கப்பட்டான். இவையெல்லாச் சிறப்புமிருந்தும் அதனால் இறுமாப்படையாமல் தான் ஜெபிக்கவேண்டுவது குறித்தும், பிறர் தனக்காக ஜெபிக்கவேண்டியதைக் குறித்தும், அதன் முக்கியத்துவத்தைக் குறித்தும் பவுல் நன்கறிந்திருந்தான்.

ரோமாபுரியினருக்குப் பவுல் எழுதும்போதும், அவிசவாசிகளான கொடுமை நிறைந்த தீவினையாளரின் கெடுபிடியிலிருந்து தீயோரின் தீய திட்டங்களைச் சிதைத்துத் தாறுமாறாக்கும் கருவி ஜெபமே என்கிறான். ஜெபம் தீயவரைத் தாக்குகிறது. ஏனெனில் ஜெபத்தின்மூலம் கர்த்தர் கிரியை செய்கிறார். பவுலினுடைய ஊழியத்தைக் குறித்துத் தவறாக எண்ணின கிறிஸ்தவர்களும், விரோதிகளான மற்றவர் பலரும் இருந்தனர். எனவே தன்னைக் குறித்தும் தன் ஊழியத்தைக் குறித்தும் தவறாகப் புரிந்துகொண்டுள்ள மக்களின் மனநிலை மாற வேண்டுமென பவுல் ஜெபித்தான். மேலும் ரோமாபுரிக்குச் செல்ல நல்லதொரு சேதமற்ற பயணம் தனக்கு வாய்க்கும்படியும், ரோமாபுரியிலுள்ள விசுவாசிகளுடன் ஐக்கியம் கொள்ளவும், பிறரைத் தனக்காக ஜெபிக்கும்படிக்கேட்டுக்கொண்டான். மேலும் ரோமாபுரியிலுள்ள விசுவாசிகளுக்கு உயிரூட்டி உற்சாகப்படுத்தி நம்பிக்கையில் வளர வாய்ப்பளிக்க வேண்டுமென்பதும் பவுலின் எண்ணமாகும். ரோமாபுரியிலுள்ள மக்களிடம் தனக்காக பவுல் ஜெபிக்கும்படிக்கேட்டுக்கொண்ட காரியங்களைப் பாருங்கள். தீயவரிடமிருந்து விடுதலை பெறவும் கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் மத்தியில் தான் செய்யும் ஊழியம் ஆசீர்வாதமானதாக இருக்கவும், எப்படியாவது ரோமாபுரிக்குச் சென்று அங்குள்ளோரின் ஆவிக்குரிய நிலைமையை உயர்த்தவும், தனக்காக உருக்கமாய்

ஜெபிக்கும்படிப் பவுல் வேண்டிக்கொண்டான். கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவிற்காகவும், அவருடைய அன்புக்காகவும், பரிசுத்தாவியானவர் பொழியும் அன்புக்காகவும் ஜெபிக்கும்படித் தூண்டி ஏவி எழுப்பி ஊக்குவித்து உற்சாகப்படுத்தும் விதத்தைப் பாருங்கள். விசுவாசிகள் ஒருவருக்கொருவர் ஜெபிப்பதைவிட பேருதவி வேறொன்று மில்லை. ஜெபத்தின்மூலம் கர்த்தரின் உதவியைப் பெறுகிறோம். இதனால்தான் விசுவாசிகள் தனக்காக ஜெபிக்கவேண்டுமென்றும், அதோடுகூடத் தன்னோடு கூடி ஜெபிக்கவேண்டுமென்றும் பவுல் விரும்பியதை நாம் காண்கிறோம்.

ஜெபத்தின்மூலம் நம்முடைய விரோதிகளையும் பகைவரையும் நாம் தோல்வியடையச் செய்து வெற்றி சிறக்கலாம். மக்கள் கொண்டுள்ள தவறான எண்ணங்களைச் சரிப்படுத்தலாம். மக்கள் தனக்காக ஊக்கமாய் ஜெபிக்கும் சமயம் இடையூறுகளும் தடைகளும் எதிர்ப்புகளும் நீங்கித்தான் எருசலேமுக்குச் செல்லுவதும் கர்த்தரால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுச் சாத்தியமாகும் என எண்ணினான். கர்த்தர் பவுலுடைய வாஞ்சையையும் விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றுவாரெனவும் எண்ணினான். மக்களுடைய ஜெபத்திற்கும் இத்தகைய வலிமை உண்டு. ஜெபத்தின் காரணமாய் விந்தையான செயல்கள் நடக்கக் கூடுமென பவுல் நம்பினான். ஆம்! ஆண்களும் பெண்களும் ஜெபிக்கும்போது அதிசயமான, அற்புதமான நிகழ்ச்சிகள் நம்மைச் சுற்றிமட்டுமன்று, உலக முழுவதுமே நடைபெறும் என்பதில் ஒரு சிறிதும் ஐயமில்லை. வாழையடி வாழையாக வந்து கிறிஸ்தவர்கள் ஜெபிக்கும் மக்களாய் இருந்திருப்பாரேல் இன்றைய சபையின் நிலைமை இன்றிருப்பதைவிடப் பன்மடங்கு சிறப்பாக அமைந்திருக்குமென்பது உறுதி. இன்னும் ஏராளமான, ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கர்த்தரின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றிருப்பர்.

பவுல் விடுத்த விண்ணப்ப அறிக்கையைக் காணும் நமக்குப் பவுல் ஜெபத்தின் வல்லமைக்கு எந்த அளவில் எல்லைக் கோடு வகுத்திருந்தார் என்பது தெளிவாகிறது. ஜெபத்திற்குத் தன்னளவில் எந்த வலிமையும் சிறப்பும் கிடையாது. மந்திரமோ, மாயமோ அல்லது தந்திரமோ கிடையாது. ஆனால் எல்லாம் வல்ல, எல்லாம் உருவாக்கிய கர்த்தரின் வல்லமையைச் சார்ந்து தன்னுடையவற்றைச் சாதித்துக் கொள்கிறது எனலாம். ரோமர் 15:30இல் பவுல், “நீங்கள் தேவனை நோக்கிச் செய்யும் ஜெபங்களில், நான் போராடுவது போல நீங்களும் என்னோடு கூடப் போராடவேண்டும்” என்று கூறுவதிலிருந்து பவுல் ஜெபத்தைக் குறித்துக் கொண்டிருந்த கருத்து தெளிவாகிறது. தன் ஆத்துமா இறங்கியுள்ள பயங்கர போராட்டம், மற்போர் நேரிடைத் தாக்கல் அல்லது மோதல் என பவுல் ஜெபத்தைக் குறித்துக் கருதியதாகக் கொண்டால், அது மிகையாகாது. அது காரணமாகவே “போராட வேண்டும்” என்ற சொல்லை ரோமருக்கு எழுதும்போது பயன்படுத்து கிறான் எனக் கொள்ளலாம். ஜெபிக்கும் சமயம் எந்த ஒரு காரியத்திற்காக ஜெபிக்கிறோமோ அதன் முடிவு காண இயலாது. சில வேளைகளில் தவிக்கும்போது, நம்முடைய ஆத்துமா களைப்படைந்து சேர்ந்து போகிறதைக் காண்கிறோம். எனவே பவுல் இந்த ஜெப போராட்டத்தில் தனக்குப் புத்துணர்ச்சியும், புது பெலனும் தேவையென்று எண்ணுகிறான். தன்னால் தனியொருவனாக சமாளிக்க முடியுமென்றாலும் பிறருடைய ஜெபம் கைகொடுத்துதவ முடியுமாதலால் பிறரையும் தனக்காக ஜெபிக்கும்படிக் கேட்கிறான்.

நம்முடைய ஜெபம் சாத்தானை எதிர்த்து நாம் செய்யும் போர் எனலாம். இந்தச் சாத்தானை எதிர்க்கவே பவுலுக்குச் சக்தியும் பெலனும் தேவைப்பட்டது. இந்தச் சக்தியையும் பெலனையும் பெறவே பிறருடைய ஜெபம் தேவைப்

பட்டது. பவுல் ஜெபத்தை மற்போருக்கு ஒப்பிட்டது சாலப் பொருந்தும். ஜெபம் கடினமான போராட்டமே. ஏனெனில் ஜெபத்திற்குத் தடைகளும் எதிர்ப்புகளும் கொடிய எதிரிகளும் ஏராளம் உண்டு. தீயசக்திகள் ஜெபக் கோட்டைகளைத் தகர்க்க முயலுவது உண்டு. எனவே ஜெபிக்கும்போதும் நம்முடைய ஆவி பெலனுடையதாக இருக்கவேண்டும். குழந்தை விளையாடுவதுபோல கவலையீனமாய் பவுல் ஜெபிக்கவில்லை. குழந்தைத் தனத்தை முற்றிலுமாய் அகற்றிவிட்டு, மனிதனுக்குரிய ஆண்மையுடனும் வீரத்துடனும் சாத்தானை எதிர்த்தான் பவுல். கர்த்தரின் கிருபையும், வல்லமையும், பெலனும் பவுலுக்கு அதிக அளவில் தேவைப்பட்டன. ஜெபிக்கும் கிறிஸ்தவன் போர்க்களத்திற்கு ஒப்பானவன். கோழைகளுக்கும் பலவீனருக்கும் படையில் இடம் கிடையாது. அதுபோலவே பவுலும் கர்த்தருடைய பிரசன்னத்தில் வர அஞ்சிய கோழை மனிதரின் உதவியை நாடவில்லை. அதாவது ஜெபிக்கும் பழக்கமுடைய கர்த்தருடைய பிள்ளைகளின் உதவியையே பவுல் நாடினான். மேலும் கர்த்தர் எதைச் செய்யவேண்டுமென்று விரும்பினாரோ, அந்தக் காரியத்திற்காக உறுதியுடன் இடைவிடாமல் வாஞ்சையோடு கர்த்தரிடம் கேட்கக்கூடிய திறமை படைத்த கர்த்தருடைய பிள்ளைகளின் உதவியையே பவுல் விரும்பினான். சாத்தானை எதிர்க்கும் இந்தப் போரிலே கலந்து அவரவருடைய பங்கை ஏற்றுக்கொள்ள விசுவாசிகளைக் கூவியழைத்த பவுல் போர்க்களத்தில் முரசறைபவனைப் போலிருந்தான். ரோமரைக் கூவியழைத்த பவுல் எபேசுபட்டணத்து மக்களையும் தனக்காக ஜெபிக்கும்படி அழைத்தான்.

எபேசியர் 6:18-20இல் பவுல் விடுத்த விண்ணப்பத்தை வாசித்துப் பாருங்கள். இந்தச் சபைக்காக பவுல் இரவும் பகலும் கண்ணீரோடு அயராது பாடுபட்டு உழைத்

திருக்கிறான். இந்தப் பகுதியில் கிறிஸ்தவனை ஒரு போர்வீரனுக்கு உவமித்து அழகாகச் சித்திரித்துள்ளான் பவுல். எபேசு சபையினருக்கு ஆவிக்குரிய நிலையில் ஏற்படக்கூடிய போராட்டங்களையும், பகைவர்களையும் குறித்து எச்சரித்தபின் தனக்காக ஜெபிக்கும்படியும் அவர்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். “எந்தச் சமயத்திலும் சகலவிதமான வேண்டுதலோடும் விண்ணப்பத்தோடும் ஆவியினாலே ஜெபம்பண்ணி, அதன் பொருட்டு மிகுந்த மன உறுதியோடும் சகல பரிசுத்தவான்களுக்காகவும் பண்ணும் வேண்டுதலோடும் விழித்துக்கொண்டிருங்கள். சுவிசேஷத்திற்காகச் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டிருக்கிற ஸ்தானாபதியாகிய நான் அதைப்பற்றி பேசவேண்டியபடி தைரியமாய்ப் பேசத்தக்கதாக, நான் தைரியமாய் என் வாயைத் திறந்து சுவிசேஷத்தின் இரகசியத்தை அறிவிக்கிறதற்கு வாக்கு எனக்குக் கொடுக்கப்படும்படி எனக்காகவும் விண்ணப்பம் பண்ணுங்கள்” என்று எபேசியருக்குக் குறிப்பாக இந்த ஜெப விண்ணப்பத்தை விடுக்கிறான். பவுல் ஜெபத்தின் உன்னத தன்மையையும், அதன் தேவையையும், அதன் பயனையும் எடுத்துக்கூறி எபேசு மக்களை ஜெபிக்கும்படி வேண்டுகிறான். எந்தச் சமயத்திலும் எல்லாவற்றிற்காகவும், உறுதியோடும் ஊக்கத்தோடும் பரிசுத்தாவியின் அசைவோடும் விழிப்போடும், பரிசுத்தவான்களோடு ஜெபிக்க வேண்டுமென்று போதிக்கிறதைக் காணலாம். இவையெல்லாவற்றிற்காகவும் ஜெபிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டபோதிலும் அவனுடைய தேவையே அவனுக்காக ஜெபிக்கும்படி மக்களைக் கேட்டுக்கொள்ள நடுநாயகமாய் கருவூலமாய் விளங்கியது. தனக்கு இயற்கையாகவே இருக்கக்கூடிய வரங்களையோ தாலந்துகளையோ பவுல் சார்ந்திராமல் ஜெபத்திற்கு உத்தரவாகக் கர்த்தர் அளித்த வரங்களையும் ஈவுகளையுமே பெரிதாக மதித்தான் பவுல். தான் கோழையாகி, வறட்டுப் பிரசங்கம் செய்துகொண்டு

திக்குவாயனாக மாறிவிடக் கூடுமோ என உள்ளுக்குள்ளேயே பவுலுக்கு ஒரு ஐயம் இருந்ததால் தனக்கு விசேஷ தைரியம் கொடுக்கப்படவும், தெளிவாகவும் பூரண விடுதலையோடும் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படியாகவும் தனக்காக ஜெபிக்கும்படியாக எபேசு மக்களை வேண்டுகிறான்.

எல்லா பிரசங்கிமாருக்கும் தைரியமும் மன உறுதியும் தேவை. தன்னுடைய போதனையினால் தனக்கு ஏற்பட இருக்கும் சிக்கல்களையும், பிரச்சினைகளையும் நினைத்து நடுங்குவது பிரசங்கிக்கு அழகன்று. மாறாக எப்போதும் எங்கும் சத்தியத்தை உண்மையோடு முழு இருதயத்தோடும் பிரசங்கிக்கவேண்டும். அப்போஸ்தலர்கள் தைரியமாய்ப் பிரசங்கித்தால் இன்னலுக்குள்ளாகி துன்புறுத்தப்பட்டு நசுக்கப்பட்டனர். எனினும் அவர்களுக்கு இவ்வுலகம் இன்றும் புகழ்மாலை சூடி நிற்கிறது.

ஒரு பிரசங்கியைக் கட்டும் சங்கிலிகள் ஏராளமுண்டு. அவனுடைய இரக்க சுபாவமே அவனைப் பலவீனப்படுத்துகிறது. அவன் கைகளோடு அளவளாவிக் கூடிக்குளாவிக்களிப்பது அவனுக்குக் கண்ணியாகிறது. உரையாடல்களும் தன் மக்களுக்குச் செய்யும் அன்பின் சேவைகளும் அவனுடைய சுதந்தரத்தைப் பறிப்பதோடு, விடுதலையோடு வல்லமையாய் மேடைகளில் போதிப்பதைக் தடுக்கின்றன. மக்களுடைய மனதைப் புண்படுத்தக்கூடாது என்ற இரக்ககுணம் அவனை மக்களைப் பிரியப்படுத்தும் வகையில் பேச வைப்பதால் அதுவும் அவன் தைரியத்தைக் குலைத்து அவனுக்குக் கண்ணியாகிறது. எனவேதான் பவுல் தனக்குத் தைரியத்தை ஊட்டும்படிக் கடவுளிடம் மன்றாடும்படிக் கேட்கிறான்.

பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் நாம் காணும் தீர்க்கதரிசிகள் இத்தகையவற்றிற்கு அஞ்சவில்லை. தங்கள்மீது

மக்கள் சீறியெழுந்தபோதும் அந்தத் தேவனுடைய பிள்ளைகள் கலங்கவில்லை. கர்த்தருடைய சத்தியம் முழுவதையும் மக்களுக்குத் தங்கு தடையின்றி எடுத்துக் கூறினர். நாம் உணர்ந்து அனுபவித்து உண்மை என்று திட்டமும் தெளிவுமாய் அறிந்த சத்தியத்தைப் பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையோடு எடுத்துக் கூறும்போது நமக்கு எள்ளளவும் பயமிராது. ஒவ்வொரு பிரசங்கியும் தான் பிரசங்கிக்கும் போது கர்த்தருடைய வல்லமையும் தைரியமும் தனக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டுமெனத் தனிப்பட போராடி ஜெபிக்க வேண்டும்.

பிரசங்கிமார் தாழ்மையாய் இருக்கவேண்டுவது உண்மையெனினும் கோழைகளாகயிருக்கவேண்டுமென்பது நியதியன்று. தைரியமாய்ச் சத்தியத்தை எடுத்துக்கூறும் பிரசங்கி சீக்கிரத்தில் சினமடைந்து எரிச்சலடைவதில்லை. சத்தியத்தை அவர் அன்போடு வழங்குகிறார். அவர் கடினமாயும் ஆவேசமாயும் பேசாமல் அமைதியாயும் சாந்தமாயும் இரக்கத்துடன் பயமின்றியும் போதிக்கிறார். நாசியில் சுவாசமுள்ள மனுஷனுக்குப் பயப்படாமல் போதிக்கிறவன் கர்த்தருக்கே பயப்படவேண்டும். கர்த்தரால் பயன்படுத்த விரும்பும் எந்தப் போதகனும் உண்மையான தாழ்மையும் கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற பயமும் உடையவனாயிருக்கவேண்டும்.

அப்போஸ்தலருக்குத் தாழ்மையையும், கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற பயத்தையும், தைரியத்தையும், மன உறுதியையும் கொடுத்தது எது என்ற கேள்விக்கு ஒரே பதில் ஜெபம்! ஜெபமே! என்று உறுதியாய் கூறலாம்.

தீமையை எதிர்த்து நன்மை தரக்கூடிய வலிய சக்தி ஜெபமே! 2 கொரிந்தியர் 1:10இலும், பிலிப்பியர் 1:18இலும் பவுல் இது குறித்து எழுதுவதைக் கவனித்துப் படியுங்கள்.

நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையின் அனுபவத்திலிருந்தும் நாம் கர்த்தருடைய வாக்குத்தத்தங்கள் எவ்வளவு உண்மையானவை என்பதை மெய்ப்பித்துக்காட்ட முடியும். ரோமர் 8:28இல் சிறந்த பொக்கிஷம் அடங்கியுள்ளது. அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய் தேவனிடத்தில் அன்புகூறுகிறவர்களுக்குச் சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம்” என்ற அருமையான வாக்குத்தத்தத்தைப் படித்து ரசியுங்கள்! இந்த வாக்குத்தத்தங்களையும் அவை உண்மையானவை என்பதையும் பவுல் அறிந்திருந்தும் அவை வாழ்க்கையில் உண்மையாக நிகழவேண்டுமாயின் ஜெபம் இன்றியமையாதது என்பதையும் அறிந்திருந்தான். எனவேதான் நாம் முன்பு கண்டபடி கொரிந்து சபையாருக்கு எழுதும்போது “இக்கட்டில் நான் இருக்கிறேன். ஆனால் கர்த்தர் என்னை விடுவிக்கக்கூடுமென்று நான் நம்புகிறேன். நீங்களும் என்னோடுகூடச் சேர்ந்து ஜெபத்தில் உதவி புரியுங்கள்” என்று கேட்பது, “எனக்கு ஜெபத்தில் உதவி புரிவதுமூலம் கடவுளுக்கே உதவி செய்கிறீர்கள்” என்பதை மறைமுகமாக வலியுறுத்துகிறது. ஏனெனில் பவுலுக்காக ஜெபிப்பதால் கர்த்தருடைய வாக்குத் தத்தங்களும் வலுப்பெற்று உண்மை என்பது பறை சாற்றப்படும். இதற்காகவே பவுல் பிறறைக் குறிப்பாக பல்வேறு பட்டணத்திலுள்ள கிறிஸ்தவ சபையினரைத் தனக்காக ஜெபிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான் என்றும் கூறலாம்.

பவுல் ஜெபிக்க கேட்கும்போது எல்லாப் பரிசுத்தவான் களுக்காக விண்ணப்பம்பண்ணும்படி கேட்டுக்கொண்டானெனினும், தனக்காகவே சிறப்பாகக் கேட்டான் எனலாம். ஏனெனில் கர்த்தரால் தெரிந்து அழைக்கப்பட்ட எல்லா ஊழியரைப்போலத் தனக்கும் அப்போஸ்தலனுக்குரிய தைரியமும் வீரமும் தேவை என்பதைப் பவுல் உணர்ந்திருந்தான். அப்போஸ்தல ஊழியத்திற்குக் கதவைத்

திறக்கும் திறவுகோல் ஜெபமே! அதுபோல வாய் திறந்து சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கத் தேவைப்படுவதும் ஜெபமே! கொலோசெ பட்டணத்துச் சபைக்குப் பவுல் எழுதுவதைப் பாருங்கள்! “கிறிஸ்துவினுடைய இரகசியத்தினிமித்தம் கட்டப் பட்டிருக்கிற நான் அந்த இரகசியத்தைக் குறித்துப் பேசவேண்டிய பிரகாரமாய்ப் பேசி அதை வெளிப்படுத்துவதற்குத் திருவசனம் செல்லும்படியான வாசலைத் தேவன் திறந்தருளும்படி எங்களுக்காகவும் வேண்டிக் கொள்ளுங்கள்” (கொலோ. 4:3,4).

இவ்விதமாக இன்றைய ஊழியரும் கிறிஸ்தவ சபையினரை ஜெபிக்க வேண்டிக்கொள்ளுவது நல்லது. ஏனெனில் தனக்காக ஜெபிக்கிற மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் ஊழியருக்கு உற்சாகத்தையும் ஊக்கத்தையும் கொடுத்துத் திறம்படக் கர்த்தருடைய செய்தியைக் கொடுக்கவும் உதவும். மேலும் பரிசுத்தாவியின் உதவியால் தான் போதிக்கவேண்டியதைத் திட்டமும் தெளிவுமாகப் போதிக்கவும் உதவும்.

மலைகளை மடுவாக்கி, மேகத்தைத் தெளிவாக்கி, இக்கட்டுகளையும் இன்னல்களையும் பெருத்த ஆசீர்வாதமாக மாற்றும் சக்தியும் வல்லமையும் ஜெபத்திற்கு உண்டு. நமக்கு நன்மைக்கேதுவாக காரியங்களை உருவாக்கும் சக்தியும் ஜெபத்திற்கு உண்டு. பவுலுடைய நாள்களில் இப்படி நடந்தது. இன்றும் மக்கள் ஜெபத்தால் வல்லமையான கிரியைகளைக் காண்பார்கள். ஓர் ஊழியனுக்கு அவனுடைய ஊழியத்தில் தேவைப்படுவது இரண்டு காரியமாகும். முதலாவது அவன் இடைவிடாமல், ஊக்கமாய், உறுதியுடன் ஜெபிக்க வேண்டும். இரண்டாவது அவன் ஊழியம் செய்கிற சபையின் மக்கள் அவனுக்காக ஜெபிக்கவேண்டும். இத்தகைய ஊழியனும் சபையும் காணப்பட்டால் அது உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி நிறைந்த

சூழ்நிலையை உருவாக்கும். அந்த ஊழியன் ஆசீர்வதிக்கப் பட்டவன், அவன் சபையும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது.

தெசலோனிக்கேய சபையுடன் பவுல் தன் அவசரத் தேவையைக் “கடைசியாக சகோதரரே, உங்களிடத்தில் கர்த்தருடைய வசனம் பரம்பி மகிமைப்படுகிறதுபோல, எவ்விடத்திலும் பரம்பி மகிமைப்படும்படிக்கும் துர்க்குணராகிய பொல்லாத மனுஷர் கையினின்று நாங்கள் விடுவிக்கப்படும்படிக்கும், எங்களுக்காக வேண்டிக் கொள்ளுங்கள்” (2 தெச. 3:1,2) என்று கூறிப் பகிர்ந்து கொள்ளுகிறான்.

பவுல் பந்தயசாலையில் பரிசு பெறத்தக்கதாக ஓடும் வீரன் ஒருவனைக் கர்த்தருடைய வசனத்திற்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறான். பரிசு பெற எண்ணி ஓடும் வீரனுக்கு இடையில் தடைகள் ஏற்படுவது இயல்பு. அதுபோலவே வசனம் பரவுவதற்கும் கர்த்தருடைய நற்செய்தி பரவுவதற்கும் பெருத்த தடைகளுண்டு. போதகரோ அல்லது சபையோ அல்லது மக்களுடைய பாவ இருதயமோ எதுவா யிருப்பினும் இத்தகைய தடைகள் நற்செய்தி பரவுவதைத் தடுத்து நிறுத்தக்கூடும். இவைகள் களைந்து நீக்கப்பட்டு, ஆண்களும் பெண்களும் நற்செய்தியைப் புரிந்து கொள்ளும்போது, நற்செய்தியாகிய கர்த்தருடைய வசனம் காட்டுத் தீப்போலப் பரவிக் கர்த்தருக்கு மகிமையைக் கொண்டுவர முடியும். சில விசுவாசிகள் தவறான கொள்கைகளைக் கடைபிடிப்பதுண்டு. அத்தகையோர் தங்கள் தவறான போதனைகளிலிருந்து விடுபட்டுத் தவறுகளைத் திருத்திச் சரியான போதனைகளைக் கைக்கொள்ளும்போதும் கர்த்தருக்கு மகிமை ஏற்படக்கூடும். மேலும் விசுவாசிகள் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் ஆழமான அனுபவங்களை எட்டும்போதும் தேவனுக்கு மகிமையே! ஊழியன் சுய மகிமையையும், பேர் பிரஸ்தாபத்தையும் குறியாகக் கொள்ளும்போதும் நிச்சயமாய் தேவனுடைய

நாமம் மகிமைப்படுவதில்லை. மக்கள் போதகரையோ ஊழியரையோ பெருமைப்படுத்திச் சிறப்பித்து அவருடைய போதகத்தைப் புகழாமல், கர்த்தருடைய வார்த்தையும் செய்தியுமே மேன்மைப்படவேண்டுமென ஜெபிக்க வேண்டும். ஊழியரும் அந்த விதத்தில் போதிக்கவும் ஜெபிக்கவும் வேண்டும்.

பவுலுக்கு அவனுடைய தனிப்பட்ட கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் ஜெபம் தேவைப்பட்டது, அத்துடன் தன்னுடைய ஊழியத்திற்காக ஜெபிக்கும்படி கேட்கிறான், தான் சிறந்த முறையில் வல்லமையோடும் விடுதலையோடும் கர்த்தருக்குப் புகழ் உண்டாகிய முறையில் போதிக்கத் தேவையான பெலனுக்காக ஜெபிக்கக் கேட்கிறான். தான் நேர்வழியில் எடுத்துக்காட்டான வாழ்க்கை வாழவும் விரும்பினான். ஏனெனில் அப்போதுதான் அவனுடைய போதனை வலுப்பெறும். அதற்குத் தேவைப்பட்டதும் ஜெபமே! போதனையைச் சாதனையில் காட்டும்போதே வெற்றி! மேலும் கர்த்தருடைய சாட்சியற்ற, தவறான வாழ்க்கை சுவிசேஷம் பரவுவதற்குப் பெருத்த தடையாயும் அமையும். தன்னிலிருக்கும் தடைகள் மட்டுமின்றி பல்வேறு சபைகளில் காணப்படும் தடைகளும் நீங்கிச் சுவிசேஷம் பரவ சிறந்த தடையற்ற வழி திறக்கப்படவேண்டுமென பவுல் விரும்பினான். பல்வேறு இனத்தவர் மத்தியிலும் நற்செய்தி விரைவாக பரவும்நாளை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்தான் பவுல். அவ்விதம் புறஜாதியார் மத்தியிலும், பிற இனத்தவர் வேற்று நாட்டவர் நடுவிலும் சுவிசேஷம் பரவும்படிச் செய்ய முதல் வழி “தடைகள் நீக்கப்படுதலே” என்பது பவுலின் திட்டமான கருத்து. எனவே இதற்காகவும் குறிப்பாக ஜெபிக்கக் கேட்டான் பவுல்.

இவற்றையெல்லாம் புரிந்து உணர்ந்துகொள்ளக்கூடிய ஊழியன் தன்னுடைய வெற்றிக்கு மூலக்காரணமாய், அடித்தளமாய் அமைவது தன் சபையாரின் ஜெபமே

என்பதை எளிதில் அறிந்துகொள்வான். எனவே ஊழியருக்காகவும் அவருடைய போதனைகளுக்காகவும் ஜெபிக்கும் மக்கள் இன்று வெகுவாகத் தேவை.

தெசலோனிக்கேய சபைக்குப் பவுல் எழுதிய இன்னொரு காரியமும் குறிப்பிடத்தக்கது. “துர்க்குணராகிய பொல்லாத மனுஷர் கையினின்றும் நாங்கள் விடுவிக்கப்படும்படிக்கு” ஜெபிக்கக் கேட்கிறான் பவுல் என்று நாம் பார்க்கிறோம். பொல்லாத மனிதர்மூலம் ஊழியருக்குத் தடைகள் நேரிடுவது இயல்பு. துர்க்குணம் படைத்தோர் துன்புறுத்த லுக்கும் ஆளானதால் அவர்கள் கையிலிருந்தும் விடுவிக்கப் படுமாறு உபயோகிக்கக்கூடிய வலிய ஆயுதமாகிய ஜெபத்தையே சாருகிறான். இதையெல்லாம் நோக்கும்போது சுவிசேஷ பிரபல்லியத்திற்கும் விசுவாசிகளின் ஜெபத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததைப் பவுல் திட்டமும் தெளிவுமாய் உணர்ந்திருந்தான் என்பது புலனாகிறது. எனவே சுவிசேஷம் பரவவும், தீயோரின் கையிலிருந்து விடுபடவும், பிரசங்கிக்கப்பட வேண்டியவிதமாய் பிரசங்கிக்கவும் ஜெபம் தேவை என்றதாலேயே தெசலோனிக்கேய சபையை ஜெபிக்குமாறு வேண்டினான் பவுல்.

எபிரெயருக்கு எழுதும்போதும் தனக்காக பவுல் ஜெபிக்கும்படித் தன்னுடைய இதயத்தைத் திறந்து தூய மனசாட்சியுடையவனாகத் தான் வாழுவதற்கு ஜெபிக்கக் கேட்கிறான். பவுல் எப்போதும் நேர்மையானதைச் செய்து சரியான பாதையில் நடந்து தூய மனச்சாட்சியுடையவ னாய் இருந்தபோதிலும், எபிரெயருக்கு எழுதும்போது இதையே முக்கிய ஜெபக் குறிப்பாக கொள்கிறான். இது பவுலின் சிறப்பான, குறிப்பிடத்தக்க கிறிஸ்தவ பண்பாகும். இந்தப் பண்பு அவனில் குடி கொண்டிருந்தும் கர்த்தர் தன்னை வல்லமையாய் உபயோகப்படுத்த விசுவாசிகள் தனக்காக இடைவிடாமல் ஜெபிக்க வேண்டுமென்று

எண்ணியது சரியே. தான் சீக்கிரமாய் எபிரெயரைச் சந்திக்க தேவன் அருள்புரிய ஜெபிக்கக் கேட்பதை நாம் காணலாம்.

பிலமோனுக்கு எழுதும் சமயம், பவுல் தோழமை பொருந்திய அன்புடன் எழுதுவதைப் பார்க்கிறோம். அவனைச் சந்தித்து அவனுடைய வீட்டில் தங்கவேண்டுமென பவுலுக்குத் தீராத வாஞ்சை இருந்தது. பிலமோன் தனக்காக ஜெபித்துக்கொண்டிருப்பான் என்று திட்டமாய் எண்ணிய பவுல் ஜெபத்தின்மூலம் தடைகளெல்லாம் நீக்கப்பட்டுத் தான் பிலமோனிடம் செல்லும் பயணமும், சாத்தியமாகும் எனவும் நம்பினான். எனவேதான் பிலமோனுக்கு “உங்கள் விண்ணப்பங்களினாலே நான் உங்களுக்கு அனுக்கிரகிக்கப்படுவேனென்று நம்பியிருக்கிற படியால் நானிருக்கும்படிக்கு ஓரிடத்தை எனக்காக ஆயத்தம்பண்ணும்” என்று சிறையில் காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுதும் பவுல் எழுதுகிறான். ஜெபத்தைக் கேட்டுப் பதிலளிக்கும் கர்த்தர் பிலமோனைச் சந்திக்க அனுமதிப்பார் என்ற நம்பிக்கைப் பவுலுக்கு இருந்தது.

இந்த ஜெப விண்ணப்பம்மூலம் பவுலின் அடிப்படைப் பண்பான நல்மன சாட்சியும், இருதய சுத்தமும் துல்லியமாய் நாம் காணக்கிடக்கின்றன. தன்னை எவரும் குற்றப்படுத்த இடமில்லாத வகையில் பவுல் தன்னை காத்துக் கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது. அவனுடைய “ஜெபக் குறிப்புகள்” பரிசுத்தவான்களைத் தட்டி எழுப்பி ஊக்குவித்து ஜெபத்தின் அவசரத் தேவையையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.